

DEN danske STJERNE

Nr. 8 · August 1968 · 117 Argang

Det inspirerende budskab

AF MARION G. ROMNEY
af De Tolvs Råd

Gud har fra begyndelsen ment det på sin plads at bringe en viden om Ham inden for alle menneskers rækkevidde. Vi, som er Hans nuværende vidner, opfylder blot vor pligt, når vi henleder Deres opmærksomhed på profeterens vidnesbyrd og vore egne vidnesbyrd angående Guds form og natur.

I den udstrækning hvori vi henleder Deres opmærksomhed på disse vidnesbyrd, overgår ansvaret fra os til Dem for at bestemme troværdigheden af vidnerne og deres vidnesbyrd. Lad ingen undervurdere betydningen af sin afgørelse med hensyn til denne sag. At kende Gud og Hans Søn Jesus Kristus er det evige liv. Uden denne viden kan intet menneske blive frelst. Og den eneste måde hvorpå man kan få det, er at opnå et personligt vidnesbyrd om sandheden af de åbenbaringer, som Gud Faderen og Jesus Kristus, Hans Søn, har givet om sig selv.

Den, hvis ønske om at kende den levende Gud er stærkt nok til at få ham til at følge den foreskrevne kurs, kan og vil få vidnesbyrdet selv. Og så vil han forstå, hvad Herren sagde i den hellige skrift. Men den, som ikke søger på denne måde, vil aldrig forstå de åbenbaringer, som Gud har givet om sig selv.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Hvad er evigt liv? Af Præsident David O. McKay	255	Tomme boghylder. Af Florence B. Pinnock	272
Er en kirke nødvendig? Af Howard W. Hunter	257	Ungdomssiderne	
Belønningerne for fremragende arbejde. Af James T. Duke	260	Brevet	273
Den Præsiderende Biskop taler til ungdommen om selvkontrol	262	GUF: „GUF . . . for dem der ønsker at leve“	274
Hjælpeforeningen		En søn af Folket. Af Don Smith	276
Moder Eva — et værdigt eksempel. Af Marion G. Romney	264	Genealogi	
Søndagsskole		Hvem er min slægt?	278
Hvad forventer du? Af Milford C. Cottrell	267	Bornenes sider	
Clovis Grens tro belønnet. Af Virgil N. Kovalenko	270	Den mest betydningsfulde dreng. Af Rosalie W. Doss	49
		David. Af J. C. Daem	52
		Afrikas største gåde. Af Christopher Flint	53

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8 · August 1968 · 117 Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

Hvad er evigt liv?

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

I den strålende ypperstepræstelige bøn, som Jesus, vor Forløser, fremsagde lige før Han gik over Kedrons bæk og modtog forræderens kys, som overgav Ham i soldaternes hænder, finder vi følgende ord:

„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Johs. 17:3.)

At kende Gud og Hans Søn er det evige liv. Det er nøglen! Det evige liv er hvad jeg ønsker. Jeg ønsker det mere end jeg ønsker noget andet i verden — Evigt liv for mig og mine; for dig, og for hele verden. Og der, i Forløserens egne ord, har vi hemmeligheden.

Hvorledes kan vi kende Ham?

Men hvorledes kan vi kende Ham? Det er det næste spørgsmål. Har Han nogensinde, eller ved nogen lejlighed, besvaret dette spørgsmål? Hvis Han har, ønsker vi svaret, fordi det er livsvigtigt. Når vi søger i skriften, som den er givet os af mænd, som daglig omgikkes Herren, opdager vi, at ved en bestemt lejlighed var der mennesker, som lyttede til Ham, men råbte imod Ham. De opponerede mod

Hans gerninger, således som mennesker i dag opponerer imod Ham. Og en stemme råbte virkelig: „Hvorledes kan vi vide, at det du siger er sandt? Hvorledes kan vi vide, at det er sandt, når du påstår at du er Guds Søn?“ Jesus svarede ham ganske enkelt — og læg mærke til prøven —.

„Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Johs. 7:17.)

Den prøve er yderst filosofisk. Det er den enkleste prøve, der kan give et menneske viden om det som det menneskelige sind kan fatte. At gøre en ting, indføre den i selve sit væsen, vil overbevise en om, hvorvidt den er god eller hvorvidt den er dårlig. Måske vil du ikke være i stand til at overbevise mig om det du ved, men du ved det, fordi du har levet det. Det er den prøve, som Frelseren gav dem, når de spurgte Ham, hvorledes de skulle vide om lærdommen var af Gud eller den var af mennesker.

„Viljen“ er blevet åbenbare

Vi har besvaret spørgsmålet med, at hvis vi vil gøre Hans vilje, skal vi erfare; men nu kommer

spørgsmålet: Hvad er „viljen“? Og deri ligger hele kernen i Jesu Kristi Evangelium. Akkurat lige så tydeligt som Jesus fastslog og definerede hvad Evigt Liv er, eller hvorledes vi skal erfare det, lige så tydeligt har Han opstillet prøven, lige så tydeligt har Han udtrykt hvad Hans vilje er.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bærer vidnesbyrd til verden om, at Guds „vilje“ er blevet tilkendegivet i denne forvaltning; at Evangeliets principper, livets principper, er blevet åbenbarede. De er i overensstemmelse med de principper, som Kristus forkyndte i tidernes midte.

Der er en naturlig følelse, som driver mænd og kvinder mod sandheden; det er et ansvar der er lagt på menneskeheden. Det ansvar hviler på Kirkens medlemmer i større grad end på deres medmennesker.

I det 88. afsnit af Lære og Pagter får vi denne foraning:

Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab — Hvorledes? — ved læsning — men ikke alene ved læsning, således som verden søger efter den — og ved tro. (Lære og Pagter 88:118.)

Kirkens medlemmer har lært den sandhed, at det evige Evangelium er blevet gengivet. Hvad bringer denne viden dem? Den bringer til alle, som ærligt og oprigtigt har adlydt principperne om omvendelse og dåb, den Helligånds gave, som oplyser deres sind, ansporer deres forstand og bibringer dem kundskab om Gud. De har en vejleder, en hjælp, et middel til at hjælpe dem til at erhverve Sandheden, hjælpe dem i deres ønske om at vide, hvad deres pligt er — en vejleder, som verden ikke er i besiddelse af. Og denne vejleder er nødvendig; mennesket kan ikke „udfinde“ Sandheden — han kan ikke finde Gud ved intelligens alene. Det er blevet sagt, at intet menneske kan finde Gud ved hjælp af et mikroskop. Fornuften alene er ikke en tilstrækkelig vejleder når man søger efter Sandheden. Der findes en anden højere, sikrere vejleder end fornuften.

At vide og at gøre

Den vejleder er Tro — det princip som sætter vore ånder i forbindelse med den højere Ånd, som vil få os til at erindre alle ting, vise os de ting der skal komme, og lære os alle ting. At erhverve den Ånd er det ansvar, som medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har.

At vide noget eller blot føle en vished om Sandheden er ikke tilstrækkeligt — „... når man ved,

hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i synd.“ (Jakob 4:17.) Profeten Joseph Smith sagde: „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.“ (Lære og Pagter 107:99.) Den mand, som ved hvad der er hans pligt og undlader at udføre den, er ikke sand mod sig selv; han er ikke sand mod sine brødre; han lever ikke i det lys, som Gud og samvittigheden har givet ham. Det er det standpunkt Kirken har, og det gælder både dig og mig. Hvis min samvittighed siger mig, at det er rigtigt at følge en bestemt kurs, er jeg ikke sand mod mig selv hvis jeg ikke følger det, som jeg ved er rigtigt.

Åh, jeg ved at vi vakler på grund af vore svagheder og påvirkninger udefra; men det er vor pligt at vandre ad den lige og snævre sti ved udførelsen af enhver pligt! Og læg mærke til dette: Hver gang vi har muligheden og undlader at leve op til den Sandhed, der er i os, hver gang vi undlader at udføre en god gerning, svækker vi os selv og gør det mere vanskeligt at udtrykke den tanke eller udføre den gerning i fremtiden. Men hver gang vi udfører en god gerning, hver gang vi giver udtryk for en ædel følelse, gør vi det lettere at udføre den gerning eller udtrykke den følelse en anden gang.

Hvad er „viljen“?

Guds „vilje“ er, at vi tjener vore medmennesker, gør godt imod dem, og derved gør denne verden bedre at have levet i. Kristus gav alt hvad Han havde i sig for at lære os dette princip. Og Han fremsatte følgende udtalelse: „... hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“ (Matt. 25:40.) Det er det budskab Gud har givet os!

Denne Kirke er Guds Kirke, som er så fuldkomment organiseret, at enhver mand og enhver kvinde, ethvert barn, kan få lejlighed til at gøre noget godt for andre. Det er vore præstedomme-medlemmers pligt, det er hjælpeorganisationernes pligt, og hvert medlems pligt at tjene Gud og gøre Hans vilje. Hvis vi gør det, jo mere vi gør det, jo mere vil vi blive overbevist om, at det er Guds værk, fordi vi efterprøver det. Når vi derfor gør Guds vilje, vil vi lære Gud at kende, og komme nær til Ham, og føle, at vi har det Evige Liv.

Gud åbenbarer til den menneskelige sjæl virkeligheden af Herrens opstandelse, guddommeligheden af dette store værk, Sandheden, den guddommelige og evige sandhed, at Han lever, ikke som en magt, en kraftudfoldelse, en styrke, men som vor Fader i Himlen! ○

Er en kirke nødvendig?

AF ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER, af De Tolvs Råd

Hvor mange gange har De hørt den udtalelse fremsat eller den mening udtrykt, at det ikke er nødvendigt at være medlem af en kirke, eller at tage del i en religiøs organisation for at være en god kristen eller leve et godt kristent liv? Jeg vil gerne sammen med Dem ganske kort undersøge gyldigheden af en sådan udtalelse i forhold til den hellige skrift og til sund fornuft, for at se om den virkelig kan understøttes.

For at påbegynde en undersøgelse af dette emne, ville det synes nærliggende at vi vender os til kristendommens ophavsmand. Mesteren sagde, da Han talte til folkemængden: „Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.“ (Matt. 7:21.)

Når jeg lytter til disse ord forekommer det mig, at Herren siger: „Blot fordi et menneske måske anerkender min myndighed eller tror på min guddommelige natur, eller blot udtrykker tro på mine lærdomme eller det forsoningsoffer jeg har bragt, betyder det ikke, at han vil indgå i himmeriges rige eller opnå en højere grad af ophøjelse.“ Det er underforstået, at Han siger: „Tro alene er ikke tilstrækkeligt.“ Derefter tilføjer Han udtrykkelig: „... men den, der gør min himmelske Faders vilje“, det vil sige den, som arbejder og dyrker vingården, så den kan frembringe god frugt.

I den åbenbaring, som hovedsagelig handler om den rette måde at leve på, og som er givet af Herren som et visdomsord til os, omtales der nogle ting, som er gode for mennesket, så vel som ting, der ikke er gode for ham, og så tilføjer Herren følgende: „Alle hellige, der erindrer, sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

„Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel.“ (L. & P. 89:18-21.)

„Følger dem (disse ord) og vandrer i lydighed“ synes at være nøgleordene. Atter må vi være ordets gørere og ikke blot troende for at opnå velsignelsen.

I sit brev til de tolv stammer i adspredelsen formaner Jakob dem på denne måde: „... vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv.

Thi hvis nogen er ordets hører og ikke dets gører, så ligner han en mand, der betragter sit eget ansigt i et spejl:

når han har betragtet sig selv, går han bort og glemmer straks, hvordan han så ud.

Men den, som skuer ind i frihedens fuldkomne lov og bliver ved dermed, så han ikke er en glem-som hører, men en gerningsen gører, han skal være salig i sin gerning.“ (Jak. 1:22-25.)

Der er en historisk baggrund for denne udtalelse af Jakob. I henhold til de optegnelser, som vi har fået, fulgte den første Kirke, oprettet af Kristus og udbredt i verden under apostlenes ledelse, en lignende form for gudstjeneste på Herrens Dag som var blevet praktiseret af det jødiske folk i deres synagoger. Ved disse gudstjenester var der oplæsning af Det gamle Testaments skrifter.

De bøger, som nu kendes som Det ny Testamente, var endnu ikke blevet samlet, men uden tvivl var Jesu lærdomme og apostlenes lærdomme indført. De sang salmerne og de første kristne sange og opsendte bønner. Jakob synes at henvise til deltagelse i religiøse møder med udtalelsen: „Og vær ordets gørere, ikke blot dets hørere.“ Værdien af at deltage i kirkens møder bliver man klar over, i henhold til Jakob, når ordet der høres bliver til ger-

ning. Hvis nogen anser sig for at være en from gudsdyrker uden at føre de sandheder han har hørt ind i sit daglige liv, er hans gudsdyrkelse lige så unyttig som et glimt i et spejl, der straks er glemt.

Apostlen Paulus fremsatte en lignende udtalelse. Han henviste til lovens krav i sit brev til de hellige i Rom med følgende ord: „Thi ikke lovens hørere er retfærdige for Gud, men lovens gøriere skal retfærdiggøres.“ (Rom. 2:13.) Med andre ord er det ikke lovens hørere som er retfærdige, men lovens gøriere. Paulus' bemærkninger er rettet mod dem, som lever med den fejlagtige opfattelse, at det at være æresmedlem i en nedarvet religiøs tradition vil udnævne dem til troende, der er berettiget til velsignelser. De tjener kun Gud med deres læber, men er ikke lovens gøriere.

I lignelsen om de to huse henviser Lukas til Jesu udtalelse om det at ære Ham med læberne: „Men hvorfor kalder I mig Herre, Herre! når I ikke gør, hvad jeg siger?”

Enhver, der kommer til mig og hører mine ord og handler efter dem — hvem han ligner, skal jeg vise jer.

Han ligner en mand, der ville bygge et hus og gravede i dybden og lagde grundvolden på klippegrund; da der så kom oversvømmelse, og vandstrømmen styrtede imod det hus, kunne den ikke røkke det; thi det var bygget godt.

Men den, som hører og ikke handler efter det, han ligner en mand, der bygger et hus lige på jorden uden at lægge grundvold; og vandstrømmen styrtede imod det, og straks faldt det sammen, og dette hus' sammenbrud blev stort.“ (Luk. 6:46-49.)

Dette samme princip gælder med hensyn til andre forhold. Venskab kan ikke være, hvis det er baseret på egoismens ånd. Ægteskaber varer ikke, hvis de ikke har nogen anden grundvold end fysisk tiltrækning, og ikke har en dybere kærligheds og loyalitets grundvold. Det samme princip gælder for den enkelte forhold til Kirken. Traditioner er ikke nok; formelle trosbekendelser er ikke nok. Det er ikke tilstrækkeligt at sige „Herre, Herre!“ Sådanne trosretninger bygger deres grundvold på sand.

Hele naturen, som er Guds domæne, synes at vise det samme princip. Den bj, som ikke vil „arbejde“ vil snart blive drevet ud af kuben. Når jeg iagttager de travle myrer på stien og rundt om deres myretue, bliver jeg imponeret over den kendsgerning, at de er gøriere og ikke blot troende. Blot at klukke skaffer ikke hønen korn, hun må skrabe. En stillestående dam, grøn af alger og uvirksomhedens skum, er udklækningssted for svampesygdomme, men den klare bjergstrøm, som styrter ned over

klipperne, medens den slynger sig vej ned gennem dalen, er en opfordring til ad drikke.

Mesterens ord om huset uden grundvold siger mig, at et menneske ikke kan have en overfladisk og overilet opfattelse af, at han er tilstrækkelig i sig selv og kan bygge sit eget liv på nogen grundvold, som tilfældigvis er let og behagelig. Så længe vejret er godt, er hans dårskab måske ikke iøjnefaldende; men en dag vil der komme oversvømmelse, det mudrede vand fra en eller anden pludselig lidenskab, den brusende strøm af en uforudset fristelse. Hvis hans karakter ikke har nogen sikker grundvold undtagen hvad han siger med læberne, kan hele hans moralske struktur bryde sammen.

Hvad kan vi bevidst gøre for at bygge en stærk grundvold og sætte os i stand til at gøre Faderens vilje? Hvorledes kan vi bedst blive hjulpet, udover det blot at være hørere eller blot troende, at blive ordets gøriere. Hvis vi studerer Guds love og Frelserens lærdomme, opdager vi at i næsten alle tilfælde henviser de til vort forhold til andre. En enkeltperson har sin begrænsning, når han skal være en gører, hvis han er isoleret eller ensom.

En mand alene bygger ikke sin egen bil, men en sammenslutning af mennesker med et fælles formål sørger for de midler, hvorved produktet skabes og sendes på markedet. I det samfund, hvori vi lever, er der kun få mennesker, som har uddannet sig selv. Vi sætter vor lid til organisationen af et stort antal mennesker, som kan udrette arbejdet. I forretningslivet og industrien får de mennesker, som er godt organiseret med et fælles formål, den største succes. Der er mange ting et menneske kan udføre sammen med andre, som det ellers ville være næsten umuligt at udføre alene.

Ud over den enkelte er den mindste gruppe i samfundet familien. Et hjem, der er baseret på de principper, som Kristus forkyndte, er et af de smukkeste eksempler på kristen levevis. Hvert enkelt medlem af familien har den mulighed og det privilegium at være en gører og øge evnen til mere fuldkommet at efterleve budene. At udvide familieheden til Kirkens store samfund giver mulighed for endnu større chancer for at være ordets gøriere. Det er ud fra dette udvidede familieforhold, at vi udleder vor kristne ordbog, idet vi kalder Gud „Fader“, Jesus vor „Ældre Broder“, og hentyder til hinanden som „broder“ og „søster“.

Kirkens formål er at forkynde Herrens love og Evangeliets principper, at hjælpe de enkelte med religiøs uddannelse, at indpode det faste vidnesbyrd, at Gud lever og at Jesus er Kristus og verdens Frelser, og at hjælpe og opmuntre hvert enkelt medlem ad vejen til celestial og evig oplyselse gennem

muligheden for „at gøre“. Der er en virkelig grund til at Kristus oprettede sin Kirke under sin personlige tjenestegerning på jorden. Vi behøver kun at lytte til Hans ord og lærdommene fra dem, som Han sendte til verden, for at kunne forstå.

„Ikke enhver der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘ skal komme ind i himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje“ (Matt. 7:21); „Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem . . .“ (L. & P 89:18); „ . . . men lovens gøriere skal retfærdiggøres“ (Rom. 2:13); „Enhver, der kommer til mig og hører mine ord og handler efter dem“ (Luk. 6:47) — det er formaningerne.

Ud fra den kendsgerning, at Kirken blev oprettet af Kristus under Hans gerning her, må vi antage, at den er vigtig for mennesket og ikke blot noget vi kan vælge. Hans liv og gerning var beregnet på at være mønsteret og skabe modellen. De ting, som Han oprettede, blev givet med den formaning, at vi skulle følge dem.

Jeg hævder, at Jesu Kristi Kirke er lige så nødvendig i mænds og kvinders liv i dag som den var,

da den blev oprettet af Ham, ikke ved passiv interesse eller ved at bekende sig til troen, men ved at påtage sig et aktivt ansvar. På denne måde bringer Kirken os ud af et isoleret livs mørke og ind i Evangeliets lys, hvor troen vendes til det at gøre noget, i henhold til skriftens formaninger. Dette er den enkelte, familiens, Kirkens, jordens folks håb. Tretten tusind mænd og kvinder, hovedsagelig unge mennesker, arbejder i verden som missionærer, og forkynder at den Kirke, som blev oprettet af Kristus under Hans personlige tjenestegerning og gik tabt for verden på grund af menneskers fordærvelse i den mørke middelalder, igen er blevet oprettet på jorden; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er denne Kirke, og at magten og myndigheden til at handle i Guds navn igen er blevet givet menneskene. Jeg følger mit bekræftende vidnesbyrd til disse kendsgerninger. Jeg ved, at Gud lever og at Jesus, Hans Søn, er Kristus og verdens Frelser. Jeg beder ydmygt, at vi hver især kan blive ordets gøriere ved aktivt at tage del i Kirkens arbejde, i Jesu Kristi navn. Amen.

Liv uden lov

AF RICHARD L. EVANS

Blandt det, vi skulle være mest taknemmelige for, er befalinger, standarder, disciplin og lov. Uden disse ville der kun være lidt, vi kunne regne med. Antag, at der ikke var nogen standarder. Antag, at lærere, professorer, akademiske institutioner ikke gav os nogen idé om, hvad der blev forlangt af os for at få en afgangseksamen eller tage akademisk grad, for at være kvalificeret til at udføre en profession. Hvordan kunne vi nogensinde vide hvad vi skulle begynde med at gøre, hvad vi skulle begynde med at være, eller hvornår vi havde opfyldt betingelserne? Antag, at forældre ikke gav os nogen idé om, hvad der blev forventet af os, men simpelthen lod os være frie til at gøre alt, at handle på hvilken-somhelst måde, hæderlig, moralsk, eller anderledes. Antag, at Gud ikke havde givet os noget kendskab til, hvad der forventes af os — ingen formål, ingen standarder, ingen betingelser, ingen befalinger. Hvilket slapt og hjælpeløst liv det dog vil være ikke at vide noget. En af de største velsignelser i livet er loven. Uden den ville ejendomsret ikke være mulig. Sikkerhed ville ikke være mulig. Civilisation ville ikke være mulig. Liv ville næppe være muligt. Dårlig,

som loven sommetider bliver benævnt, slet som den sommetider bliver kritiseret og skældt ud for at være, så er det dog alligevel den, som holder os sammen, som sikrer os befalinger for arbejde, adkomst til ejendom, beskyttelse af personen. Selv de lovløses liv ville være utåleligt, uudholdeligt, uden lov. Og ligeledes for I bliver oprørske, svigter befalingerne, for I er ligegyldige med moralen, tilintetgør konventionerne, latterliggør ansvarsfuld opførsel, før I undlader at respektere dem som håndhæver loven, før I sætter jer imod jeres forældre, lærere, dem, som har omsorg og interesse for jer, så stands og tænk over, hvordan livet ville være uden lov, hvor lidt vi ville have uden lov, hvor ringe drivkraft der ville være ved at frembringe eller at lære noget uden lov. Tak Gud for kundskaben om, hvad der bliver forventet af os, for forældre, som har omsorg nok til at give råd, at opdrage, at overtale; for lærere, som har omsorg nok til at fortsætte og opretholde standarder, for en Gud og Fader, som havde omsorg nok til at give os formål, råd, befalinger. Uden lov, befalinger, standarder, disciplin ville vi være fuldstændig løslupne, simpelthen fortabte.

„Det Talte Ord“ fra Tempelpladsen, udsendt over KSL
og Columbia Broadcasting System, 28 Januar 1968.
Copyright 1968.

JAMES T. DUKE

Belønningerne for fremragende arbejde

„Hvad værdi har det for mig?“ Dette spørgsmål stilles ofte i dag, skønt det tit fremsættes mere spidsfindigt. Folk ønsker at vide, hvorfor de skal gøre noget, før de gør det. De ønsker at vide hvilke fordele det vil give dem eller deres familie. De ønsker at vide, at de ikke skal spilde tid på uproduktive ting.

Men sommetider lægges der altfor megen vægt på belønning, og folk mister deres sans for perspektivet. De lægger måske altfor megen betydning i håndgribelige, økonomiske belønninger på bekostning af mindre håndgribelige, men dog værdifulde belønninger, som f.eks. følelsen af lykke og af et veludført arbejde. Og ofte opdager vi, efter at have modtaget belønning, at den ikke bringer lykke.

De gamle grækere, som ydede et så betydeligt bidrag til vor arv, troede, at det var muligt at udføre enhver ting perfekt eller fremragende. Enhver genstand eller person havde en funktion, som var tænkt som et fortrin eller en fremragende egenskab: Et øjes fortrin er at se, en knivs fortrin er at skære, og så videre.

Ud fra denne tankegang voksede en stor moralfilosofi angående menneskehedens fortrin. Menneskets fortrin er at tænke—at ræsonnere. Det er denne egenskab, som adskiller mennesket fra andre skabninger.

Men grækerne var også klar over at de enkelte mennesker var forskellige. Alle mennesker adskiller sig fra hinanden; derfor er hvert enkelt menneske i besiddelse af et specielt individuelt fortrin foruden evnen til at ræsonnere. Hvert menneske må finde ud af hvad han er bedst til. Han må undersøge sine egne talenter og dyder og søge at udmærke

sig inden for de egenskaber, som adskiller ham fra andre mennesker.

Grækerne troede, at fremragende arbejde skulle udføres for dets egen skyld, ikke for at få nogen belønning. Den fuldkomnethed, som opnåedes, havde belønningen i sig selv. Aktiviteter blev betragtet som værende afslutninger i sig selv, ikke som middel til noget andet.

Dette princip er et overordentligt vigtigt princip for menneskene i dag. Vi bør udføre noget, fordi vi er glad for det og det er værdifuldt og fordi det bidrager til at gavne vore medmennesker og bringer os glæde, ikke på grund af økonomisk eller social belønning. Herren havde denne tanke for øje, da Han sagde: „ . . . Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.“ (L. & P. 58:27.)

Denne opfattelse af menneskets værdi og udviklingsevne er i overensstemmelse med vor kristne arv. Kristus lærte os, at mennesket burde stræbe efter personlig vækst og udvikling. Mennesket bør udvikle sine egne talenter, egenskaber og dyder og stræbe efter at udtrykke sig, være klar over sig selv og skabe noget. Han bør elske sine medmennesker og tjene dem uden tanke for sin egen stilling eller berømmelse.

Glæde er at gøre noget, ikke at få noget

Problemet er: hvorledes anvender vi dette princip i vort daglige liv? Lad os drøfte flere typiske situationer og komme med nogle forslag.

Beskæftigelse. Princippet om særlige egenskaber bør få den enkelte til at søge en beskæftigelse, som fremhæver hans egne talenter og evner, en beskæftigelse som han kan glæde sig ved at udføre uanset den økonomiske godtgørelse. Men mange arbejder, som må udføres for at holde samfundet i gang, er ikke af denne slags. Noget arbejde er kedsommeligt og det samme om og om igen og medfører spændinger og pres. Ofte kan folk ikke få arbejde, som vil tillade dem at give udtryk for deres talenter.

Men princippet om godt arbejde skaffer os udveje til at se på vort arbejde med andre øjne. Vi bør finde og koncentrere os om de værdifulde, nyttige sider ved vort arbejde. Vi bør tænke på at udføre det bedst mulige arbejde. Resultatet vil blive, at arbejdet vil være mere behageligt og give os større udbytte.

Husarbejde. Kvindens rolle i dag er meget forskellig fra hendes rolle for halvtreds eller hundrede år siden. Hun er bedre uddannet, mere interesseret i verden omkring sig, mere aktiv i samfundets og Kirkens sager. Somme-

tider føler en kvinde sig bundet fast til sit hjem og sin familie, og hun føler at hun ikke kan finde udtryk for sine interesser i samfundet.

Endnu engang skaber princippet om særlige egenskaber udveje for at hun kan se på sine aktiviteter og søge at udføre sit arbejde på bedste måde, finde glæde ved sit arbejde og tænke på, at hendes arbejde er nyttigt og giver glæde. Hun bør søge at berige sit liv og familiemedlemmernes liv ved den glæde, tilfredshed og skaberevne hun bringer ind i hjemmet.

Familieforhold. Når en ung mand inviterer en ung pige ud, vælger han sommetider en smuk pige på grund af den prestige en sådan invitation kan bringe ham. En ung pige tager måske imod en indbydelse fra en ung mand, som hun ikke bryder sig om, for at kunne komme med til et vigtigt bal. Eller måske afslår hun en invitation fra en ung mand, fordi han ikke ser godt ud, hans bil er for gammel eller han ikke danser godt. I sådanne tilfælde bliver der lagt vægt på at opnå nogle ydre fordele i stedet for at man kan nyde den indre glæde der kommer af at være sammen med den anden. Men til sidst beslutter de fleste af os sig for en bestemt person, som vi lærer at elske, og vi opdager at vi er lykkelige blot ved at være sammen med den pågældende. Forbindelsen er værdifuld i sig selv. At være sammen er ikke et middel til et mål — det er selve målet.

Man bør ikke gifte sig blot for at få en god kokkepige eller en god forsørger. Man bør gifte sig, fordi man ønsker at dele sit liv med et andet menneske.

Kærlighed indebærer at gøre ting for andre på grund af deres indre værd og de aktiviteter man er fælles om, ikke på grund af de belønninger som kommer af at hjælpe andre eller give dem kærlighed.

Aktiviteter i Kirken. Sommetider har vi eller søger en stilling i Kirken på grund af de belønninger, der måske kan komme gennem denne stilling. Vi ønsker at blive „set af mennesker“. Vi søger at forøge vor prestige i vore medarbejderes øjne. Vi anlægger et falsk ydre af ydmyghed og åndelighed uden virkelig at ydmyge os og blive vore medmenneskers tjenere.

Princippet om særlige egenskaber burde få os til at undersøge vore motiver til at påtage os aktiviteter i Kirken. Glæder vi os virkelig over at undervise i Søndagsskolen eller Primary, at være i den genealogiske komité eller i kvorumpræsidentskabet? Påtager vi os arbejde i Kirken

Forts. på side 266

DEN PRÆSIDERENDE BISKOP TALER TIL UNGDOMMEN OM SELVKONTROL

mennesket skal give sine begær og lidenskaber frie tøjler. De påstår, at tilfredsstillelse er den naturlige vej og derfor den rigtige vej. De forsvarer tilfredsstillelse ved stimulanser, spiritus, dårlig litteratur, moralske overtrædelser — og listen kunne fortsættes.

Der er mange, særlig blandt de unge, som er blevet indfanget af dette sataniske dogme. Disse unge mennesker kan ikke begribe, af en sådan tilfredsstillelse udløser en kræftagtig vækst, som ikke tilfredsstilles, for den fortærer og ødelægger selve deres sjæl. Disse dødens købmænd, som man næsten kan kalde dem, forsvarer tilfredsstillelser, som berøver mennesket ikke blot dets bedste forsvar mod det onde, men også dets fornemste til fremskridt — dets evne til at beherske sig selv. Akkurat ligesom en hest bliver mere værdifuld, når den bliver disciplineret og tilredet, således kan mennesket nyde større fremskridt, alt eftersom han disciplinerer sine begær og lidenskaber.

Disse folk prædiker ikke blot tilfredsstillelse; de vil også til at tro at selvherrdømme og selvfornægtelse leder til en tilstand, der er blottet for fornøjelse. Dette er en hæslig usandhed og er i modstrid med ånden i Evangeliet og mod al fremskridt. Sir Walter Scott angriber denne tankegang med disse ord: „Belær om selvfornægtelse og gør dens anvendelse behagelig, og du kan skabe en skæbne for verden —

mere ophøjet end nogen der er produceret af hjernen hos den mest vidtløftige drømmer.” Som Scott antyder, findes der en stor magt til rådighed for dem, som lærer at underkaste deres begær og lidenskaber deres vilje. I stik modsætning til den råben op om tilfredsstillelse, til hvilken vi har henført, er selvherrdømme den virkelige nøgle til fremskridt og glæde. Tennyson skrev i „Sir Galahad”: „Min styrke er som styrken hos ti fordi mit hjerte er rent.”

Det ville være godt, hvis vi et øjeblik så på, hvad specielt selvherrdømme indebærer for jer unge mænd og kvinder i Kirken. Når en person virkelig er blevet herre over sig selv, er han ikke underkastet vredesimpulser, urene tankekonklusioner, selvnydelsens lokkemidler, heller ikke bliver han dikteret af sine lidenskaber.

Præsident McKay placerede selvherrdømme som et centralt mål i Evangeliet. Han spurgte, „Hvad er Evangeliet? Hvorfor har vi det? Og hvad er dets formål? — Paulus siger, at Evangeliet er magten fra Gud til frelse!

Fra hvad behøver verden at blive frelst?” Profeten besvarer så det retoriske spørgsmål: „Verden behøver at frelses, først fra den dominerende indflydelse af dyriske instinkter, af lidenskaber, af begær.” (Treasures of Life s. 438.) Her bliver selvherrdømme gjort til noget centralt i hensigten med livet. Og

Hvert år bliver tusinder af mennesker chokeret over at opdage, at ondartede kræftceller har angrebet en del af deres krop i en sådan grad, at der er overhængende fare for at man dør af det. I dag er kræft en af de mest frygtede sygdomme, mennesker kender. Kræftceller tjener ikke noget fornuftigt formål i individets husholdning; snarere demonstrerer disse celler en ubegrænset og ukontrolleret magt til vækst. Det er denne ødelæggende og ukontrollerede vækst, som resulterer i, at kræft tilføjer menneskene svære tab i dette år og i hvert efterfølgende år, indtil den kan blive standset. Vi har håb om, at vi en dag vil finde svaret, og at liv vil blive skånet som følge deraf. På grund af dette håb bliver mange millioner kroner og ubegrænsede arbejdstimer hvert år brugt i forsøg på at fremskynde den dag.

Midt i disse anstrengelser finder vi alligevel i vort samfund nogle, som i virkeligheden forsvarer en endog mere alvorlig form for kræft — en kræft for sjælen. Disse selvdannede despoter opfordrer til, at

AF JOHN H. VANDENBERG

når vi undersøger Herrens befalinger, ser vi, at de er udformet specielt for at befri os for disse „dyriske instinkter“.

Den guddommelige forordning, „Du skal elske —“ kan hjælpe os til at undgå den smerte og elendighed som foragt og gøren grin med fremkalder. Ved at være hæderlige og søge efter det bedste i andre kan vi undgå det dyriske begær efter nydelse (Ibid. p. 439.) Ved at leve efter Visdomsordet, befrier vi os selv fra at blive domineret af vores begær. Ved at tænke rene tanker og være kyske i alle vore handlinger, opnår vi herredømme over vore lavere lidenskaber. Under alle omstændigheder frigør vi os selv til at blive kvalificerede til at nyde kronen på alt slægtskab, det evige ægteskab.

Milton gentog denne tankegang, da han skrev om emnet at have herredømme over sig selv. „Han som hersker over sig selv og styrer sine lidenskaber, sine begær og sin frygt, han er mere end en konge.“ For at se sandheden i disse ord, behøver vi kun at kaste et blik i historien, for i det historiske perspektiv fremkommer det mest overbevisende vidnesbyrd om virkeligheden af selvkontrol.

Amnon, en søn af Kong Mosiah, var arving til tronen i sit land. Dog afslog han den ære for at kunne prædike Evangeliet for Lamanitterne. Han var en gruelig fjende i kamp. Når vi læser om, hvordan han for-

svarer kongens hjord og skærer armene af hans mulige angribere, så får vi et billede af hans store mod og styrke. Amnon havde lært at have herredømme over sine lidenskaber og sin stolthed, alt, hvad han gjorde, gjorde han for at fremme Herrens værk. Han bragte tusinder til kundskab om sandheden, og han blev hædret og respekteret meget. Fordi han havde fået herredømme over sig selv, modtog han den største glæde — en glæde som endog var større end en konges. Han beskriver den glæde med disse ord:

„Ja, jeg ved, at jeg intet er; med hensynt til egen styrke, er jeg svag; derfor vil jeg ikke rose mig af mig selv; men jeg vil rose mig af min Gud; thi i hans styrke kan jeg gøre alt; ja, mange kraftige undergerninger har vi udført her i landet, for hvilken vil vil prise hans navn evindeligt.“

Hvor mange tusinde af vore brødre har han ikke løst fra helvedes pine, og de er kommet til at synges om den forløsende kærlighed ved hans ords

kraft, som er i os; og har vi derfor ikke stor grund til at fryde os?

Ja, vi har grund til at prise ham til evig tid, for han er den allerhøjeste Gud og har forløst vore brødre fra helvedes lænker.

Og har vi ikke grund til at fryde os? Jo, jeg siger jer, at der aldrig har været mennesker siden verdens skabelse, der har haft så stor grund til at glæde sig som vi; ja, jeg er endog så henrykt i min glæde, at jeg berømmer mig i min Gud; thi han har al magt, al visdom og al forstand; han fatter alle ting, og han er et barmhjertigt væsen, ja til frelse for dem, som vil omvende sig og tro på Hans navn. (Alma 26:12-14, 35.)

Historien er fyldt med lignende eksempler. Vi behøver kun at henvise til David, som mistede sin favorise-rede stilling på grund af utøjlet lidenskab, og så kan vi sammenligne hans liv med Josephs, der som gammel havde lært at styre sine lidenskaber. Slutresultatet af disse to mænds liv bærer ekstra vidnesbyrd om den glæde og den præstation, der kommer gennem selvbeherskelse.

Unge mænd og kvinder i kirken, verden har brug for mennesker, som kan styre sig selv. Muligvis kræver vores historiske periode den styrke, som kommer fra selvbeherskelse, mere end nogen anden tid.

Må vi minde om, at enhver, som hengiver sig til at tilfredsstille alle sine ønsker og begær, i høj grad begrænser sin nytte i samfundet og sandelig hos Herren. I en vis forstand er en tilfredsstillet mand en slave. Som Robert Burton fastslog: „Overvind dig selv. Indtil du har gjort det, er du kun en slave, for det er næsten det samme at blive underkastet en andens begær som at blive underkastet ens eget.“

Husk: Uagtet hvad verden bifalder, så er den virkelige værdi af en mand, og derfor af dig og mig, bestemt af, hvor godt vi har herredømme over os selv.

Moder Eva - et værdigt eksempel

Hjælpeforeningens Præsidentskab har vist mig en stor ære ved at bede mig tale til jer ved denne lejlighed, og de har desuden befyrdet mig med et stort ansvar. De har ikke bedt mig om at sige noget bestemt, men sagde blot, at jeg måtte tale om hvad som helst, der kunne gavne alle kvinder i og uden for Kirken.

Nu har jeg så bestemt mig til at prøve på at opfylde dette ansvar ved at påkalde jeres opmærksomhed til de fem fremragende karaktertræk, vi finder hos Moder Eva, således som de er åbenbaret i Skrifterne.

Vi ved naturligvis alle, at hun var den første jordiske kvinde, menneskeracens moder. Jeg håber, at jeg i de følgende få minutter kan overbevise jer om, at hun var en stor og ædel kvinde, som viste et eksempel på retfærdig livsførelse, som det er værdt at efterligne, ikke blot af Hjælpeforeningens medlemmer, men af alle kvinder.

De egenskaber, jeg tænker på, er følgende:

1. Hun arbejdede sammen med sin mand.
2. Hun fuldførte sin mission: at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden.
3. Hun bad sammen med sin mand.
4. Hun lærte, forstod og var taknemmelig for Evangeliet.
5. Sammen med sin mand belærte hun sine børn om Evangeliet.

Den første omtale af Eva som en jordisk kvinde finder vi i Den kostelige Perle, Moses 5:1. Der står:

Og det skete, efter at jeg, Gud Herren, havde udrevet dem, at Adam begyndte at dyrke jorden og at have herredømme over alle markens dyr og at spise sit brød i sit ansigts sved, som jeg, Herren, havde befalet ham. Og Eva, hans hustru, arbejdede også med ham (Moses 5:1).

At arbejde sammen med sin mand blev en streng nødvendighed, da hun og Adam begyndte at forstå betydningen af „Gud Herrens“ deklaration:

...jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage;

tornt og tidsel skal den bære dig...

i dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden... (1 Mos. 3:17-19).

I deres tapre, ensomme kamp for at skaffe sig til livets ophold, arbejdede denne ædle kvinde „med sin mand“. Ordet „med“ er i denne sammenhæng meget vig-

tigt. Det betyder mere end legemligt arbejde. Det betyder også „fælles formål“, forståelse, samarbejde og kærlighed. I dette arbejde sammen med sin mand opstillede hun et mønster, der er værdigt til efterfølgelse af alle hendes døtre lige til den sidste generation.

Selv om arten af en hustrus arbejde er forandret siden da, har det sande forhold mellem mand og hustru ikke ændret sig. Selv om forholdene retfærdiggør, at en hustru må arbejde uden for hjemmet for at støtte familien, bør hun arbejde „sammen med“ sin mand, ikke for sig selv og ikke i modstrid med ham.

Sidste Dages Helliges kvinder, og især medlemmer af Hjælpeforeningen, gør vel i at tænke over betydningen af — og udvikle i sig selv — de karaktertræk, der afslører sig i sætningen: „... og Eva, hans hustru, arbejdede (sammen) med ham.“ I Sidste Dages Helliges familie skal mand og hustru være ét. Som Paulus har sagt:

...hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden (i Herren). (1 Kor. 11:11.)

Efter at have berettet, at hun „arbejdede med ham“, siger optegnelsen tydeligt, at hun ikke rystede moder-skabets ansvar af sig. Der står:

Og Adam kendte sin hustru, og hun fødte ham sønner og døtre, og de begyndte at formere sig og at opfylde jorden (Moses 5:2).

Senere hører vi, at hun fødte Kain og Abel (Moses 5:16-17). Antagelig fødte hun både Set og mange andre børn, for optegnelsen siger, at Adam levede otte hundrede år efter, at han havde avlet Set, og „hans avlede mange sønner og døtre“ (Moses 6:10-11).

Den opgave at føde børn, som Herren gav Eva og til kvinderne i almindelighed, lader mange i vore dage hånt om. Den smudsighed i vort samfund, som på den ene side tolererer, opmuntrer til og endog tilgiver sådanne vederstyggeligheder som ukyskhed og andre former for tøjlesløse udsvævelser, og på den anden side legaliserer svangerskabsafbrydelser, tilskynder til og i nogle tilfælde forsøger at gennemtvinge fødselskontrol, er en prostitution af livets funktioner. Hvis denne praksis ikke bliver standset og der ikke sker et omslag, vil den føre os til samme fornærelse som Sodoma og Gomorra med samme tragiske konsekvenser.

Herren har gentagne gange talt hårdt imod sådanne vederstyggeligheder. Han fordømte dem i De ti Bud, i

Bjergprædikenen, som Han holdt i Palæstina, og som Han senere holdt igen for nephiterne. Han fordømte dem ved begyndelsen af denne sidste forvaltning.

I det 59. afsnit af Lære og Pagter føjede Han — efter at have sagt: „Du skal ikke ståe, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel“ — denne betydningsfulde bemærkning til: „... eller gøre noget sådant“. Jeg har ikke i Skrifterne fundet noget bestemt udtryk for overtrædelse, som Herren har sammenlignet med det at bedrive hor eller slå ihjel; i lyset af den sammenhæng, hvori denne bemærkning findes, er det imidlertid ikke usandsynligt, at frivillig svangerskabsafbrydelse indbefattes på sådan en liste. Sidste Dages Helliges kvinder skal fortsat være jordens ældste bolværk mod disse ugudelige og vederstyggelige foretagender.

De fleste kvinder i Hjelpeforeningen er under det guddommelige ansvar at „mangfoldiggøre sig og opfylde jorden“, ligesom Moder Eva var. Hvis de søger at følge hende i hendes lydhed mod denne guddommelige befaling, vil de finde den sikreste vej til herlighed.

Og nu den tredje omtale af Eva som jordisk kvinde, der viser, at hun sammen med sin mand påkalder Herren:

Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af Edens Have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke, thi de var udelukkende fra hans åsyn (Moses 5:4).

Dette er den første beretning om bøn blandt dødelige mennesker, som Skriften taler om. Det var ingen almindelig bøn. De forhold, under hvilke den blev opsendt, var ikke almindelige. Da Adam og Eva blev drevet ud fra Edens Have blev de bandlyst, det vil sige udelukket fra Herrens nærhed. Gennem lidelse, hårdt arbejde og sorg, fravristede de jorden et levebrød for sig selv og for dem, der var afhængige af dem. De havde kæmpet med spørgsmål og problemer, der opstår, når man skal opdrage en familie, uden kundskab om formålet med det jordiske liv eller den generelle plan for evigt liv.

Det kan se ud, som om de i deres store forvirring, drevet til fortvivlelse ved erindringen om deres forbindelse med Herren i Edens Have, påkaldte Ham om hjælp. At gøre dette var en afgørende beslutning. For dem var det ikke alene nødvendigt at bede — selv om de ikke på det tidspunkt var klar over det — det var også uundværligt, for at de kunne modtage kundskab om og forståelse af Evangeliet.

At bede sammen er i vor tid uundværligt for ægte-mænd og hustruer, som vil holde sammen på familien og få dem ind på vejen til evigt liv. Den kloge hustru og moder vil gøre sit bedste for at organisere hjemmet således, at den daglige familiebøn fremmes. Når hun knæler sammen med sin mand og andre medlemmer af familien og påkalder Herrens navn, følger hun ikke blot Eva's eksempel, hun følger også Profeten Joseph's råd om at ansøre sin mand til gode gerninger. At bede sammen bringer en familie væsentlig fremad på vejen til det evige liv.

Som svar på deres påkaldelse af Herren, gav Han Adam og Eva to befalinger. Først, „... at de skulle

tilbede Herren, deres Gud . . .“ (dette er første gang, dødelige mennesker blev befalede at bede); dernæst skulle de „... ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren . . .“ (Moses 5:5).

Følgerne af ubetinget lydhed mod disse befalinger gav Eva lejlighed til at vise sin store mentale og åndelige magt til at forstå og påskønne Evangeliets sandheder. Adam adlød Herrens befaling.

Og efter mange dage åbenbarede en Herrens engel sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det (Moses 5:6).

Og så fortsatte englen med at undervise Adam om Evangeliet. Han fortalte ham, at det offer, han bragte, var „et sindbillede på det . . . (uendelige) offer“, som Jesus ville bringe i tidernes midte; at Jesus skulle være Guds Søn, Hans Enbårne i kødet.

Men det var ikke blot engelen, der underviste Adam; også den Helligånd kom og belærede ham, og Gud selv instruerede ham „med sin egen røst“. Han blev undervist om forudtilværelsen, om jordens skabelse, som han selv havde været med til, hvilket han nu havde glemt; om Faldet, grunden til, at han var kommet til jorden, Kristi mission og hele Evangeliets plan; tro på den Hæder Jesus Kristus, omvendelse, dåb gennem vand til synderes forladelse, dåb gennem ild for den Helligånds gave, opstandelsen, u dødeligheden og det evige liv.

Og det skete, . . . at Adam råbte til Herren, og han blev ført bort ved Herrens Ånd, og han blev ført ned i vandet og bragt op af vandet.

Og således blev han døbt. Og Guds Ånd dalede ned på ham, og således blev han født af Ånden og blev levendegjort i det indre menneske.

Og han hørte en røst fra himmelen sige: . . . Se, du er ét i mig, en Guds søn, og således kan alle blive mine sønner (Moses 6:64-66, 68).

Denne Evangeliets plan var store nyheder for Adam. Den åbenbarede for ham den vej, ad hvilken han og alle mennesker kan hæve sig fra deres faldne dødelighed tilbage til Guds nærhed.

Og på den dag velsignede Adam Gud og blev fyldt af Ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter og sagde: Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud (Moses 5:10).

Og hvorledes reagerede Eva? Optegnelsen giver svaret:

Og Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde:

Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ond og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige (Moses 5:11).

Der er mange mennesker, som siger, at kvinder ikke ved, hvad de taler om, Jeg kender ikke nogen udtalelse i Skrifterne, der er fremført med større vægt, forstand og visdom i sit indhold, end den korte paragraf, udtalt

af Moder Eva. Hendes forståelse, modtagelse og taknemmelighed for de åbenbaringer, som hendes mand fik, karakteriserer hende som en storsindet kvinde, en ædel karakter og en åndelig sjæl.

Det har ikke altid været nemt for en kvinde at acceptere de åbenbaringer, der blev givet gennem hendes husbond. Sariah havde klaget over Lehi,

og sagt, at han var en mand, der havde synler, idet hun sagde: Se, du har ført os ud af vort arveland, og mine sønner er ikke mere, og vi omkommer i ørkenen (1 Nephi 5:2).

Profeten Joseph's hustru havde vanskeligt ved at forstå ham. Måske har I selv hørt om nogle kvinder, som klager over den tid, deres mænd anvender til arbejde i Kirken.

Det er vanskeligt fuldt ud at påskønne den befrielse og glæde og lykke, Adam og Eva oplevede ved de gode nyheder om Evangeliet. I temmelig lang tid efter, at de forlod Edens Have, havde de måtte lære den vanskelige vej gennem prøvelser og fejltagelser. Medens de sled i det og led, hengav Eva sig uden tvivl til selvførdømmelse og anger over den del af skylden, hun havde, for at de var blevet drevet ud af Haven, for på det tidspunkt vidste hverken hun eller Adam eller nogen af deres efterkommere noget som helst om frelsens plan, heller ikke om betydningen af deres handling i Haven, der netop iværksatte den. Og derfor var det, at efterhånden som Evangeliet blev foreholdt hende, åbenbaring på åbenbaring, lyttede hun med dyb opmærksomhed; hun hørte, hun var modtagelig, hun forstod, hun troede, og hun blev glad. Hendes sind greb betydningen af det altsammen, og hendes ånd hævede sig. Det var med stærk følelse af befrielse og begejstring, hun gav udtryk for sin sjæls følelser i følgende sublimе sætninger:

... Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige (Moses 5:11).

Lykkelig kan i sandhed den mand og hans børn være, som til hustru og mor har en kvinde, som kan lære, forstå og påskønne Evangeliet som Moder Eva. I denne henseende var hun et yderst værdigt eksempel.

Skrifterne fremhæver en anden side af hendes karakter, som er værd at efterligne. Hun underviste — sammen med sin mand — sine børn om Evangeliet.

Da Herren åbenbarede Evangeliet for Adam, sagde Han:

... når de begynder at vokse op (dine børn), så vil synden også undfanges i deres hjerter, og de smager det bitre, for at de må kunne lære at skønne på det gode.

Og det er givet dem at kende godt fra ondt, derfor har de deres frihed til at handle for sig selv (vi kan ikke altid kontrollere dem, men vi kan undervise dem), og jeg har givet dig en anden lov og befaling.

Og den anden lov, Han gav dem, var loven om omvendelse og tilgivelse:

Lær derfor dine børn, at alle mennesker, overalt, må

omvende sig, ellers kan de ingenlunde arve Guds rige, thi intet urent kan dvæle der . . .

Derfor giver jeg dig den befaling, at du skal frit lære dine børn disse ting . . .

Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre (Moses 6:55-58; 5:12).

Alle Sidste Dages Helliges forældre er i dag under den guddommelige befaling at følge Adam og Eva på dette punkt. I november 1831 sagde Herren:

... Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåbyggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave.

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren (Lære og Pagter 68:25, 26, 28).

Og lad mig så slutte med at sige, at hvis nogen af jer i fremtiden, når I tænker på Moder Eva, husker, at hun arbejdede sammen med sin mand, hun opfyldte sin mission med at mangfoldiggøre sig og opfyldte jorden, hun bad sammen med sin mand, hun lærte, forstod og påskønnede Evangeliet, hun lærte sine børn Evangeliet — og i erindringen om alt dette søger at følge hendes eksempel, så har denne tale opfyldt sin hensigt.

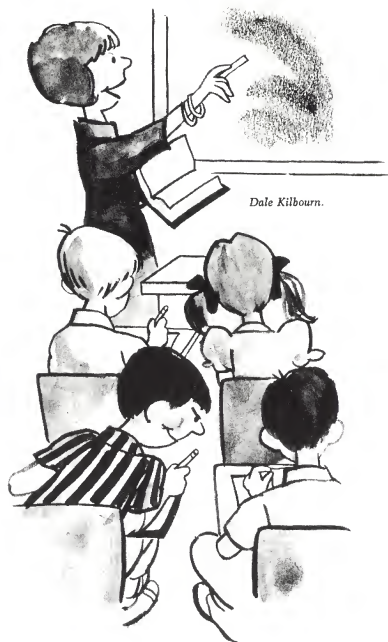
Gud velsigne jer! Derom beder jeg i Jesu navn. Amen. ○

Forts. fra side 261

for at blive set af mennesker eller fordi de ville tro dårligt om os hvis vi ikke havde nogen stilling? Koncentrerer vi os om belønningen i stedet for om det arbejde vi kan udføre? I så tilfælde bør vi se på vore motiver og undersøge dem endnu engang, og søge de mere fremragende, værdifulde sider ved vort kald. Vi bør påtage os arbejde i Kirken på grund af dets evige værdi, ikke fordi der vil komme belønninger ud af det.

På alle områder af vort liv — under vort arbejde, vort forhold til vor familie og vore medmennesker og vort arbejde i Kirken — er det nødvendigt, at vi finder de værdifulde egenskaber og koncentrerer os om dem. Vi bør søge efter betydningsfulde mål og betydningsfuld indsigt i vort liv og lade dette styre vor holdning. Så kan vi virkelig have fremragende arbejde som vort ideal, et ideal, som, med Livingstones ord, vil „lede menneskene til at ønske det gode, i alle dets former, ikke for resultatets eller tilfældige fordeles skyld, men for det godes egen skyld, og derved føre dem videre, forbi de mindre idealer som penge, position og magt, og ikke være tilfredse med mindre end det bedste af det som den menneskelige natur er i stand til.“

SONDAGSSKOLE

Dale Kilbourn.

En lærer kan sige til sine elever: „Medens I nu arbejder med denne opgave, vil jeg sidde på vagt for at sikre mig, at I ikke snyder.“ Eller han kan sige: „Denne opgave kommer I til at aflevere 'på æresord'. Jeg stoler på, at I er ærlige.“ Hvilke af disse udtalelser ansporer til den ønskede reaktion?

„Connie, i aften skal du for første gang være alene hjemme. Lov mig, at du ikke vil være bange.“

„Opgaven til i morgen er at læse det næste kapitel. Harald, vær så venlig for en gangs skyld at være forberedt.“

Som lærere og forældre undervurderer eller ignorerer vi ofte betydningens magt. Hvis man ønsker at få en til at gøre et eller andet, er den sikreste måde at få ham til det sommetider den at bede ham om ikke at gøre det. Når mor siger til Connie, at hun ikke skal være bange, antyder hun så over for Connie, at hun kan blive bange? Er det muligt, at Connie aldrig havde tænkt på at blive bange, før hun opdagede, at mor „forventede“ det?

En lærer i en af disse seminar-klasser, der holdes tidligt om morgenen, kunne ikke forstå, hvorfor hans elever aldrig kom tidligt nok til, at klassen kunne begynde til tiden. Efter nøje at have gennemtænkt situationen fandt han ud af, at eleverne troede, at han „for-

Hvad forventer du ?

AF MILFORD C. COTTRELL

ventede“, at de kom for sent. En søndagsskolelærer kunne ikke forstå, hvorfor drengene ikke kom ind og satte sig stille ned ligesom pigerne. Igen fandt man ud af, at både drengene og pigerne opførte sig således, som de troede, man „forventede“ det af dem.

Ovennævnte eksempler illustrerer, hvorledes man virkelig kan provokere til negativ adfærd gennem det, man „forventer“.

Positive „forventninger“ har lignende indflydelse på folks adfærd. En ung, næsten voksen mand hørtes sige til sin fader: „Far, grunden til, at vi børn altid gik til

nadvermøde, er den, at vi vidste, at du og Mor forventede, at vi gik med."

Denne „forventning“ havde børnene følt og rettet sig efter, selv om Far og Mor sjældent eller aldrig direkte havde sagt til børnene, at de skulle gå med til nadvermøde.

Tænk på den unge mand, hvis fader altid går til Præstedømmets møde. Da drengen nærmer sig sin 12-års fødselsdag, forklarer hans fader og hans biskop ham, hvad der forventes af ham, når han modtager Præstedømmet. Den første søndag efter at drengen er blevet ordineret til diakon, kalder hans fader på ham og siger, at nu er det på tide, at han står op og gør sig klar til at gå til præstedømmemøde. En lignende scene gentager sig hver søndag morgen. Drengen ved, hvad der forventes af ham, og det er sjældent, han ryster ansvaret af sig. (En sådan dreng begyndte endda at sætte sit vækkeur til at ringe, så faderen ikke behøvede at vække ham. En søndag, da faderen sov over sig, var det drengen, der kaldte på sin fader og spurgte ham, om han ikke skulle til præstedømmemøde den dag.)

Under stavsbiskoppernes møde var der en af biskopperne, der blev bedt om at forklare, hvorfor de medlemmer fra hans ward, der blev kaldet til at virke i hjælpeorganisationerne, altid gik fuldt og helt ind for deres opgaver og syntes at udføre deres arbejde så godt. Biskoppen svarede, at når som helst han og hans rådgivere skulle interviewe en vordende lærer eller en

Hvo øret lukker for småmands skrig, skal råbe selv og ikke få svar.

Ordsprogenes Bog

funktionær, forklarede de ham, hvad man ville forvente af ham, hvis han accepterede kaldet. De gav altid udtryk for deres tillid til vedkommende og til hans evne til at udføre opgaven rigtigt; men de forklarede også, at hvis han ikke kunne leve op til disse forventninger med hensyn til kaldet, ville de hellere prøve at finde en anden til opgaven. Andre biskopper ved dette møde indrømmede, at når de kaldte en eller anden til en stilling i wardet, sagde de faktisk ofte til vedkommende: „Det tager ikke ret megen tid“, hvilket havde til resultat, at mange af deres medarbejdere ikke afsatte ret megen tid til det arbejde.

Der er nogle forældre, der har en særlig sparekonto, som de kalder „missionærfond“, på deres barns navn. Det er der især to begrundelser for. Den første er indlysende: de økonomiske problemer, man ofte støder på, når man skal holde en på mission, vil blive betydelig formindsket. Den anden årsag er mindre øjensynlig: det er barnets meget tidlige fornemmelse af, at man „forventer“, at han tager på mission. Fordi man forventer, at han tager på mission, forventer man også, at han forbereder sig til det ved at lyde budene og

studere Evangeliet. Der er ikke mange unge mennesker, der, opdraget med dette for øje, vil nægte at rejse på mission, og de er sædvanligvis meget gode missionærer, fordi de er vel forberedte.

Når en lærer ved et af Vestens universiteter uddelte en afsluttende eksamensopgave, viste han eleverne, at han „forventede“, at de ville prøve at snyde. Han satte sig oven på et skrivebord, så han nøje kunne overvåge hver enkelt, medens de arbejdede på deres eksamensopgave. Netop fordi han allerede ved foregående eksaminer havde vist dem meget tydeligt, at han „forventede“ at de ville snyde, var eleverne nu forberedt på at tage imod udfordringen. De havde opfundet mange værlige midler til at hjælpe hinanden gennem den afsluttende eksamen — og de anvendte dem lige for øjnene af deres lærer.

På Brigham Young University bliver læreren ikke i klasseværelset, medens eleverne skriver eksamensopgaver, medmindre hans nærværelse er påkrævet til klarlægning eller forklaring af punkter af opgaven. Der er god grund til at tro, at snyderi på BYU's område er betydeligt lavere end på de fleste andre universiteter. Kan det være, at det er fordi disse elever reagerer ved at opføre sig, som de tror, det „forventes“ af dem?

Med hensyn til forældre er de de vigtigste lærere, børn har. Hvad føler vore børn, at vi „forventer“ af dem? Viser vi ved adfærd, at vi forventer, at de skal holde sig til godkendte standarder, eller lader vi dem føle, at vi ikke stoler på dem?

Mange dygtige lærere har fundet nye metoder, hvorefter de kan overføre deres „forventninger“ til deres elever. Her er f. eks. én måde at gribe sagen an på overfor en elev, der opfører sig forkert: Bed ham om at blive tilbage i klassen i nogle få minutter. Fortæl ham så ganske roligt, at hans opførsel ikke kan tillades i klassen; foreslå en eller to muligheder for at få den rettet — måske en samtale mellem lærer og forældre, biskoppen eller søndagsskoleforstanderen. Bed så eleven om selv at stille forslag. Han vil sandsynligvis bede om en chance til at ændre sin opførsel; hvis han ikke gør det, kan læreren gøre det. Når alle muligheder er opstillet, spørg så eleven hvilke han foretrækker. Han vælger i de fleste tilfælde at ændre sin opførsel selv. Sig til ham, at dette også er det bedste, men lad ham vide, at hvis det ikke giver resultat, bliver man nødt til at ty til andre udveje.

Når man griber problemet an som her foreslået, så ved eleven, hvad læreren forventer af ham, og hvad han kan forvente fra læreren. En advarsel er dog her på sin plads: En lærer må aldrig i en given situation love eller true med at gøre et eller andet, medmindre han er rede til at gennemføre det. Eleven vil forvente en bestemt opførsel fra lærerens side, og læreren vil opdage, at han har bragt sig selv i en vanskelig situation, hvis eleven finder ud af, at han ikke mener, hvad han siger.

Behandl et menneske, som om han er det, du forventer, han skal være — så vil han blive det, du forventer af ham.

BØRNENES SIDER

Den mest betydningsfulde dreng

„God morgen hr. Martinez, hvordan har De det denne dejlige morgen?“, spurgte Juan. Han smilede til den gamle mand, der sad bøjet over sit arbejdsbord.

„Godt“, svarede hr. Martinez, idet han så op fra sit arbejde.

„Kom lige Juan, se på dette bælte, jeg arbejder på. Ser fugletegningen naturlig ud?“

„Åh, ja, hr. Martinez“, sagde Juan, mens han undersøgte det smukke stykke læderarbejde. „Fuglen er så naturtro, at det ser ud, som om den kunne flyve lige ud af bæltet.“

Hr. Martinez smilede lykkeligt. „Mange tak, Juan. Du er til stor hjælp for mig.“

Juan fortsatte ned ad landsbygaden. Han var på vej for at hente en kande gedemælk hos hr. Morales, som boede i den anden ende af landsbyen. Mælken var til Juans lille bror Pepe. Juan gik efter mælken hver morgen. og

AF
ROSALIE W. DOSS

hver morgen standsede han langs vejen og hilste på sine venner og naboer.

Den morgen følte han sig, trods sit strålende smil, en lille smule nedtrykt. Han sagde: „Kunne jeg blot lave smukke ting af læder ligesom hr. Martinez, så ville jeg føle mig betydningsfuld. Hr. Martinez må være den mest betydningsfulde mand i vores landsby.“

Men Juan følte sig ikke nedtrykt ret længe. Da han så fru Garcia komme ud af sit pæne, hvidkalkede lille hus, udbrød Juan: „God morgen Fru Garcia“.

„Åh, er det dig Juan“, hilste fru Garcia glad. „Jeg ventede på, at du skulle komme forbi. Det er min markedsdag i dag. Kunne du hjælpe mig med disse kurve? Jeg må have dem spændt på Benito.“

„Jeg vil være glad for at hjælpe Dem, fru Garcia“, sagde Juan med det samme.

Benito, det lille brune æsel, stod ganske stille, mens Juan hjalp fru Garcia med at få kurvene over ryggen på den. Kurvene måtte anbringes i ligevægt, så de ikke ville blive for tunge at bære for det lille dyr. I kurvene var der majs, meloner, små stykker sukkerrør og kalabaser dekorede med bånd.

Fru Garcia bragte ikke alene sine egne produkter til torvet, men hun transporterede også nogle af de ting hendes naboer dyrkede. Fru Garcia var den eneste i landsbyen som ejede et æsel.

Da de var færdige med at læsse Benito, gav fru Garcia Juan et stykke sukkerrør. „Mange tak“, sagde hun. „Jeg ville ikke have været i stand til at læsse Benito uden din hjælp, Juan.“

Juan fortsatte ned ad gaden og sut-

tede på det søde, delikate sukkerrør. Hvor han ønskede at eje sit eget æsel. Så kunne han tage til marked for sine naboer på den måde, som fru Garcia gjorde det. Så ville han føle sig meget betydningsfuld.

Den nedtrykte sindsstemning begyndte at komme igen, men det varede ikke længe. Gennem hele gaden mødte Juan folk, han kendte. Og altid lyste Juans strålende smil op, når han hilste på dem.

Ved hr. Morales hus var der megen råben og forvirring. „Hvad er der i vejen, hr. Morales?“, spurgte Juan. Men han vidste allerede, hvad der var i vejen.

„Mine geder er sluppet løs igen. De bæster brød ud af deres indhegning“, råbte hr. Morales.

„Jeg vil hjælpe Dem med at fange dem“, sagde Juan og satte sin kande ned. Næsten hver morgen hjalp Juan hr. Morales med at fange hans besværlige geder, der ikke vidste noget bedre end at bryde ud af deres indhegning.

Med Juans hjælp tog det ikke lang tid at få gederne tilbage i deres fold.

Efter at hr. Morales havde takket Juan og fyldt hans kande med mælk, startede Juan mod hjemmet. Men hele vejen tænkte Juan på, hvor vidunderligt det måtte være at have en fin hjord geder, selv om de var drilagtige. Han kunne forsyne de andre landsbyboere med mælk på samme måde som hr. Morales. Så ville han føle sig af virkelig betydning.

Juan gav kanden med mælk til sin mor og gik igen ud i gården. Han fortsatte med at spekulere: „Alle i landsbyen er mere betydningsfulde end jeg er“.

Lige i dette øjeblik skete det. Juans tanker var så langt borte og så triste,

at han ikke lagde mærke til den store sten. Åh, av, bang. Juan snublede over stenen og faldt hårdt til jorden. En stikkende smerte begyndte ved hans ankel og forplantede sig op gennem benet.

„Er du kommet til skade?“, kaldte mor. „Jeg tror jeg er kommet til skade med min ankel“, mumlede Juan.

Hans mor følte forsigtigt på Juans fod og ankel. Hun åndede befriet op. „Det er kun en forstuvning. Hold benet i ro et par dage, og din ankel vil være lige så god som før.“

Den næste morgen var solen allerede højt på himlen, da Juan spurgte fra sin stol ved vinduet: „Hvem skal hente mælk til Pepe i dag?“

„Jeg vil gå så snart jeg er færdig med at gøre huset rent“, sagde Juans mor.

Men Juans mor behøvede ikke at gå. Der lød en stemme udenfor. Det var hr. Morales. Han sagde: „Da Juan ikke kom efter mælken, bringer jeg det selv. Jeg var bekymret. Hvad er der sket med Juan?“

Før Juan el'er hans mor kunne svare, kom den gamle hr. Martinez humpende. „Hvor er Juan?, jeg savnede ham i morges?“

„Det gjorde jeg også“, lød en anden stemme. Det var fru Garcia.

Så forklarede Juan og hans mor om den forstuvede ankel, og at Juan var nødt til at holde sin fod i ro et par dage.

I mellemtiden havde flere forsam-

let sig udenfor Juans vindue. De fortalte alle Juan, hvor kede de var over hans uheld.

Juan smilede til sine mange venner og naboer og sagde: „Jeg troede ikke, at der var nogen der ville savne mig. Jeg mente ikke at jeg betød noget“.

„Hvordan skulle jeg klare mine stædige geder, hvis ikke du gav mig en håndsrækning“, spurgte hr. Morales med et bredt smil.

„Hvordan skulle jeg komme af sted til marked uden din hjælp?“, sagde fru Garcia. „Både Benito og jeg ser efter dig hver morgen.“

„Og hvordan kunne jeg nogensinde få begyndt dagen uden din opmuntrende hilsen?“, spurgte gamle hr. Martinez. „Din venlighed og dit muntre smil gør dig til den mest betydningsfulde dreng i vor landsby.“

Juans smil blev nu større end nogensinde. Der var ikke den mindste smule tristhed tilbage i hans hjerte.

Naturligvis troede Juan i virkeligheden ikke på, at han var den mest betydningsfulde dreng i landsbyen, men det var en dejlig varm følelse at vide, at hans venner og naboer tænkte så godt om ham. Det fik ham til at føle sig nyttig og ønsket. Og hvad kan være mere betydningsfuldt end det.

○

David

AF J. C. DAEM

Ni ænder vraltede nedad den bugtede sti, da de skulle have deres daglige svømmetur. Een hvid and, syv brune og David. David kom sidst, som sædvanlig.

Dora, den hvide and, havde fjer, der lignede perler. Dens ben var slanke og guldgule. Dens fødder var lige så orangefarvede som solen. Dora, den hvide and, var fin og smuk, og hun vidste det. Hun gik altid først.

Bagved hende gik de syv brune ænder, sludrende og sladrende.

Allersidst i rækken kom David, alene, og det var på grund af hans fødder.

De var simpelthen enormt store. Småfrøer tog dem for at være åkandeblade.

Naturligvis blev han ved at tumle omkuld, når han glemte — glemte sine kæmpestore fødder.

Sommetider sad hans næb fast i mudderet. Sommetider stødte han hovedet. Og så plejede de brune ænder at fnise, og den stolte Dora plejede at fnise og smile spotsk, eller ligefrem le, hvad der var endnu værre.

Denne specielle dag var ganske dejlig.

Solen skinnede, fuglene sang, og sommerfuglene sad og balancerede på blomsterne.

Stakkels David så ikke noget af det. Han traskede afsted, idet han prøvede på ikke at falde over sine egne fødder. Og for en gangs skyld gjorde han det ikke. Men han gik så langsomt, og han gik så forsigtigt, at

han var langt bagefter, da de andre ænder nåede dammen.

Dora gik i vandet uden den mindste skulpen. Hun svømmede på vandet som en snehvid sejlåb. Bagved hende gled de brune ænder ud som brune robåde. Men da David nåede det kølige vand, faldt han i — med et plask.

Hans hale stak i vejret. Hans hoved gik nedad. Vandet føltes godt mod hans stakkels varme fødder. Han dukkede ned. Han dykkede. Og David var lykkelig, fordi ingen kunne se hans fødder nu, da de var skjult i vandet.

Og så hørte han noget! Hvad var det for et spektakel og en klumpen sig sammen? Dora, den smukke Dora, slog med vingerne og gav et kort hæst skrig fra sig som en krage, der har ondt i halsen.

Rundt omkring hende svømmede de syv brune ænder i dumme cirkler.

Uden at gøre andet svømmede de bare rundt og rundt og rundt. Det var det eneste, de kunne tænke på at gøre.

Doras hæse skrig forandredes til en gurglen. Tre hvide fjer faldt fra hendes vinger og flød på vandet. Og de syv brune ænder havde helt mistet den smule forstand de havde.

De padlede med deres fødder, som om de var motorer. Henover dammen, igennem den sumpede bred og lige ind i buskene flød de og gemte sig — alle syv.

Ikke David. David brugte sine kæmpestore fødder som skovle på et vandhjul.

Forts. på side 56

Afrikas største gåde

AF CHRISTOPHER FLINT

Den unge dreng, Mauri, pilede gennem den mørke, stille jungle, hans sorte ben var forrevne og blødte på grund af de tornede slyngplanter, der var langs stien, der førte til de hvide mænds lejr. Sveden glinsede på hans krop, og han var meget stakåndet. Han havde opdaget en hemmelighed — en meget betydningsfuld en — og han var ivrig efter at fortælle sine nyheder til de hvide Bwanaer (Herrer).

Pludselig standsede han, idet en kuldegysen af angst gennemsitrede ham. Frygtsomt udspejdede han junglen bag sig, for at opdage årsagen til

den lyd, han mente at have hørt. Han ventede næsten at se en horde af spøgelseselefanter storme efter sig, men der var intet.

Ikke desto mindre fortsatte han igen med at løbe, lejlighedsvis afbrudt af en pause for at se sig tilbage over sin skulder og forstærke sit greb om pangaen eller øksen, han bar på. Endelig nåede han dalen og sagtnede sine skridt.

Da han tilsidst nåede lejren, vaklede han hen til den skæggede anfører for ekspeditionen, der overvågede indfødte, der var ved at fodre

nogle nyligt fangede dyr i deres bure. Bwana (Herre)", gispede Mauri. „Jeg har fundet den. Jeg har fundet stedet, hvor de Store går hen for at dø."

„Er du sikker på det, dreng?“, udbrød den hvide mand. „Du har virkelig set elefantkirkegården?“

Mauri nikkede, ude af stand til at sige mere. Hans legeme skælvede, hans strube snørede sig sammen af tørst og hans mave knurrede af sult.

Tidlig næste morgen førte den unge indfødte dreng de hvide mænd til stedet, han havde opdaget. Det var mange kilometer borte, og det meste af stien førte gennem tæt jungle, der sinkede rejsen. På vejen fortalte Mauri, hvorledes han fandt det hemmelige sted.

„Jeg så Tembo, de Stores konge“, sagde Mauri. „Og jeg kunne se, at tiden til den store søvn var kommet for ham, så jeg fulgte efter. Han vandrede mange mil, og en gang blev han borte for mig. Men jeg fandt hans spor igen, og da jeg så ham næste gang, var den store søvn kommet over ham, og han lagde sig mellem mange ben. Jeg gik ikke nærmere, men skyndte mig hertil, for at fortælle det til dig Bwana.“

„Dygtig knægt“. Den hvide anfører klappede den leende dreng på hans bare skulder. „Du har tjent os godt, og du skal blive belønnet.“

Til sidst befandt de hvide mænd sig på en udstrakt græsbevokset slette. Den hvide Bwana tog et overblik og råbte: „Drengen har ret. Vi har fundet den. Dette er elefantkirkegården. Vi er rige.“ Og der 100 m borte var Tembo, kongeelefanten, som Mauri havde fulgt efter. Det store dyr lå ubevægeligt midt i skinnende ben af snesevis af døde dyr. Det var virkelig en kirkegård. Men uheldigvis var

det ikke den legendariske elefantkirkegård.

De skinnende hvide skeletter, der lå spredt omkring var ikke elefant-skeletter. Der var nogle få, men de fleste af benene tilhørte mange forskellige andre dyr. Ved nærmere undersøgelse opdagede de hvide mænd til deres forfærdelse, at et nærliggende vandhul var årsag til massedøden. Vandet indeholdt stær-

plads, hvor elefanter går hen for at dø, ville de finde en formue i elfbens stødtænder.

Denne ukendte skat, siger de, vil have en værdi af hundredtusinder af kroner, ja millioner af kroner.

Det er meget muligt, at der virkelig findes en sådan ukendt plads, for endnu i dag er der i den nordlige del af Sydvest-Afrika et umådeligt område på mere end 100000 kvadratkilometer der for en stor del er uopdaget. Stort som det er, kunne en mængde elefanter — levende eller døde — være skjult på et område af denne størrelse.

Elefanter elsker vand og går hyppigt på flodbunden kun lige med det øverste af deres snabler over vandet, så de kan trække vejret. Som dygtige svømmere er elefanter i stand til at svømme uafbrudt i 6 timer, derfor bliver der undertiden fremsat en anden teori om en kirkegård under vandet. De der accepterer denne teori, henviser til mange eksempler, hvor indfødte har ført hvide mænd til udtørrede flodlejer og søer og vist imponerende dynger af elefant-skeletter.

De, der ikke tror på det, har en naturlig forklaring på det. De siger, at gennem årene må der være elefanter der drukner, og at deres ben sikkert af strømmen er ført til bestemte områder på sø og flodbunden, hvor de hober sig op.

Op sådan stiller sagen sig nu. I næsten 300 år har mennesker spekuleret på dette problem. Måske vi en dag vil kende løsningen. Men indtil den dag, hvor det bliver opklaret, om det virkelig er sandt, at elefanter har særlige kirkegårde, og hvis det er tilfældet, hvor, vil det forblive et af Afrikas største mysterier. ○

ke dele alkali, og da den døende elefant standsede der for at drikke, havde det forgiftede vand kun fremskyndet dens død. Efter alt at dømme var den sagnomspundne elefantkirkegård ikke blevet opdaget, og er stadigvæk ikke fundet, skønt mænd gennem årene har søgt efter den.

Opdagelsesrejsende tror, at hvis de blot kunne finde den hemmelige

Fotograf Phil

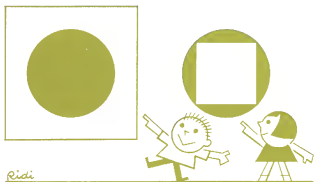
Fotograf Phil.

Kan du vise fotograf Phil ind på den rigtige vej, så han kan tage billeder af alle dyrene uden at gå samme vej tilbage?

Hvad er det?

Postbudet har en pakke til en af mændene. Hvad er det for en genstand der er i pakken, og hvem er den til? Ved du hvad genstanden bruges til?

Svar: Genstanden er et stetoskop og er til lægen. Han bruger det, når han lytter til lyden fra dine lunger.

Hvis cirkel er størst?

Hvis cirkel er størst?

Charlie og Kate kan ikke blive enige om hvis cirkel er den største. Charley siger at hans cirkel er størst. Katy siger hendes cirkel er størst. Hvem har ret?

Svar: Ingen af dem. Cirklerne er nøjagtigt lige store.

Forts. fra side 52

„Forhold dig roligt. Jeg kommer“, råbte han til den kraftsløse Dora.

I en nervøs flagren var han nået op på siden af hende. Han stemte sine store fødder tæt sammen og dykkede dybt ned, lige ned i planterne, som stakkels Dora havde viklet sig ind i.

David brugte sine fødder som skovle.

Han løsnede mudderet, og han halede i planterne. Og så var Dora fri.

Der var lang vej op til overfladen

af vandet. David kunne kun lige klare det. Han trængte sig igennem ud i solskinet og blev på eet sted, hvor han bare lå og flød.

Hans hovede hang ned. Hvor var han dog træt — men hvor var han lykkelig!

Da han havde hvilet sig, padlede han tilbage til kanten af dammen. Og bagved ham svømmede Dora, så tæt som hun kunne komme.

Med hensyn til de syv brune ænder, så kom de bagefter, hvor de sandelig også havde hjemme.

**Nye
General
autoriteter**

De medlemmer af Kirken, som overværede Kirkens 138. årlige Generalkonference, havde den glæde at opretholde fire mænd til nye stillinger blandt Kirkens Generalautoriteter. Ældste Alvin R. Dyer, der fornylig blev kaldet som apostel, blev opretholdt som rådgiver i Det Første Præsidentskab; Ældste Marion D. Hanks af De Halvfjærds' Første Råd blev opretholdt som assistent til De Tolvs Råd; og to nye medlemmer blev kaldet til De Halvfjærds' Første Råd — Ældste Hartman Rector, Jr., fra Fairfax, Virginia, og Ældste Loren Charles Dunn fra Natick, Massachusetts.

Alvin R. Dyer

Alvin R. Dyer er nået til sin nye stilling i Det Første Præsidentskab efter et helt liv at have helliget sig Præstedømmets ansvarsfulde og ledende stillinger. Præsident Dyer er født den 1. januar 1903 i Salt Lake City og voksede op i et værdigt sidste dages helligt hjem sammen med 12 søskende. „Jeg elskede og respekterede mine forældre meget højt“, fortalte han fornylig. „Min fader var en del af Det gamle Vesten, som nu er borte. Som barn blev han stjålet fra et pioner-vogn tog af velmenende indianere, som efterlod seks ponyer bundet til et vognhjul som betaling for ham. Men han blev en god ven og rådgiver for indianerne i Vesten, hvor han tilbragte sit liv. Som dreng havde han det job at tænde 36 gaslamper hver aften på Salt Lake City's hovedgade. Han elskede heste, og i en alder af 16 år drev han kvæg fra Salt Lake Dalen til Snake Floden i Idaho; han blev lokomotivfyrbøder, da han var 18 år gammel og lokomotivfører da han var 20; denne sidste stilling havde han resten af sit liv.“

Præsident Dyer gik i skole i Salt Lake City og udmærkede sig især ved sport; og derpå var han på mission i de østlige stater i Amerika, hvor han blev leder af og deltager i Festsillet på Cumorah Høj i 1923, det første år et festspil blev opført her.

I 1926 blev han viet til May Elizabeth Jackson i Salt Lake Templet. De har to børn, Gloria May (Mrs. Reed Klein) og Brent, som er gift med Carol Lynn Smith. Der er nu fem børnebørn.

I 8 år var Præsident Dyer blikkenslager; han bestyrede en varme- og luftkonditionerings-afdeling for et entreprenørfirma, før han i 1949 oprettede sin egen grossistvirksomhed med stor succes.

Da han i 1954 blev kaldet til at præsidere over U.S.A.s Central States Mission havde han arbejdet i tre biskopråd og to højråd. Efter fire år som missionspræsident blev han opretholdt som første assistent i G.U.F.s Generalbestyrelse, og den 11. oktober 1958 blev han kaldet som assistent til De Tolvs Råd. Han virkede som europæisk missionspræsident fra 1960 til 1962.

En nær ven beskriver ham som „en dynamisk, velorganiseret og stærkt åndelig Guds mand“. Han har viet sit liv til opbyggelsen af Kirken. Han er en virkelig karriere-missionær, med sans for at finde sjæle og føre dem ind i riget, og har den gave og kraft at kunne opildne andre i denne hellige sag.

Hans dristige, begejstrede, inspirerende ledelse som præsident for Den europæiske Mission og hans utrættelige bestræbelser skabte en vældig opbrusen af missionærarbejds succes over hele Europa. Hans instruktive budskaber til missionærerne, hyppige konferencemøder, inspirerende taler, kloge og erfarne råd, og varme, opmuntrende, personlige samtaler med hver enkelt missionær førte forbausende resultater med sig. Han gav missionærerne den betagende udfordring at 'vidne ved Ånden' og inspirerede dem til at vide, at den eneste effektive måde at forkynde Evangeliet på, er ved 'overbevisningens stemme' i vidnesbyrd der ledes af Åndens kraft. Han bøn-faldt missionærerne om at leve således, at de kunne gøre sig fortjent til Åndens ledsagelse, og at være uden frygt når de bar deres vidnesbyrd.

Den 5. oktober 1967 blev Ældste Dyer ordineret som apostel. I hans nye stilling vil hans dybe åndelighed og stærke lederegenskaber velsigne hele Kirken. ○

Marion D. Hanks

I næsten 15 år har Ældste Marion D. Hanks været medlem af De Halvfjerdys' Første Råd. Han blev opretholdt i denne stilling i oktober 1953. I disse 15 år har han udmærket sig som en god ven og rådgiver for de unge og har vist sig at have dyb indsigt og mod, og begge disse egenskaber har fundet anvendelse på vidt forskellige problemer. Han er en populær taler i borgerlige forsamlinger over hele landet og vil fortsat yde et bemærkelsesværdigt bidrag til Kirken som redaktør for Era of Youth.

Ældste Hanks er født den 13. oktober 1921 i Salt Lake City, og var kun to år gammel, da hans fader døde. Han og hans seks søskende blev opdraget af moderen. En barndomsven fortæller en begivenhed fra Ældste Hanks's ungdom, som genspejler hvordan hans moders belæring var, og mønstret for hans eget liv: „Jeg kan stadig se ham gå op ad Center Street, med en kasse købmandsvarer på skulderen, uddelende dem til nogen, som syntes at trænge mere til dem end hans egen moders hårdt trængende familie.“

Foruden stærke skuldre udviklede han også fingernemhed og sportslige færdigheder, og disse egenskaber fulgte ham gennem hele hans skoletid, ja, endnu i dag anses Ældste Hanks for en dygtig og beslutsom håndbold-spiller.

Hans træner på universitetes basketball-hold har sagt, at han var den bedste unge basketball-spiller med store muligheder, han havde set på University of Utah. Men han sagde nej til et stipendium for i stedet at fuldføre en mission i U.S.A.s nordlige stater. Efter at være blevet diakon mange år tidligere sad han ofte oppe til langt over midnat for at læse Shakespearer og Kirkens Standardværker.

Under 2. Verdenskrig gjorde han tjeneste på en undervandsbådsjager i Stillehavet, og efter krigen frekventerede han University of Utah og tog juridisk eksamen. Men i stedet for at praktisere som advokat arbejdede han med Kirkens seminarie- og institutsystem, indtil han blev kaldet til De Halvfjerdys' Første Råd. Han underviser stadig i en

institutklasse, som ofte er lige så overfyldt som et stavs-konference-møde. Hans største glæde, påstår han, er at hjælpe og opmuntre folk i deres søgen efter lys og sandhed.

Ældste Hanks er gift med Maxine Christensen, og de har fem børn: Susan Gay, 17 år, Nancy Marie, 16 år, Ann Elizabeth, 14 år, Mary Linda, 11 år, og Richard Duff, 8 år.

„Der er en bemærkelsesværdig slags magnetisme ved Duff, som han kærligt kaldes af sine venner,“ siger en nær ven. „Blandt hans kammerater er der blevet tilbragt hele aftener med at udveksle det, der efterhånden er blevet kendt som 'Duff Hanks'-historier — om hans velvilje, hans kærlighed, hans humor, hans omsorg, hans dristige sind, hans gode gerninger.“

Han har kæmpet mangen en stille kamp for at bringe fred blandt menneskene. Han har taget mangt et modigt standpunkt for at sikre, at et menneske eller et problem er blevet behandlet fair.

En anden bekendt bemærker: „Han giver af sig selv og sine goder, rigeligt og uden bagefter at huske det. Han købte et sæt tøj til mig, da jeg skulle på mission, og han selv trængte til et. Jeg vil aldrig glemme ham.“ Den sjældne gave han har, at bekymre sig tilstrækkeligt til at gøre noget, fik ham fornylig til at diktere mere end 400 personlige breve til hustruer og forældre til soldater, som han havde truffet, medens han var i Vietnam under sin kaldelse til Orienten og Hawaii. Han har været aktivt engageret i mental sundhed, fremstød for United Fund, spejderarbejdet, arbejdet i Forældre-Lærer Foreningen, Komiteen for Fysisk Egnethed (under Præsident Dwight D. Eisenhower), og to gange som delegeret til Strategic War College i Carlisle Barracks, hvor hans deltagelse og bønner endnu huskes af andre delegerede. Han har i sandhed høstet respekt og kærlighed hos de utallige tusinder, som-har haft det privilegium at lære ham personligt at kende eller har hørt om ham.

De to nye medlemmer af De Halvfjærds' Første Råd har en vidt forskellig baggrund, og bringer en lang og imponerende række af resultater til deres nye kald: Den ene, Ældste Hartman Rector, Jr., har været medlem af Kirken i 16 år, og den anden, Ældste Loren C. Dunn, er søn af en stavspræsident.

Hartman Rector jr.

Ældste Hartman Rector, Jr., som nu er 43 år gammel, har i fem år virket som senior-præsident for 542. kvorum af halvfjærds i Potomac Stake, og er program- og budget-analytiker ved Amerikas Landbrugsministeriums kontor for budget og økonomi. Han er født den 20. august 1924 i Moberly, Missouri, som søn af Hartman og Vivian Fay Garvin Rector, og voksede op på en farm i nærheden af Moberly, hvor han tog eksamen fra high school og junior college. Efter at have aftjent sin værnepligt som flyver i flåden giftede han sig i 1947 med Constance Kirk Daniel fra Moberly og blev farmer i Missouri, indtil han blev indkaldt til aktiv tjeneste under Korea-krigen. Denne tjeneste varede til 1958. Det var under krigen, at han traf Mac Donald Johnson, en trofast sidste dages hellig soldat, som lærte ham Evangeliet. En tidlig forårsdag, den 25. marts 1952 blev Hartman Rector, Jr., døbt i udkanten af Tokio, i vand der var omtrent 35 grader varmt. Hans dåb symboliserer på udmærket måde det usigelige gode der udføres af tusinder af trofaste sidste dages hellige soldater, som har delt Evangeliets principper med kammerater og andre bekendte. Søster Rector blev også døbt i marts 1952.

Under sin militære løbebane (han er kaptajn i reserveflåden) studerede Ældste Rector ved universiteter i Kentucky, Minnesota, Georgia og Californien. Efter Koreakonflikten blev han ansat som markedsanalytiker ved Amerikas Landbrugs-departement.

Hans aktiviteter i Kirken har været forskelligartede og rige på erfaring: Søndagsskolelærer i fire år, G.U.F.-forstander i wardet i to år, stavsmissionær i fire år (i hvilket

tidsrum han døbte 47 personer), missionspræsident i Washington Stav i et år, G.U.F.-forstander i staven i tre år, og for øjeblikket seminarielærer i wardet og præsident for det 542. kvorum af halvfjærds.

Søster Rector er for øjeblikket anden rådgiver i præsidentskabet for Potomac Stavs Hjelpeforening.

På grund af deres kærlighed til Kirkens bøger har familien Rector udskiftet deres andre bøger med Kirkens bøger. Broder og søster Rector har syv børn: Joel Kirk, 19 år, for øjeblikket missionær i den sydbrazilianske mission, Kathryn Gavin, 17 år, Laura Constanze, 16 år, Linda Marie, 14 år, Daniel Hartman, 11 år, Lila, 6 år, og John Marcus, 2 år.

Om sin omvendelse fortæller Ældste Rector: „Hvordan blev jeg interesseret i Evangeliet? Jeg har hele mit liv søgt efter sandheden. Jeg plejede at bede, og jeg tænker jeg har bedt den samme bøn tusinder af gange: 'Kære Herre, jeg beder dig lede mig til sandheden. Vis mig sandheden!' Det er alt hvad jeg nogensinde kaldte det, og alt hvad jeg virkelig kalder Kirken — sandheden. Jeg er ligesom Will Rogers. Han sagde: 'Alt hvad jeg ved, er det jeg læser i aviserne' — nuvel, alt hvad jeg kender som er værdifuldt, er det, som jeg har lært siden jeg sluttede mig til Kirken.“

Da Præsident McKay kaldte ham til De Halvfjærds' Første Råd, sagde han: „Jeg vil gerne have du skal vide, at Herren elsker dig, og det gør vi også.“ På denne måde slutter en mand, som blev døbt 11 måneder efter at Præsident McKay blev Kirkens Præsident, sig nu til Præsident McKay og andre Generalautoriteter i arbejdet med at forkynde sandheden til alle mennesker. ○

Loren C. Dunn

Ældste Loren C. Dunn har i fire år virket som første rådgiver i New England States Missionspræsidentskab, og er kommunikationsdirektør for New Englands Økonomiske Udviklingsråd, som har hovedkvarter i Boston.

Ældste Dunn er født den 12. juni 1930 som søn af afdøde Alex F. Dunn og Carol Horsfall Dunn. Hans fader var stavspræsident for Tooele Stav i 20 år og udgiver af Tooele's Transcript-Bulletin. Fra 1949 til 1953 frekventerede Ældste Dunn Brigham Young University (tog eksamen i journalistik), hvor han var medlem af det basketballhold som vandt den nationale åbne turnering i New York i 1951. Holdet turnerede også i Sydamerika. Han fuldførte derpå en mission i Australien, hvor han var rådgiver til missionspræsidenten. De næste to år aftjente han sin værnepligt i den amerikanske hær i Europa.

Efter at være kommet hjem blev han redaktør for sin faders avis i 1958. I 1959 giftede han sig med Sharon Longden, datter af Ældste John Longden, som er assistent til De Tolvs Råd, og LaRue Carr Longden. De har to børn: Kevin, 7 år, og Kimberly, 2 år. I 1961 forlod Ældste Dunn familiens avis og rejste østpå til Boston University, hvor han tog sin doktorgrad i reklameteknik i 1966. Han arbejdede som assisterende reklamedirektør for Herald Tribune's Frisk Luft-kampagne i New York, og i 1963 fik han sin nuværende stilling i New Englands Råd. Ældste Dunn, som nu er 38 år gammel, er direktør for Boston Rotary Club, formand for Spejder-Rådet i det østlige distrikt, Algonquin, gæsteforelæser ved Boston University's

Samfærdselskole, og medlem af adskillige professionelle presse- og reklameforeninger. Han har virket som gruppeleder for SDH-værnepligtige, som rådgiver for spejderne, forstander for New England States Missions-G.U.F., og rådgiver i et kvorum-præsidentskab for ældsterne i wardet. Søster Dunn arbejder for øjeblikket som præsidentinde for G.U.F. i Boston Stake.

En ansporende faktor i Ældste Dunn's liv har været hans fader. „For mig var min fader det største menneske jeg nogensinde har kendt. Han lærte mig — selv om han selv havde meget travlt — at det ikke nødvendigvis er hvor megen tid man tilbringer med sin familie, men hvorledes man bruger den, der har den største indflydelse. Gennem små bemærkninger og på personlige måder lod han os vide, at han var dybt interesseret i os. Jeg husker især den store vægt der blev lagt på familiebon i vort hjem, og den atmosfære det skabte. Da Præsident McKay kaldte mig til denne stilling, gav han mig den udfordring at fuldføre kaldet på en måde, som ville være i overensstemmelse med hvad min fader ville ønske jeg skulle gøre, og det er tilstrækkelig udfordring for et helt liv. Det er en meget stor ære at arbejde i denne Kirke i en hvilken som helst stilling, og det er især noget der kan skabe ydmyghed at blive optaget som en af Generalautoriteterne.“

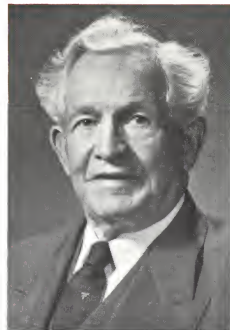
DEN DANSKE STJERNE lykønsker alle disse fire mænd til deres nye kaldelser, og er overbevist om, at deres fremtidige arbejde vil være til umådelig gavn for Kirken og for menneskeheden. ○

**Taler af Det Første Præsidentskab på den
138. årlige generalkonference i april 1968.**

Følgende er den fuldstændige tekst til Præsident David O. McKay's tale ved åbningsmødet ved den 138. årlige Generalkonference i Salt Lake Tabernaklet fredag den 5. april kl. 10. Oplæst af hans søn, David Lawrence McKay.

Præsident Mc Kay's åbningstale ved det indledende møde

Mine kære brødre og søstre og venner blandt radiolyttere og fjernseere: I dette øjeblik er der kun ét stort ønske i mit hjerte, og det er at Herrens Ånd og ånden ved denne store konference må føles i ethvert hjem og i ethvert hjerte i Kirken, så vel som i alle andre menneskers hjem og hjerte overalt hvor udsendelsen af de forskellige møder, som vil blive udsendt over hele verden, kan nå frem.

Jeg beder om Herrens velsignelser, ikke blot under dette møde, men over alle møderne under Kirkens 138. årlige konference.

Mit hjerte er fuldt af taksigelse for vore velsignelser og for Guds store kærlighed til sine børn. Jo ældre jeg bliver, jo mere taknemmelig og imponeret er jeg over Jesu Kristi Evangeliums strålende sandheder og store muligheder.

Jeg påskønner medlemmernes loyalitet, tro, næstekærlighed og bønner. Da jeg er klar over det store ansvar, der påhviler mig nu til morgen, hvor jeg skal give Kirken et budskab ved en Generalkonference, beder jeg oprigtigt om Hans vejledning, og om jeres tro og bønner.

Jeg byder alle dem, der er tilstede i dette historiske Tabernakel, som blev bygget på Tempelpladsen af vore pionerer for hundrede år siden, og alle som lytter, hjertelig velkommen, og beder at Guds velsignelser vil være med hver eneste af jer i rigt mål.

Den 14. april vil der overalt i den kristne verden blive fejret den største begivenhed i historien — Jesu Kristi opstandelse. Apostlen Paulus erklærede, da han talte om denne begivenhed: „Men er Kristus ikke opstået, så er vort budskab jo tomt . . . Så kommer vi også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at Han opvakte Kristus.“ (1. Kor. 15:14-15.)

Den, som således kan vide om den elskede Forløser, har sin sjæl forankret i evig sandhed. I vor tid er den mest direkte bekræftelse på, at Jesus opstod fra graven, at Faderen og Sønnen viste sig for Profeten Joseph Smith, nitten hundrede år efter den begivenhed, som kristenheden vil fejre nu til påske.

At menneskets ånd triumferende går gennem dødens porte ind til evigt liv er et af de strålende budskaber, som

Kristus, vor Forløser, gav os. For Ham er dette jordiske liv kun en dag, og dets afslutning kun livets solnedgang; døden, som kun er en søvn, efterfølges af en strålende opvågning i det evige riges morgen. Da Maria og Martha så deres broder kun som et legeme i den mørke og tætte grav, så Kristus ham stadig som et levende væsen. Denne kendsgerning gav han udtryk for med nogle få ord: „Lazarus . . . er sovnet ind.“ (Johs. 11:11.)

Hvis enhver, som deltager i påskegudstjenester, vidste, at den korsfæstede Kristus virkelig opstod af graven den tredje dag — at Hans Ånd efter at have været sammen med andre i Åndeverdenen, atter vakte Hans gennemstukne legeme til live, og efter at have færdedes blandt menneskene i et tidsrum af fyrretyve dage opsteg som en herliggjort sjæl til sin Fader — hvilken velsignet fred ville der så ikke komme til sjæle, som nu er besværet af tvivl og uvished!

Begyndelsen til den første kristenhed blev grundlagt, fordi apostlene i deres indre var klar over Opstandelsens virkelighed. I over 4,000 år havde mennesket set ned i graven og kun set afslutningen på livet. Af alle de millioner, som var gået derned, var ikke en eneste nogensinde vendt tilbage. „Der var over hele jorden ingen en eneste tom grav. Intet menneskeligt hjerte troede, ingen menneskelig stemme forkyndte, at der fandtes en sådan grav — en grav, der var plyndret af en sejrsmagt, som var stærkere end menneskets store fjende, døden.“

Det var derfor et nyt og strålende budskab, som engelen kom med til den kvinde, som frygtløst og kærligt havde nærmet sig den grav, hvor Jesus var blevet begravet: „I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede; Han er opstanden, Han er ikke her.“ (Mark. 16:6.)

Hvis et mirakel er en overnaturlig begivenhed, hvis forudgående kræfter ligger inden for menneskets begrænsede viden, så er Jesu Kristi Opstandelse alle tiders mest storslåede mirakel. I dette mirakel er Guds almagt og menneskets u dødelighed åbenbart.

Opstandelsen er et mirakel, men kun i den betydning, at det ligger uden for menneskets fatteevne og forståelse. For alle, som anerkender det som en kendsgerning, er det

kun en tillkendegivelse af en ensartet livslov. Fordi mennesket ikke forstår loven, kalder han den et mirakel. En skønne dag vil menneskets oplysning føre denne betydningsfulde begivenhed ud af mysteriets mørke og ind i forståelsens brede dag.

At den bogstavelige Opstandelse fra graven var en realitet for disciplene, som kendte Kristus, er ganske sikkert. I deres sind var der absolut ingen tvivl. Der var vidner til kendsgerningen. De vidste det, fordi deres øjne så, deres øren hørte og deres hænder følte den Opstandne Førløseres legemlige nærhed.

Ved Jesu død blev apostlene grebet af tungsind. Da Han lå død, brast næsten alt deres håb. Deres stærke sorg, de tydelige forberedelser til en permanent begravelse, belyser tilsammen den udbredte frygt for, at Israels forløsning havde slået fejl.

Til trods for Kristi ofte gentagne forsikringer om, at Han ville vende tilbage til dem efter døden, syntes apostlene ikke helt at fatte det. Ved korsfæstelsen var de forfærdede og skuffede. I to et halvt år var de blevet opmuntret og inspireret ved Kristi nærværelse. Men nu var Han borte. De var ladet alene tilbage, og de syntes forvirrede, frygtssomme, hjælpeløse; kun Johannes stod ved køret.

Verden ville aldrig være blevet grebet af mænd så vaklende, tvivlende, fortvivlede sind, som apostlene havde på korsfæstelsens dag.

Hvad var det, som pludselig forandrede disse disciple til tillidsfulde, frygtløse, heltemodige forkyndere af Jesu Kristi Evangelium? DET VAR DEN ÅBENBARING, AT KRISTUS VAR OPSTÅET FRA GRAVEN. HANS LØFTER VAR BLEVET HOLDT, HANS MESSIAS-MISSION FULDBYRDET. Med en fremragende forfatters ord: „Det endelige og absolutte ægthedssæg var blevet sat på alle Hans påstande og en guddommelig myndigheds uudslettelige stempel på alle Hans lærdomme. Dødens mørke var blevet bandlyst ved det strålende lys fra deres Opstandne, Herliggjorte Herres og Frelseres nærværelse.”

På beviset og vidnesbyrdet fra disse fordomsfri, skeptiske nye vidner til den Opstandne Kristus, vidner som ikke ventede noget, har troen på Opstandelsen sin uovervindelige grundvold.

Det direkte bevis på, at graven ikke indeholdt Jesus, er tredobbelt: (1) Den vidunderlige forvandling i Hans disciples ånd og arbejde; (2) Den praktisk talt altomfattende tro på den første Kirke, således som det berettes i Evangelierne; og (3) Det direkte vidnesbyrd fra Paulus, den første skribent i Det ny Testamente.

I selve begyndelsen af denne Tidernes Fyldes Forvaltning, sagde den 14 år gamle Joseph Smith:

„Jeg (så)to personer, hvis glans og herlighed trodsrer enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør Ham!“ (Joseph Smith 2:17)

Senere vidnede han således, idet han talte om virkeligheden af dette syn:

„Jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og

jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse.” (Joseph Smith 2:25)

Som bekræftelse på Kristi første apostles uigendrivelige vidnesbyrd forkynder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Profeten Joseph Smiths strålende syn:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om Ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om Ham: at Han lever!

Thi vi så Ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at Han er Faderens Enbårne” (Lære og Pagter 76:22-23.)

I lyset af så uigendriveligt vidnesbyrd, som blev givet ved de gamle apostles vidnesbyrd, der daterede sig fra nogle få år efter selve begivenheden, og i lyset af den vidunderlige åbenbaring i denne tidsalder om den Levede Kristus, synes det virkelig vanskeligt at forstå, at menneskene stadig kan fornægte Ham og kan tvivle på menneskets u dødelighed.

„Hvordan kan vi så kende vejen?” (Johs. 14:5), spurgte Thomas, da han sad sammen med sine medapostle og deres Herre ved bordet efter aftensmåltidet på den minddeværdige aften, da Herren blev forrådt; og Kristi guddommelige svar var: „JEG ER VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.” (Johs. 14:6.) Og det er Hani Han er kilden til vor trøst, vor livs inspiration, Ophavsmanden til vor frelse. Hvis vi ønsker at kende vort forhold til Gud, går vi til Jesus Kristus. Hvis vi ville kende sandheden om sjælens u dødelighed, har vi eksempel på den i Frelserens Opstandelse.

Hvis vi ønsker at lære det idelle liv vi skal føre blandt vore medmennesker, kan vi finde et fuldkomment eksempel i Jesu liv. Hvad end vore ædle ønsker er, vore store forhåbninger, vore idealer i enhver fase af livet, kan vi se mod Kristus og hans fuldkomnethed. Når vi derfor søger en standard for moralsk manddom, behøver vi blot at gå til Manden fra Nazaret, og i Ham finde alle de dyder, der kræves for at danne det fuldkomne menneske.

De dyder, som tilsammen udgør den fuldkomne karakter, er SANDHED, RETFÆRDIGHED, VISDOM, GODGØRENHED og SELVBEHÆRSCHELSKELSE. Enhver af Hans tanker, ord og gerninger var i harmoni med den guddommelige lov og derfor sande. Forbindelseskanalen mellem Ham og Faderen var bestandig åben, så Han kendte altid den sandhed, som hviler på åbenbaring.

Hans ideal for retfærdighed sammenfattes i formalingen: „Gør mod andre, hvad du ønsker, at andre skal gøre mod dig.” Hans visdom var så bred og omfattende, at den forstod menneskenes veje og Guds hensigter. Apostlene kunne ikke altid fatte betydningen og dybden af nogle af Hans enkleste udtalelser; de lovkyndige kunne ikke fange Ham, heller ikke forstå det bedste af Ham i en diskussion eller ved argumenteren; de største lærere var kun elever i Hans nærværelse. Enhver gerning, som er nedskrevet om Hans korte, men begivenhedsrige, liv, var en godgørende gerning, hvad der omfatter barmhjertighed og kærlighed. Hans selvbæherkselse, enten den viste sig i Hans magt over lidenskab og lyst, eller i Hans værdighed og holdning, når Han stod foran sine

forfølgere, var fuldkommen — den var guddommelig.

Hvad er nu Kirkens lærdomme angående disse dyder og alt, hvad de omfatter? Hvis Kirken undlader at gøre menneskene sande, undlader at nære moralsk manddom, er der ingen grund til dens eksistens, og dens foregivende af at være Kristi Kirke er en farce.

Intet menneske kan være et sandt medlem af denne Kirke og ikke elske SANDHEDEN. At være sand er en af Kirkens fundamentale lærdomme. Når vi standser op for at tænke over, hvad dette betyder, begynder vi at blive klar over, hvilket betydningsfuldt element ved karakteropbygning sandheden er. Et menneske, som er sand, er oprigtig, er samvittighedsfuld, er hæderlig i alt, hvad han beskæftiger sig med; han er trofast til at opfylde sine forpligtelser; han er troværdig og flittig til at udføre sin pligt; han er sand mod sig selv og derfor også mod sine medmennesker og mod sin Gud.

Hvad RETFÆRDIGHED angår, så råber alle Kirkens lærdomme imod uretfærdighed, og dens fordømmelse er yderst alvorlig imod den, som sætter sig op mod sin broder. Medlemmerne formanes til at bruge deres myndighed retfærdigt, for „himplens kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsaetninger.“ (Lære og Pagter 121:36.) Retfærdighed er at yde ethvert menneske hans skyldighed. For at være retfærdig må man nødvendigvis være ærlig, fair, og upartisk. Man vil være respektfuld og ærbødig. Det er umuligt for et menneske at være retfærdig og samtidig være respektløs og uærbødig; for hvis man er respektløs og uærbødig, er man uretfærdig ved ikke at yde respekt og ærbødhed, hvor disse ting er fortjent. Sand manddom er i besiddelse af retfærdighed og er en egenskab ved den guddommelige natur.

ÆRLIGHED, som er indbefattet i retfærdighed, er den første dyd, som omtales i Kirkens trettedes Troartikel. Det er umuligt at forbinde manddom med uærlighed. For at være retfærdig over for sig selv må man være ærlig over for sig selv og over for andre. Dette betyder ærlighed i tale så vel som i gerning. Det betyder at undgå halve sandheder så vel som usandheder. Det betyder at være ærlige i hvad vi foretager os — når vi køber så vel som når vi sælger. Det betyder at en ærlig gæld aldrig kan sættes uden for loven, og at en mands ord er bedre end hans underskrift. Det betyder, at vi vil være ærlige, når vi har med Herren at gøre, for „sand ærlighed tager Guds fordringer i betragtning, så vel som menneskets; den yder Gud hvad Guds er, så vel som mennesket hvad menneskets er“.

VISDOM — „Søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.“ (Lære og Pagter 88:118.) Således lyder Herrens befaling, som blev givet til denne generation gennem Profeten Joseph Smith, og man kan blive mere klar over den fulde betydning af den, når vi ved, at menneskets evige fælsø — Guds største gave til mennesket — er afhængig af ens kundskab; thi „det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed.“ (Lære og Pagter 131:6.) Visdom er den rette brug af kundskab og omfatter dømmekraft, evne til at sondre,

klogskab, takt og studium. „At vide er ikke at være klog“, siger Spurgeon; „mange mennesker ved en hel del og er alligevel store tåber. Der findes ikke en så stor tåbe som en tåbe, der ved noget. Men at VIDE HVORDAN MAN SKAL BRUGE VIDEN er at have visdom.“

GODGØRENHED i sin fuldeste betydning er summen af moralske fortrin og omfatter enhver anden dyd. Den er det motiv, som tilskynder os til at gøre godt imod andre, og får os til at leve vort liv for Kristi skyld. Alle gerninger, som ydes af venlighed, af selvfornægtelse, af at hellige sig tilgivelse, af barmhjertighed, af kærlighed, udspringer af denne guddommelige egenskab. Så når vi siger, „vi tror at vi skal være godgørende“, forkynder vi en tro på alle de dyder, som udgør en kristus-lignende karakter. En godgørende mand er venlig og sand mod sin familie, er aktiv til bedste for sin by og sit land og er en trofast arbejder i Kirken.

Selv om de dyder jeg har nævnt er vigtige, synes de dog ikke så praktiske og anvendelige i det daglige liv som dyden SELVBEHERSKELSE. Det er lige så umuligt at tænke på moralsk manddom uden selvbeherskelse som at adskille solskin fra dagen. Selvbeherskelse betyder at styre og regulere alle vore naturlige lyster, ønsker, lidenskaber og stemninger; og der er ikke noget, som giver et menneske en sådan karakterstyrke, som følelsen af selvovervindelse — at være klar over, at han kan få sine lyster og lidenskaber til at tjene sig, og at han ikke er deres tjener. Denne dyd indbefatter mådehold, afholdenhed, tapperhed, styrke, håb, ædruelighed, kyskhed, uafhængighed, tolerance, tålmodighed, lydighed, renhed. En af de mest praktiske af Kirkens lærdomme angående dette princip er Visdomsordet. Daglig øvelse i at holde denne befaling vil gøre mere til udvikling af sand moralsk manddom end noget andet jeg kender. Den er rigtig. Den handler hovedsageligt om lysten. Vis mig et menneske, som har fuldstændig kontrol over sine lyster, som kan modstå alle fristelser til at hengive sig til stimulanter, spiritus, tobak, marihuana og andre afskyelige narkotika, og jeg vil vise dig en ung mand eller et voksent menneske, som ligeledes har udviklet kraft til at kontrollere sine lidenskaber og ønsker. Når jeg i den sidste tid har læst om den overhåndtagende brug af disse stimulanter blandt vore studerende på højskolen og universitetet og blandt andre unge, er jeg blevet i høj grad foruroliget. Af hele mit hjerte advarer jeg de unge i vor Kirke og i dette land om, at de vil miste deres manddom og kvindelighed, hvis de hengiver sig til denne fristelse fra Satan. Et menneske, som hengiver sig til sine lyster, enten i hemmelighed eller på anden måde, har en manddom som ikke vil tjene ham, når han fristes til at hengive sig til sine lidenskaber.

Verdens seksuelle urenhed i dag er resultatet af tabet af sand manddom gennem tilfredsstillelse. Ukyske tanker har avlet ukyske ord, og ukyske ord ukyske handlinger. I Kirkens lærdomme kommer næst efter forbyrdelsen mord forbyrdelsen hor og seksuel ukyskhed. Hvis Kirkens medlemmer vil forblive sande mod deres tro på kyskhed og vil udvikle sand manddom ved at udøve selvbeherskelse på andre måder, vil de stå som et ledelys, hvis stråler vil

gennemtrænge en syndefuld verden.

Vi lever sandelig i en vanskelig tidsalder, og mange mennesker i Kirken så vel som millioner ude i verden, er grebet af ængstelse; hjerterne er tunge af følelser af noget ondt. Ved Kristi korsfæstelse stod en lille gruppe mennesker over for en fremtid, som var lige så truende og fuld af varsler om noget ondt for dem som den, verden står overfor i dag. Deres fremtid, for så vidt angår Kristi triumf på Jorden, syntes alt andet end mørk. De var blevet kaldet og beskikket til at være menneske-„fiskere“, og Peter havde fået rigets nøgler. Til trods for alt dette, i den modløshedens time, da den Opstandne Kristus sagde til Peter, den modløse leder af de Tolv, som havde vendt sig til sit gamle erhverv, fiskeriet: „Simon, Johannes' søn, elsker du mig mer, end de andre gør?“ svarede Peter: „Ja, Herrel du ved, at jeg har dig kær.“ Herren sagde: „Vogt mine lam!“ (Johs. 21:15.) Ved den lejlighed blev Peter klar over sit ansvar, ikke blot som menneskefisker, men også som hyrde for hjorden. Det var på det tidspunkt, at han endelig og fuldstændigt forstod den fulde betydning af den guddommelige påmindelse: „Følg mig.“ (Johs. 21:19.) Med dette aldrig svigtende Lys havde disse tolv ydmyge mænd held til at ændre menneskes kurs.

Jesu lærdomme kan anvendes akkurat lige så virksomhedsfuldt på samfundsgrupper og på nationale problemer som på enkeltpersoner, hvis menneskene blot ville prøve. Under vore bestræbelser på at udvikle sand manddom må vi anerkende Kristus som Vejen, Sandheden og Livet. Han er Menneskehedens Lys — når Kristus og Hans Evangelium erstattes af jungleloven og sværdets styrke. Den største tragedie i verden i dag er, at den ikke har tro på Gud og Hans godhed.

Min sjæl frydede sig, da jeg læste følgende udtalelser fornylig af videnskabsmænd, som forkynder deres tro på Guds eksistens:

„Et fair og upartisk studium af videnskabelige fænomener har overbevist mig om, at Gud eksisterer, og at Han kontrollerer universet. Der er „central kontrol“, og den kontrollerende magt er Gud. Som videnskabsmand finder jeg mine konklusioner angående Gud og universet bekræftet af Den hellige Skrift. Jeg tror virkelig på disse Skrifter. Jeg tror alt hvad de siger angående oprindelsen og styrelsen af dette univers. Skriften og videnskaben er enige. Det vil sige, når Skriften fortolkes klogt og på rette måde.“

(Earl Chester Rex, M. Sc., University of Washington, matematiker og fysiker, professor i fysik, George Pepperdine College — Church News, 18. november 1967.)

En anden erklærer:

„Hvor som helst jeg vender mig hen i videnskabens rige er der bevis på et Højere Væsens plan, lov og orden ... Ja, jeg tror på Gud. Jeg tror på en Gud, som ikke blot er en almægtig Guddom, som skabte og opretholder dette univers, men en Gud som bekymrer sig om kronen på sit skabelsesværk — mennesket.“

(Cecil Noyce Haman, Ph. D., Purdue University, pro-

fessor i biologi og formand for den videnskabelige og matematiske afdeling ved Ashbury College; Deltager i undersøgelser ved Oak Ridge Institutet for atomforskning — Deseret News, 21. februar 1968.)

Op en tredje erklærer:

„Mennesket kan ikke tro på Guds eksistens uden at gøre noget ved det. Tro på en personlig Gud vil påvirke ens opførelse over for ens medmennesker, ens indstilling til livet og ens opfattelse af motiveringen og formålene bag det materielle univers.“

(Wayne U. Ault, Ph. D., Columbia University, geokemiker, for øjeblikket ved det geologiske undersøgelsesdepartement, De Forenede Staters regering — Church News, 10. februar 1968.)

Evangeliet, de glade tidender om stor glæde, er menneskehedens sande vejleder; og den mand eller kvinde er lykkeligst og mest tilfreds, som lever nærmest dets lærdomme, som er hadets, forfølgelsens, tyranniets, herskerygens, uretfærdighedens antitese — alle de ting, som fostrer trængsler, ødelæggelse og død over hele verden. Hvad solen på den blå himmel er for jorden, som kæmper sig fri af vinterens greb, er Jesu Kristi Evangelium for de sorgende sjæle, som længes efter noget højere og bedre end det menneskehedens endnu har fundet på jorden.

Hvilken strålende tilstand vil der ikke være i denne gamle verden, hvis det virkelig kan siges til Kristus, menneskehedens Forløser: „De leder allesammen efter dig.“ (Mark. 1:37.) Egenkærlighed, misundelse, had, løgn, tyveri, bedrageri, ulydighed, strid og kamp blandt nationerne vil da ikke findes mere!

Brødre og søstre, jeg har fra min barndom elsket den sandhed, at Gud er et personligt Væsen, og virkelig er vor Fader, som vi kan nærme os i bøn og modtage svar fra. Mit vidnesbyrd om den Opstandne Herre er lige så virkeligt som Thomas' han som sagde til den Opstandne Kristus, da Han viste sig for sine disciple: „Min Herre og min Gud!“ (Johs. 20:28.) Jeg ved, at Han lever. Han er Gud, der har tilkendegivet sig i kødet; og jeg ved, at „der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses.“ (Ap Gern. 4:12.) Jeg ved, at Han vil rådslå med sine tjenerne, som søger Ham i ydmyghed og retfærdighed. Jeg ved, fordi jeg har hørt Hans røst og har modtaget Hans vejledning i sager der angår Hans rige her på jorden, jeg ved at Hans Fader, vor Skaber, lever. Jeg ved, at de viste sig for Profeten Joseph Smith og åbenbarede ham de åbenbaringer, som vi nu har nedskrevet i Lære og Pagter og i andre af Kirkens værker. Denne viden er lige så virkeligt for mig, som det der sker i vort daglige liv. Når vi lægger os om aftenen ved vi — vi har vished om det — at solen vil stå op om morgenen og udgøde sin herlighed over hele jorden. Lige så nær er kundskaben om Kristi eksistens og guddommeligheden af denne Gengivne Kirke for mig.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er under forpligtelse til at gøre den syndfri Menneskeson til deres ideal — det eneste Fuldkomne Væsen, som nogensinde har gået på jorden.

Gud velsigne Kirken, især vore unge mennesker, som

skal opretholde dens standarder. Gud velsigne fædre og mødre og lærere, som indpoder denne tro i de unges

hjerter og forkynder den over hele verden, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Det følgende er hele den tale, som præsidenten for Det Første Præsidentskab, præsident Hugh B. Brown, holdt ved det ordinære Præstedømmemøde på den 138. årlige konference, lørdag aften den 6. april 1968, i Salt Lake Tabernaklet.

Præsident Brown taler ved Generalkonferencens præstedømmemøde

Brødre i Præstedømmet! Vi er i aften samlet her i dette dejlige Tabernakel og i hundreder af kirker og på andre mødesteder over hele USA og Canada, til den utvivlsomt største Præstedømmeforsamling i denne udde-
ling, tillige med et stort publikum, som har fulgt os over fjernsynet.

Vi mødes ofte i vor Kirkes grundlæggers og leders, Vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi navn, om hvis guddommelighed vi ydmygt bærer vidnesbyrd.

Under ledelse af Hans profet præsident David O. McKay, udsteder Det Første Præsidentskab en formaning og en befaling, som er rettet til ungdommen og til de voksne — kort sagt til alle Kirkens medlemmer og til vore medmennesker overalt. Men vor appel er hovedsagelig til Jer, som er i den interessante, men temmelig vanskelig periode mellem barn og voksen, som kaldes ungdomstiden, da I ikke længere bøjer Jer for barndommens strenge kontrol, men heller ikke er rede til at tage ansvar, som følger med, når man bliver voksen.

Har den udfordrende kendsgerning i erindring, at Jeres mål ikke er at uddistancere andre, men at overgå Jer selv; at begynde i dag med at blive den person, I ønsker at blive, at udødeliggøre i dag alle de morgendage, der ligger forude, for at Jeres liv må få evig betydning. Bevar en uslukkelig trang til at lære.

Hver eneste af Jer er arving til tiden. De, der er gået for Jer, har delvis opdaget og åbenbaret en vidunderlig verden med ubegrænsede ubrugte områder forude.

Ved de skellige lejligheder har vi anmodet vore unge mennesker om at bibeholde deres lattermildhed selv op i årene. En sund humoristisk sans vil være en sikkerhedsventil, som vil sætte Jer i stand til at anvende en lettere holding over for svære problemer, og til at lære noget mere om løsning af problemer, som „sved og tårer“ ofte ikke formår at løse. En linie fra Ordsprogenes Bog giver os det råd, at „Et glad hjerte er en god

lægedom; men et nedslået mod udtørrer benene“. (17:22)

Vi lever i et hurtigt bevægende og forandrende samfund, hvis udfordringer er frygtindgydende i størrelse og forvirrende ved deres udviklethed. Vi lever i en atomalder med stadig bevægelse, handling og revolutionære begivenheder. En ny verden trænger sig ind på os med overraskende pludselighed og foruroligende kraft — en verden, som straks er mistænkelig og ildevarslende. Tiden kræver, at vi forbereder os på at møde fremtidens krav, at bringe de ofre, der er krævet, at nyde dens belønninger og uvurderlige privilegier og tilpasse os forandringens universelle lov.

Til dette er vor første formaning til Jer „Vær beredt“. Forbered Jer hele tiden og fortsæt med at forberede Jer til fremtiden — Jeres fremtid — hvortil I forventes at gøre strålende indsats. Menneskets flugt gennem livet støttes af dets kundskabs kraft.

I må hver især stå ansigt til ansigt med og løse spørgsmålet om, hvad I skal lave efter I er færdige med skolen. Dette er et af livets centrale spørgsmål, som skal besvares af Jer selv, med beslutsomhed og begejstring. Jeres svar vil, hvis det støttes af mod og udholdenhed, for en stor del komme til at bestemme resten af Jeres liv. Det er derfor af umådelig stor vigtighed.

Men der vil være fristelser og ting til at trække ned langs hele vejen — listig hvilsken, der forsøger at få Jer til at forsage Jeres søgen efter kundskab og lede Jer ind på farlige omveje. Pas derfor på, at I ikke giver efter for fristelser, der af og til kommer, og som altid er falske og ødelæggende for sjælen, fristelser, der lokker til at nyde de ting, som Gud har sagt ikke er gode for mennesket.

Den forberedelse, som vi formaner, er kun et andet ord for uddannelse med dets følgende diciplin, hvadenten den er påtvungen eller frivillig.

Jeg citerer Robert G. Ingersol, den amerikanske for-

fatter, som i hvert fald ikke var tilskyndet af et religiøst motiv, men som brugte sine fantastiske taleregner som våben mod sine almene fjender. „Jeg tror, mine herrer, at alkohol til en vis grad demoraliserer dem, der fremstiller den, dem, der sælger den, og dem, der drikker den. Jeg tror, at lige fra det tidspunkt den kommer ud ad bugtede og giftige gange i brænderiet, og til den tømmes ud i forbrødselernes helvede, i døden, og i uærligheden, så demoraliserer den enhver, der rører den. Jeg tror ikke, at nogen kan tænke på dette uden at være forudindtaget imod de forbrydelser, som denne vædske forårsager. Alt hvad I har at gøre, mine herrer, er at tænke på de menneskevrag, der ligger på begge sider af dødens flod — på dem, der har begået selvmord, på de vanvittige, på fattigdommen, på uvidenhed, på lidelsen, på de små børn, som haler i de fælmede klæder på deres grædende og fortvivlede mødre, der beder om brød; på de store mænd, den har ødelagt, på de millioner, der har kæmpet med indbildte slanger, fremkommet på grund af denne djævelske ting. Og når I tænker på fængslerne, på stiftelserne, på fanger og på skafotterne på begge sider af floden — så undre jeg mig ikke over, at ethvert menneske med normal tankegang er forudindtaget imod dette forbandede stof, kaldet alkohol.“

Lad ikke nogen overbevise Jer om, at den forkerte brug af narkotika, som er ved at blive temmelig almindelig på nogle universiteter, kan være gavnlig på nogen måder. Nogen vil måske sige til Jer, at bare nogle drag får sjælen til at folde sig ud, men Al Capp sagde til os i en af sine komiske stykker: „Marihuana og LSD udvider sjælen på samme måde, som atombomben udvidede Hiroshima.“ Robert M. Hutchins fra universitet i Chicago har sagt: „Jeg er ikke nervøs for den økonomiske fremtid, jeg er nervøs for Jeres moral... Den mest underfundige, den mest lamslændige fare I vil møde i livet, er faren for korruption.“

Fra hvert fald fra retfærdige sandheders ophøjede veje, for hver grov fejl, som ødelægger sjælen, med den sjæls tungsind og ensomhed må vi betale ved den forsinkede rejses mål.

Husk at høstens liv er ubønherlig. Som I sår, således skal I høste. Brugen af en hvilken som helst skadelig substans vil hindre Jeres fremskridt imod Jeres mål.

I Kirken har uddannelse altid været den første forpligtelse en generation havde over for sine efterkommere og over for sig selv. Hver eneste af os er en guddommelig begavet, evig og intelligent skabning. Det er derfor vor pligt at opmuntre og bevare den søgende ånd, at lære og at fortsætte med at lære alt muligt om os selv, vore medmennesker, vort univers, og om Gud, som er vor Fader.

Profeten Joseph Smith sagde: For at blive frelst må et menneske sejre over alle sine fjender af hvilken uvidenhed ikke er den ubetydeligste“. Hans dybe og varige interesse for uddannelse viste sig bl. a. ved at han grundlagde det første uddannelsesprogram for voksne i Amerika — Profeternes Skole.

Skønt de emigrerede Hellige var travlt optaget af at bygge et tempel og af at prædike det nyligt gængvorne

Evangelium, blev de alligevel formanet af Herren gennem profeten, til at belære hinanden om „tingene både i himlen, på jorden, og under jorden (almindelig viden), de ting, som har været (historie), de ting, som er (aktuelle begivenheder), de ting, som snart vil ske (profeti), de ting, som er hjemme, de ting, som er ude; krigene og nationernes forvirring, og de straffe, som kommer over landet, og også et vist kendskab til lande og kongeriger. Kort sagt, en almindelig og omfattende uddannelse.“

De første mormon-pionerer bibeholdt — til trods for stadig forfølgelse, evindeligt flytten fra sted til sted, og optaget af sliddet med at opdyrke ørkenen — uddannelsen, som det vigtigste i deres tankegang og lære. De bragte bøger, kort og lærebøger om mange emner med sig tværs over ørkenletterne.

Som bevis på deres interesse for lærdom grundlagde de første kolonister, kort efter at de var kommet til Utah, University of Deseret, — der senere blev til University of Utah. Kort efter grundlagde de Brigham Young Akademiet, Ricks College, og tredive andre nye skoler, støttet af Kirken og hver eneste med Brigham Youngs befaling til professor Karl G. Maeser som leder. Tråd, at intet måtte læres, ikke engang alfabetet eller gangetabellen, uden Guds Ånd!

For nylig fremkom Det Første Præsidentskab med en erklæring om emnet uddannelse. Deri hedder det: „Kirken har længe opmuntret sine medlemmer, især ungdommen, til enten at tage en universitetsuddannelse eller også at dygtiggøre sig i en eller anden profession.“

I vort hurtigt voksende industrielle samfund er uddannelse blevet en nødvendighed, for med mindre vore unge mennesker er faguddannede, vil de ikke være i stand til at få en værdig og fordelagtig beskæftigelse i fremtiden.

„De stillinger, hvortil der ikke kræves nogen uddannelse eller faguddannelse bliver færre fra år til år og vil snart ikke eksistere længere. Derfor tilskynder vi kraftigt vore unge mennesker til at beskæftige sig med et eller andet studie efter at de har afsluttet skolen. Af samme vigtighed er valget af uddannelsesprogram som tager hensyn til hver enkelts interesser, evner og mål.“

Når I skal vælge det bedste teoretiske program for fremtiden, vil I have brug for hjælp og vejledning. Bed først Jeres forældre om råd. De har kendt Jer længere end nogen anden og har størst indsigt i, hvad der kan blive til glæde og gavn for Jer i livet. De er stærkt interesseret i Jeres fremtid; de elsker Jer med en selvopfodrende hengivenhed, som får dem til at sætte Jeres vel foran alt andet. De fleste af Jer er også afhængige af deres økonomiske støtte.

Dernæst skulle I bede Kirkens ledere om hjælp. Mange af dem har erfaringer på mange områder. De vil være glade for at rådføre sig med Jer, og vil være med Jer i denne søgen efter guddommelig vejledning.

Lærere ved seminarierne og institutterne vil også hjælpe Jer til at forstå og bruge Kirkens undervisningsprogram. Andre lærere med særlig faguddannelse vil være glade for at fortælle Jer om deres interesseområder.

Den endelige beslutning er imidlertid op til Jer selv. I kan rådføre Jer med andre mennesker, og gennemgå Jeres prøver og give Jer selv en karakter efter standpunktet, og derved få en bedre forståelse af Jer selv og Jeres muligheder; men I skal vurdere alt det, der er til rådighed, skabe en lyst til det bedste og så, med brændende ærgerrighed og med utværligt mod skal I tage den afgørende, uigenkaldelige beslutning. Husk på, at det vigtigste er ikke hvad I gør, men at I er istand til at gøre det bedst muligt, efterhånden som I finder frem til den aktivitet, som giver Jer stadig udfordring og inspiration.

Måske bestemmer I Jer til at gå på teknisk skole eller at gå i lære, for at forberede Jer til et erhverv. Og så her kræver vor tekniske tidsalder grundig uddannelse. Brigham Young, der selv var maler og glarmester, sagde: „Jeg tror på uddannelse, men jeg ønsker at se piger og drenge komme ud af skolen med uddannelsen helt ud i fingerspidserne, såvel som i deres hjerner.“

I kan studere på Teknisk Skole, Polyteknisk Lærestanstalt eller på Universitetet, og måske kan I lære det, I har besluttet Jer til, under militærtjenesten.

Mange specialskoler tilbyder uddannelse i kunst, musik, drama, dans, elektronik, forretningsvæsen — og endda føring af kraner og svær bygningsmateriale. Det meste af denne undervisning er udmærket, men studenten skal skelne og vælge og være sikker på, at det han vælger, vil føre ham frem mod målet, der er at lære så meget som muligt inden for hans interesseområde og så vidt hans evner rækker.

Forretninger og firmaer antager elever efter at de har fået deres eksamen fra skolen, og giver dem en oplæring med en minimumsløn.

Vi anmoder stærkt alle, der har evner, ærgerrighed og gå-på-mod, til at fortsætte deres uddannelse på gymnasieplanet og videre frem. Intet ungt menneske skulle sigte lavere end hans kvalifikationer begrundet. Verden af i morgen vil gøre plads for specialister, som er optrænet i matematiske formler, at føre en sag i retten, at opdagde en kur mod dødelige sygdomme, at udvikle en ny og bedre landbrugsteknik, etc.

Vi ønsker at opmuntre og støtte studenterne til at fuldføre en højere akademisk, religiøs og social uddannelse.

Alle Sidste Dages Hellige kan selvsagt ikke studere i Kirkens egne skoler. Derfor er der blevet oprettet et religionsuddannelses-program i nær tilknytning til mange universiteter over hele verden.

„Vi tilrår kraftigt studenterne at lade sig indskrive til disse kurser, således at de kan forøge deres verdslige viden med en religiøs uddannelse og en åndelig erfaring.“

På nuværende tidspunkt har vi 185 religionsinstitutter, hvor det er muligt at komme på kurser for viderekomne, egnet til universitetets miljø.

På institutterne kan de studerende deltage i udmærkede sociale programmer, nyde godt af mange inspirerende andagter, og få nytte af et rådgivningsprogram, der ledes af vel-uddannede lærere.

Ved mange universiteter og gymnasier, hvor der ikke er sådanne institutter, er der oprettet Deseret Clubs. Deres vigtigste formål er at bringe Kirkens ungdom sammen og at søge for social og kulturel erfaring i overensstemmelse med de højeste idealer og standarder.

Nøglen til et klogt, heldigt valg, ligger i at vælge det, der er bedst for en selv. På denne måde vil I finde tilfredsstillelse ved at blive et skabende, dygtigt og uafhængigt medlem af Kirken og samfundet. Salmедигteren sagde: „Visdommens begyndelse er: køb visdom, og for al din ejendom køb forstand!“ (Ordsprogene 4:7).

Præsident McKay har sagt: „Karakter er uddannelsens sande mål“ . . . Sand uddannelse søger ikke blot at gøre mænd og kvinder til gode matematikere, dygtige lingvister, grundige videnskabsmænd, eller strålende litterære lys, men også til ærlige mennesker med dyd, afholdenhed og næstekærlighed. Den søger også at skabe mænd og kvinder, som priser sandheden, retfærdigheden, kundskab, gavmildhed og selvkontrol, som de mest udsøgte erhvervselser i et vellykket liv.“

Vi tilskynder alle medlemmer, såvel unge som gamle, til altid at erinde at livets sande formål, både her og hinsides, er at søge glæde ved evig fremgang. Eftersom Guds Herlighed er intelligens, kan mennesket kun dele denne Herlighed ved at fortsætte med at uddanne sig hele livet igennem. Som Herren sagde til Joseph Smith: „Alt hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen. Og om et menneske i dette liv ved flid og lydhed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.“ Lære & Pagter 130:18-19.

Derfor råder vi Jer alle til, brødre og søstre, at være forberedte — fysisk, mentalt, moralsk, æstetisk og på alle andre områder at være forberedt på, hvad den strålende fremtid vil bringe. Kirken søger for at alle dens medlemmer kan udmærke sig ved et eller andet.

Vi gentager, at I selvfølgelig selv må bestemme, hvad I vil være, men så må I også være parate til at betale prisen for det.

Må Gud velsigne og inspirere Jer til at tro det, for Han er Jeres Fader, der er uvægerligt noget af Ham i Jer, så derfor kan I, ligesom et agern kan blive til en eg, også udvikle Jer til at blive til det, hvorfra I kom, på grund af den guddommelig gnist, som hver eneste af Jer er i besiddelse af.

Må Han velsigne og inspirere Jer til at tro på Jer selv og på anvendeligheden af guddommelig vejledning.

Jeg takker Dig, Gud,

at ligegyldigt hvad der sker, så kan jeg standse på min vej, det være så dag eller nat, og tale med Dig.

Den krig, som begyndte i himlen og har været lige siden — en krig, hvori menneskebørnenes uødelige sjæle står på spil — er nu ved at nå klimaks. Derfor er denne henvendelse, i en meget realistisk forstand, et krigsråb.

Denne opfordring om at være beredt, gives Jer af og

fra Kirkens præsident, Guds profet. Den er af vital og yderste vigtighed. Denne forberedelse skal begynde i Jeres hjertes og brede sig ud i Jeres fingerspidser og helt ned i tærerne. Hver eneste af Jer kan blive herre over sin skæbne, og leder for sin sjæl.

Som David Sarnoff fra Radio Corporation of America sagde til en klasse studenter: „I står ansigt til ansigt med nye kræfter, videnskaben har frembragt, der kan ødelægge eller genopbygge verden; med troen på Gud, på Jeres medmennesker, og på Jer selv, tillige med en følelse af ansvar og en vedvarende selvkontrol, vil I være i stand til at bestemme om disse farlige kræfter, der nu står til Jeres rådighed, skal bruges til at opbygge en bedre verden, eller om I skal være ansvarlige for dens ødelæggelse. . . . Verden behøver den åndelige vitalitets voldsomhed, for at modstå den evendelige kynisme og materialisme. Den gradvise eliminering af den fysiske hunger vil uddybe den mere elementære hunger for tro og frelse, for år-gamle værdier udover det materielle og det timelige, vil nage i menneskets ånd og sjæl.“

Vi har brug for stærke hjertes til at møde fremtiden, en fremtid, der er fyldt med „ufødte begivenheder“ og svulmende af muligheder, Vi behøver tro til at prøve, håb til at inspirere, og mod til at holde ud.

.. . . Lad kyskhed pryde dine tanker uophørligt; så skal din tro vokse i Guds nærhed; og Præstedømmets

lære skal dryppe på din sjæl, som duggen fra himlen.

Helligånden skal være din stadig følgesvend, og dit scepter skal være et retskaffenhedens og sandhedens sceper, og din magt skal være en evigt magt, og uden tvungne midler skal den flyde ind i dig for tid og evigt-hed.“

Lad os vende tilbage igen til den vidunderlige hymne, „O min Fader“, og tænke på drengen på sine knæ, idet han siger, „Når min svage hytte lægges ned i jordens kolde grus, Fader, moder, lad mig møde eder i jert kongehus! Når jeg har mit mål fuldkommet hvorfor I mig sendte her, kald mig hjem fælles stemme, lad mig salig dvæle der!“

Den bøn vil i stigende grad blive besvaret over Jeres hoveder, når I kvalificerer Jer dertil, ved at tage og ved at fortsætte en uddannelse på alle de områder, som I kan blive ført til, og hvor som helst I kommer hen, så husk at Gud, Jeres Fader, våger over Jer, forsvare Jer, idet Han siger til Jer, kom til mig.

Må Hans fred og velsignelser være med os alle. Må vi blive inspireret, hver eneste af os, når vi forlader denne bygning i aften, til at gøre noget ved os selv, til at blive bedre end vi er, mere kyndige, mere forstående, mere tilbøjelige til at strække hånden ud til dem, som hører til samfundets stedbørn, og til dem, der trænger til hjælp. Jeg beder ydmygt at Hans velsignelser og fred må være med os alle, i Jesu Kristi navn, Amen. ○

Følgende er teksten til den tale Præsident N. Eldon Tanner holdt søndag den 7. april 1968 kl. 10 i Salt Lake Tabernaklet ved Kirkens 138. årlige Generalkonference.

Visdomsordet prist af Præsident Tanner

For et hundrede femogtredive år siden gav en Guds Profet os en åbenbaring, der er kendt som „Et visdomsord. . . . Givet som et princip med en forfættelse og afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige, som er eller kan kaldes hellige. Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjertes i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring.“ (L. & P. 89:1-4.)

Blandt andre ting advarer han imod brugen af tobak og stærke drikke.

Og så giver han os denne forfættelse:

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem

og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skulste skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forfættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel.“ (L. & P. 89:18-21.)

Vi medlemmer af Kirken har betragtet Visdomsordet som en vejledning fra Herren selv, med en advarsel og en forfættelse. Med de videnskabelige beviser, der nu er tilgængelige for alle, burde hele verden i dag, un-

set religion eller race, lægge mærke til denne videnskabelige advarsel.

Vi læser daglig i aviserne og tidsskrifterne chokerende overskrifter som f. eks.:

CIGARETTER SKYLD I ILDEBRAND OG DØD I
LEJLIGHEDS UNGES NARKOTIKAVANVID STIGER,
ENDER I FORTVIVLELSE 300 FLYVERDØDSFALD
SKYLDES ALKOHOL.

Disse ting viser klart faren ved tobak, narkotika og alkohol. På grund af disse store farer, på grund af mine egne erfaringer og observationer og på grund af den virkelige bekymring vi nærer for vore unge, som skal afgøre dette store lands og hele verdens fremtid, har jeg valgt at omtale skaderne ved alkohol, narkotika og tobak.

Før jeg gør det, vil jeg imidlertid gerne gøre det ganske klart, at hele mit liv igennem har nogle af mine nære forretningsforbindelser været mænd, som brugte tobak og alkohol. Mange af dem var meget dygtige og succesrige i forretningslivet, de var samfundsinteresserede og højt estimerede, og jeg ønsker bestemt ikke at kritisere eller betvivle karakteren hos disse eller andre brugere af tobak og alkohol. Men jeg vil gerne eftertrykkeligt vise min store bekymring over de farer der er forbundet med brugen af disse ting. Mange mennesker har sagt: "Jeg ville ønske, jeg aldrig havde rørt tobak eller alkohol. De ting er virkelig en forbandede."

Der er i den senere tid sagt så meget om farerne ved tobak, at det kan synes overflødigt for mig at bruge tid på at gennemgå disse farer og statistikkerne angående rygning. Imidlertid vil jeg gerne fremføre nogle få kendsgerninger og tal angående farerne ved cigareter.

Det britiske kongelige fysiker-kollegium rapporterer, at 400 briter hver uge, eller ialt 20.000 personer, sidste år døde i Storbritannien af lungekræft, forårsaget af cigaretrygning. Lige her i Utah anslås det, at 20 millioner dollars brugtes i 1966 til cigaretter, eller \$ 21.68 for hver mand, kvinde og barn i staten, og dette er under gennemsnittet for hele nationen.

Det amerikanske sundhedsforbund har fastslået, at en million, som er skolebørn i dag, ventes at dø af lungekræft før de når 70 års alderen. Disse forfærdende forudsigelser skulle hjælpe os til at blive klar over, at vi må fordoble vore bestræbelser på at fortælle vore unge om rygningens farlige virkninger, så de vil være bedre forberedt til at magte dette problem.

Da jeg havde en nær ven og en slægtning, som døde af lungekræft, forårsaget af cigaretrygning, føler jeg et stærkere ønske og større beslutsomhed om at gøre hvad jeg kan for at frelse andre unge fra denne afskyelige vane. Der er stor tvivl om, hvor effektiv en sådan kampagne vil være, når vore unge stadig står over for voksne, herunder mange lærere og læger, så vel som deres egne forældre, som går omkring med en cigaret i munden.

Når vi nu vender vor opmærksomhed mod narkotika, vil jeg gerne deltageligt Dem i blot to af mine oplevelser siden oktober-konferencen. Lige før konferencen ringede en biskop fra Californien til mig for at træffe

aftale om at tage en ung mand fra wardet med; han var kommet i lag med hippier. Han følte, at jeg måske ville være i stand til at hjælpe ham. De kom til mig lige efter konferencen. Hans lange hår, hans tøj og øvrige udsende lod ingen tvivl tilbage om, at han var en hippie. Jeg bad ham om at fortælle mig sin historie. Følgende er i korthed hvad han sagde:

„Jeg er en hjemvendt missionær, en gift mand og har et barn; og her er jeg nu, hippie og forfalden til narkotika, og jeg er skyldig i mange lovovertrædelser, ja, endog i store forbrydelser. Jeg er meget uheldig. Det er ikke det, jeg ønsker.“

Jeg spurgte ham, hvorledes det gik til, at en mand med hans baggrund i det hele taget var kommet i med den slags folk. Han sagde, at en dag, da han følte sig afhængig og modløs, afgjorde han med sig selv, at han ønskede at være fri, at han ikke ville være bundet af traditioner eller af Kirkens begrænsninger på nogen måde. „Her er jeg. I stedet for at blive fri, er jeg slave. På en måde er jeg en flygtning. Jeg ville ønske De kunne hjælpe mig. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre.“

Før han gik, forsikrede han mig, at han ville klippe sit hår, bringe alt i orden og bryde af fra disse mennesker, og at han ville overgive sig til loven og gøre alt hvad han kunne for at omvende sig og leve som han skulle. Følgende er et brev, skrevet af ham og dateret den 22. marts 1968:

„Kære Præsident Tanner! Jeg beder at De vil kunne forstå de sande følelser, der er i mit hjerte denne gang. Jeg lever nu mit liv inden for fængslets mure. Det er mit ønske, at andre ikke falder i Satans hænder, således som jeg gjorde det. Hvis det at fortælle mine oplevelser til andre unge mennesker som mig selv kan være til nogen værdi i deres liv, er dette mit håb . . . Jeg er taknemmelig over, at jeg var velsignet med en biskop, som har været min bedste ven gennem alle mine prøvelser. Jeg er taknemmelig for Deres interesse, Præsident Tanner.“

Grundten til at jeg bruger denne unge mand som eksempel er, at hans baggrund burde have givet ham styrke til at modstå eller overvinde, og det viser hvor farligt det er for en mand som han, der er ladet alene som ung, som ikke har sådanne bånd eller pligter, blot at komme sammen med dem, der har med narkotika at gøre. Hans tilfælde var meget sorgeligt, og det rørte mig dybt.

Det næste tilfælde jeg gerne vil fortælle Dem, ligner hundreder og hundreder af andre. Jeg har talt med den pågældende pige og med hendes forældre, og skønt de ved, at mange måske vil genkende dem som dem jeg taler om, sagde de, at hvis det kunne hjælpe nogen, ville de være glade for at lade mig bruge det.

Hun kommer fra en meget fin familie. Faderen er en velanskrevet læge, og familien har været aktiv i Kirken og i samfundet. De har en søn, som har været på mission, og en anden er på mission nu. De har en ældre datter, som er meget velset, aktiv i Kirken og viet i templet. Den unge pige jeg taler om er en køn, strålende

ung pige, men hun begyndte at føjte omkring med andre piger og unge mænd, hvoraf nogle brugte cigarettet, spiritus og narkotika, og hellere end at blive betragtet som „trekantet“ begyndte hun at hengive sig til disse ting, da hun fandt det lettere end at modstå presset, og i virkeligheden var hun slet ikke bange for, at hun nogensinde skulle blive narkoman.

På grund af manglende kontakt og fordi d ikke holdt sig nær til deres datter og på grund af den falske antagelse, at alt var i orden, var hendes forældre ikke klar over hendes handlinger, før de endelig, til deres store rædsel og sorg, opdagede at hun brugte tobak, spiritus og narkotika. Naturligvis var de sønderbrudte og frygtelig i forlegenhed, da de blev klar over, at der ikke var andet de kunne gøre end at anbringe hende på en institution, hvor de følte hun bedst kunne blive hjulpet. Hun er der i dag, men gennem beslutsomhed og virkelig kamp og med institutionens hjælp har hun gjort så gode fremskridt, at hun kan komme hjem hver weekend og være sammen med sine forældre.

Da jeg talte med hende, var hendes store bekymring, og også hendes forældres bekymring, hvad hun ville gøre, når hun blev sendt hjem. Vil hun være fri og føle sig sikker? Hvorledes vil folk tage imod hende? Hun føler sig beslutsom og sikker, og vi håber hun har ret, at hun vil være fuldstændig kureret. Da jeg spurgte hende, om hun ville have mod og styrke til at holde sig fra sine tidligere kammerater, forsikrede hun mig, at det kunne hun, og sorgfuld sagde hun, at flere af dem er enten på en institution eller i fængsel. Hun fortalte mig også om nogle meget sørgelig tilfælde på institutionen — et om en 19 år gammel ung mand, som er fuldstændig hjælpeløs. Vi læste også om nogle, som har truet med eller begået selvmord.

Sådanne oplevelser burde hjælpe forældre og unge til at forstå de problemer og store farer de står overfor. Forældre, vær opmærksomme og på vagt. En af dem kunne være Deres egen søn eller datter.

Nu vil jeg gerne gå over til at tænke på alkoholproblemet, som er så alvorligt allevegne hvor vi vender os hen. Må jeg fortælle Dem så nøjagtigt som jeg kan den historie, som en mand, jeg kendte udmærket, fortalte mig. Han plejede at være en af de heldigste olieborere i Alberta, Canada, en mand som var respekteret, højt anset og en god borger, men som, ligesom mange andre, gennem selskabsdrikkeri blevet alkoholiker. Han var en af de heldige, som med hjælp af foreningen „Anonyme alkoholikere“, og, som han sagde, med Herrens hjælp, var i stand til at overvinde denne frygtelige sygdom.

En dag var hans hurtige svar på min opfordring til at tale til en gruppe unge mennesker: „Hvis jeg kan hjælpe nogen ung til at forstå faren ved alkohol, og hvad den kan gøre ved ham, er jeg ivrig efter at gøre det.“ Følgende var hans historie:

„Da jeg havde min forretning, plejede jeg at drikke med de andre ved cocktailparties og receptioner, og tænkte aldrig på, at det kunne gøre mig nogen skade. Ja, i virkeligheden bekymrede jeg mig overhovedet ikke

om det. Selv da jeg opdagede, at jeg tog en tredje eller fjerde drink og ønskede en drink i dagens løb, når jeg vidste, jeg ikke burde drikke, havde jeg ingen idé om, at jeg i virkeligheden var ved at blive alkoholiker. Jeg nægtede at anerkende kendsgerningen, før jeg bogstavelig befandt mig i redestenen.

„Resultatet var, at min kompagnon, mine forretningsforbindelser og alle andre, som kendte mig, ja, selv min hustru og mine børn fandt at de ikke kunne stole på mig, og mistede respekten for mig. Resultatet var, at jeg mistede min hustru. Efter at have bønfaldt mig og arbejdet med mig lod hun sig skille fra mig, og jeg opdagede at jeg var alene. Jeg havde mistet respekten for mig selv og havde mistet mit hjem, min familie og altting.

„Da jeg fandt mig selv i redestenen, hjælpeløs og alene, blev jeg overtalt til at gå til foreningen „Anonyme alkoholikere“. Med deres hjælp og min egen beslutsomhed var jeg i stand til at overvinde vanen efter måneders streng kamp.“ Så påpegede han, at kun omkring en ud af fem er i stand til at overvinde denne ødelæggende vane.

Da han sluttede sagde han: „Intet menneske ved, når man tager en enkelt drink, om han vil blive alkoholiker eller ikke. Derfor kan intet menneske, uanset sin rigdom eller position, have råd til at tage blot et enkelt glas spiritus.“

Han bønfaldt hver eneste af dem om ikke at røre det, og så fremhævede han, at af hver 15 mennesker som drikker vil der blive en alkoholiker, og ofte er den mest strålende og dygtige, som mindst venter det, den uheldige.

Her er så en anden historie, som jeg fortæller med forældrenes tilladelse, de udtrykte ligeledes et virkeligt ønske om at gøre alt hvad de kan for at hjælpe andre unge til at undgå en tragedie som den, der hændte deres søn.

I en mappe de rakte mig var et avisudklip, skrevet for hans tragedie, visende billedet af en ung, godt udseende dreng.

Artiklen lød: „Hvorsomhelst der sker noget, eller der er brug for en leder, så er det dér, du vil finde Jim. Som ledende skikkelse ved skolen sportslege, i elevrådet og ved klassens aktiviteter har hans lederskabsevner altid været fremragende.“

Her var en dreng med alle muligheder for et lykkeligt og succesrigt liv. Men en aften, da han ikke kom hjem som sædvanlig efter at have lukket et automobilværksted, hvor han arbejdede, begyndte hans bekymrede forældre en eftersøgning, som endte med, at faderen tidligt om morgenen fandt sin søns forslåede og kvæstede lig på bagsædet i en parkeret bil. Han havde været død i nogen tid. Forestil Dem det chok og den sorg hans forældre fik!

Ved forhøret fandt de sønderbrudte forældre ud af, at Jim havde sluttet sig til et par af byens unge og et par fra en naboby, og efter at have købt og drukket spiritus, opstod der en strid mellem de lokale unge og dem fra nabobyen, og tilsyneladende var der en der

havde slået Jim ned og kørt ind i ham med en bil og så anbragt hans lig på bagsædet i den bil, hvor han senere blev fundet. Forældrene fik også at vide, at det først var tredje gang han nogensinde havde drukket. Han havde aldrig drømt om, at det at tage den første drink ville føre til hans altfor tidlige død.

Vi kunne blive ved at tale om alt dette og komme med statistikker, kendsgerninger og tal for at vise, at oplevelser som dem jeg har fortalt om sker i hundredevis og tusindvis.

Der er nogle fremragende forretningsmænd og akademikere, som har stor succes i livet og er højligt agtede, og for hvem jeg har stor respekt, men som i nogen grad hengiver sig til brugen af spiritus.

Jeg ved også, at det at de bruger spiritus vil påvirke mange af vore unge så de bliver selskabsdrikkere. Det bedrøver mig imidlertid at vide, at af hver 15 af dem vil én blive alkoholiker. Ens hjerte føler altid med den nabo eller ven og hans familie, som må lide den elendighed der følger med alkoholisme.

Jeg er overbevist om, at vore unge ikke ønsker at være dårlige. De satser ikke på at blive alkoholikere, eller at blive narkomaner, eller at lide og dø af lungekræft eller andre lungesygdomme.

Men de ser folk drikke allevegne omkring sig — mænd og kvinder, som er ledende borgere. De ser det i deres hjem uden at det tilsyneladende har nogen dårlig virkning. De ser det annonceret i alle de populære tidsskrifter, ugeblade og aviser, i fjernsynet og i mange biografte, på plakater og hører det i radioen. Ja, og disse annoncer vises med velklædte, sundt udseende forretningsmænd, med store biler og flotte kontorer, med unge mænd og kvinder optaget af al slags sport, af sammenkomster hvor folk står rundt omkring med en cigarett i den ene hånd og et glas i den anden, og alle synes at have det dejligt.

Hvorledes kan vore unge stå imod dette uden vor hjælp? Disse reklamemedier, der har så stor magt, viser aldrig en mand eller kvinde, som morgenen efter har stærk hovedpine, de viser heller ikke de knuste biler, de lernæstede lig eller de sønderbrudte hjem, eller mænd som ligger i rendestenen. De viser heller ikke en mand, som står foran en læge, som lige har fortalt ham, at han har kræft i halsen eller lungerne, eller patienter på et hospital som får mad gennem et rør i næsen, fordi de ikke kan synke noget.

Jeg er sikker på, at mange vil sige: "Hvorfor alt dette bloddryppende stof?" Nej, jeg har udeladt meget af det bloddryppende stof, de mange, mange virkelig sørgelige og sønderknusende oplevelser der sker for familier hver dag. Vi må se kendsgerningerne i øjnene, vi må gøre vor del.

Jeg har med stor interesse læst dr. Willard Terhune's Ti Bud om hvordan man kan mindske chancen for at man vil blive alkoholiker . . . De sidste to af dem er:

„Drik aldrig noget for at slippe for ubehag, enten fysisk eller mental; „og „Drik aldrig noget om morgenen i den tro, at det vil udligne tømmermænd.“

Jeg vil gerne indsætte ét bud som erstatning for hans ti, og som vil være meget mere effektivt, og det er: „Drik aldrig.“ Alkoholisme er en sygdom, som ingen behøver have. Den eneste sikre måde til at blive fri for den er aldrig at drikke.

På Det Første Præsidentskabs vegne og med deres billige appelleringer jeg til hvert eneste medlem i Kirken som strengt at overholde Visdomsordet; og til alle ansvarlige borgere om at påtage sig deres ansvar, vogte og beskytte vore unge mod farerne og planerne fra sammensvorne mennesker, som er besluttet på ved ethvert tilgængeligt middel at føre dem i fordærv. Vi kan ikke stå ved siden af og lade vore unge blive ødelagt på grund af vor forsømmelse. Vi må ikke lede dem i fristelse, men befri dem fra det onde.

Der er nogle, som hævder, at i turismens interesse burde spiritus gøres lettere tilgængelig. Enhver moder og fader, enhver værdig borger kan sikkert se det tåbelige i dette og hvad det ville gøre mod vore unge. Vi må ikke sælge vor arv for en ret linser. Der findes bedre måder til at opmuntre turister.

Jeg kan ikke forestille mig nogen fader eller nabo, som ville ønske på nogen som helst måde at bidrage til at hans eller hans nabos søn bliver alkoholiker for at få turister til vort land. Eksemplet er den største af alle lærere. I vore unges interesse beder jeg, at vi alle vil lytte til Herrens formaning om, at stærke drikke er ikke godt for mennesket.

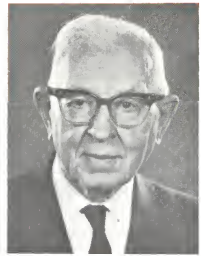
Det er mit vidnesbyrd, at alle de, som vil lytte til Herrens ord, som blev talt gennem en Profet, og som holder Hans befalinger, „skal finde store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte. De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.“ Og Herren har forjættet: „at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel.“ (L. & P. 89:19-21.)

Med det vidnesbyrd jeg har om, at Gud lever og at Jesus er Kristus, alles Frelser, og at de er interesseret i vort velbefindende, beder jeg ydmygt, at Herrens And og velsignelser vil hjælpe os til at gøre alt hvad der står i vor magt for at beskytte vore unge mod de farer og planer, som findes hos sammensvorne mennesker, så vi kan lede dem ikke ind i fristelse, men fri dem fra det onde, thi Hans er riget, magten og herligheden for altid. Amen.

○

Følgende er teksten til den tale, som Præsident Joseph Fielding Smith af Det Første Præsidentskab holdt fredag morgen den 5. april 1968 i Salt Lake Tabernaklet ved Kirkens 138. årlige Konference.

Præsident Smith fortæller om nødvendigheden af daglig bøn

Mine kære søskende! Det er en stor glæde for mig at have lejlighed til at være her sammen med Dem ved denne konference.

Vi sidste dages hellige har mange pligter at udføre. Jeg spekulerer på, om vi ikke sommetider bliver lidt skødesløse, lidt tankeløse, lidt forsømmelige, og vi lægger ikke så meget mærke til de enkle ting, som hører til Evangeliet.

Jeg gad vide, om vi nogensinde standser op for at tænke på, hvorfor Herren har bedt os om at bede? Bad Han os om at bede, fordi Han ønsker at vi skal bøje os ned og tilbede Ham? Er det den vigtigste grund? Jeg tror ikke det er det. Han er vor Himmelske Fader, og vi har fået befaling om at tilbede Ham og bede til Ham i Hans Elskede Søns, Jesu Kristi, navn. Men Herren kan klare sig uden vore bønner. Hans værk vil gå fremad på akkurat samme måde, hvad enten vi beder eller vi ikke gør det. Han kender slutningen lige fra begyndelsen.

Der er mange verdener, som er gået gennem de samme erfaringer, som vi nu gennemgår. Han har haft sønner og døtre øjensynligt på andre kloder, hvor de har haft de samme privilegier og de samme muligheder for at tjene Ham og de samme bud, som vi har fået. Bøn er noget, som vi behøver, ikke fordi Herren behøver det. Han ved nøjagtigt hvordan Han skal styre sine sager og hvorledes Han skal tage sig af dem uden nogen hjælp fra os. Vor bønner har ikke til formål at fortælle Ham, hvorledes Han skal drive sin forretning. Hvis vi har den slags tanker, er de naturligvis forkerte. Vore bønner fremsættes mere for vor skyld, og for at opbygge os og give os styrke og mod, og forøge vor tro på Ham.

Bøn er noget, som ydmyger sjælen. Den udvider vor forståelse, den ansøger vor sind. Den drager os nærmere til vor Himmelske Fader. Vi behøver Hans hjælp, der er ingen tvivl om det. Vi behøver Hans Helligånds vejledning. Det er nødvendigt, at vi ved hvilke principper vi har fået, og hvorved vi kan komme tilbage til Hans nærhed. Det er nødvendigt at vort sind ansøres ved den inspiration, som kommer fra Ham, og af den grund beder vi til Ham, så Han kan hjælpe os til at leve således at vi kan kende sandheden og blive i stand til at vandre i dens lys, så vi gennem vor trofasthed og vor lydlighed igen kan komme tilbage til Ham.

Hvis vi blot vil være sande og trofaste mod enhver pagt, mod ethvert sandhedsprincip, som Han har givet os, så vil vi efter opstandelsen komme tilbage til Ham, og vi vil blive som Han er, vi vil have legemer som vil skinne som solen. Desuden vil vi, hvis vi er trofaste og sande, medens vi er her, blive Hans sønner og døtre.

Men Herren vil lave en stor udskillelse efter menneskeheds opstandelse, og mange, ja i virkeligheden størsteparten af denne jords beboere, vil ikke blive kaldt Guds sønner og døtre, men de vil gå til den næste verden for at blive tjenere. De ved, at Herren sagde i den vidunderlige tale som vi kalder Bjergprædikenen:

„Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den.“ (Matt. 7:13-14.)

Evgit liv er den store gave som er i beredskab for alle dem, som er villige til at holde Herrens befalinger her.

Alle vil modtage opstandelsen. Er det evigt liv? Nej, ikke med vor Himmelske Faders ord. Vi kalder det udødelighed, retten til at leve for evigt. Men Herren har lagt sin egen fortolkning i ordene evigt liv. Evgit liv er at have den samme form for liv som vor Himmelske Fader har, og at blive kronet med de samme vælsignelser og herligheder som Han er i besiddelse af, så vi kan blive Guds sønner og døtre, medlemmer af Hans husstand.

For at blive Guds sønner og døtre må vi holde alle de pagter, som hører til Evangeliet, og være sande mod dem lige til vort liv hører op. Så vil vi arve, vi vil blive kaldt arvinger, og vi vil blive fælles arvinger med Jesus Kristus, for at arve hvad? Ikke at Han vil stige ned fra sin trone, så vi kan stige op. Ikke det, men vi vil arve de samme vælsignelser og privilegier, de samme muligheder for fremgang, som Han har, så at vi, jeg var ved at sige i tidens løb, men jeg vil sige i løbet af evigheden kan blive som Han og selv have riger og troner.

Hvis nogen af jer, som er her til stede, foretrækker, når I kommer på den anden side, at være tjenere og måske gå til det territoriale rige, vil I have mulighed for det. I behøver ikke holde andre befalinger. I behøver ikke betale jeres tiende, I behøver ikke engang at være

døbt til jeres synders forladelse, hvis I ønsker at gå til de andre riger. Men hvis I ønsker at komme i Guds nærhed og bo i det celestiale rige og se ophøjelsens herligheder, så må I efterleve hvert ord, som udgår af Guds mund. Vi må bede for at holde os ydmyge, for at drage nærmere til vor Himmelske Fader, så vi kan være i nær forbindelse med Ham.

Vi må lære at være sandfærdige, lydige, oprigtige, have villighed til at vandre efter enhver befaling som Herren har givet.

Hvis et menneske tilstår at det er svært at holde Herrens befalinger, fremsætter han en sørgelig tilståelse — at han overtræder Evangeliets lov. Vaner dannes let. Det er lige så let at danne gode vaner som det er at danne dårlige. Naturligvis er det ikke let at sige sandheden, hvis man har været en overbevist løgner.

Det er ikke let at være ærlig, hvis man har dannet uærlige vaner. Et menneske finder det meget vanskeligt at bede, hvis han aldrig har bedt. På den anden side er det svært for et menneske at lyve, hvis han altid har været sandfærdig. Hvis han altid har været ærlig, og han gør noget uærligt, protesterer hans samvittighed meget kraftigt. Han vil ikke finde fred, undtagen ved omvendelse. Hvis et menneske har bønnens ånd, fryder han sig ved bøn. Det er let for ham at nærme sig Herren med den vished, at hans bøn vil blive besvaret. At betale tiende er ikke svært for den der er fuldstændig omvendt til Evangeliet og betaler sin tiende af alt hvad han modtager. Så vi ser at Herren har givet os en stor sandhed — Hans åg er gavnligt, Hans byrde let, HVIS VI ELSKER AT GØRE HANS VILJE! Herren har sagt:

„Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener Ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.“ (L. & P. 4:2.)

Hvis vi alle vil tjene Ham på denne måde, vil vi have rigeligt at gøre. Faderen beder ikke om noget som er i uoverensstemmelse med fornufte, men det som er i harmoni med Hans lov, og som Han selv adlyder. Kan I forestille jer vor Evige Fader og Frelser ikke gøre noget?

Så vi ser, at Faderens og Sønnens store værk ikke er for dem selv alene.

De arbejder, som de har arbejdet hidtil, til menneskets bedste. Når et menneske slutter sig til Kirken er det ved princippet tro på Faderen og på Sønnen og på den Helligånd. Det er ved det princip at han anerkender alt hvad der hører til Evangeliet. Disse krav stilles til alle mennesker, som søger omvendelse og et sted i Guds rige. Hvis et menneske prøver at komme ind på nogen anden måde, anses han for en tyv eller en røver. Hvorfor? Fordi han prøver at opnå evigt liv ved bedrageri! Han prøver at opnå ophøjelsens belønning med falske penge, og dette kan ikke gøres.

Lydighed mod Evangeliets ordinanser kræves af alle mennesker, og de kan ikke komme ind i riget uden at rette sig efter den lov, som Herren har givet. Vor Frelser kom til verden for at lære os kærlighed til hinanden, og da denne evige lektie blev tilkendegivet ved Hans store lidelse og død, for at vi kunne leve, skulle vi da ikke udtrykke vor kærlighed til vore medmennesker ved tjenestegerning for dem?

Burde vi ikke vise vor påskønnelse af den uendelige tjenestegerning Han ydede os, ved at arbejde for Hans sag? Det menneske, som kun gør de ting i Kirken, som angår ham selv alene, vil aldrig nå ophøjelse. For eksempel vil det menneske, som er villig til at bede, til at betale sin tiende og andre bidrag, og udføre de almindelige pligter som angår hans eget personlige liv og intet mere, aldrig nå målet fuldkomnethed. Arbejde må ydes for andre. Vi må udstrække en hjælpende hånd til de uheldige, til dem som ikke har hørt sandheden og er i åndeligt mørke, til de trængende og de nedtrykte. Svigter du? Lad os tænke på digteren Will L. Thompsons ord, når vi tænker på at være frelsere på Zions Bjerg. Digtet begynder således:

„Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?

Har jeg lindret en fattigs kår?

Har jeg glædet en syg, gjort den frygtsomme glad, og ydet, hvad jeg formår?“

Og jeg håber og beder, at ingen af os „SVIGTER“ i vort arbejde for vor Himmelske Fader.

Må Herren vedblive at velsigne os alle og holde os på den rette sti, det beder jeg ydmygt, i Jesu Kristi navn. Amen.

○

Følgende er teksten til den tale som Præsident Alvin R. Dyer holdt lørdag eftermiddag den 6. april 1968 ved den 138. årlige General-Konference.

Præsident Dyer fortæller lignelsen om „Født på ny”

Jeg føler det som om min kære hustru i dag står ved min side. Hun har, tilligemed min familie, været en stor støtte i mine bestræbelser for at tjene Herren.

For mange år siden var der en kendt lovkyndig som opsogte Jesus af Nazaret for at spørge Ham hvilke krav et menneske måtte opfylde, når han søgte vejen til evigt liv. Svaret, som Herren gav, var, selv om det var enkelt, ikke let forståeligt for denne mand, som var skolet i menneskers visdom.

Herren gav ham det svar, at mennesket måtte „fødes på ny”, hvis han skulle komme ind i Himmeriges Rige og for evigt bo hos Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus.

At blive „født på ny” er en væsentlig del af omvendelsen til Evangeliet, således som Jesus belærte Nikodemus om. Men menneskene har på lignende måde, måske med mindre varsel, mange genfødsler i løbet af deres jordiske liv. Sædvanligvis er disse i forbindelse med vigtige begivenheder eller tæt på tragedier. Men at blive „født på ny” er ikke en del af genfødslen i livets mange omskiftelser.

Jeg husker nu, at jeg har været døden nær ved to lejligheder, engang som dreng i 12 års alderen, da jeg ganske tåbeligt puttede en lille 6½ cm lang hattenål med kugleformet hoved ind i munden. Jeg sad på en sofa ved vinduet i vort hjem, da et frygteligt tordenbrag forskrækkede mig så meget, at jeg slugte hattenålen. Da jeg blev klar over, hvad jeg havde gjort, rystede jeg over hele kroppen af angst. Jeg faldt på knæ og bad om, at dette uheld ikke ville koste mit liv. Jeg lovede på stedet Herren, at jeg ville tjene Ham alle mine dage. Jeg tror at jeg ved denne forbindelse med Gud havde en „ny fødsel.”

Ved en anden lejlighed kom jeg med min hustru, May, og vore to små børn, Gloria og Brent, til kysten i Santa Monica efter en varm køretur gennem ørkenen med en bil, som ikke var luftventileret. Vi fik hurtigt vort badetøj på og gik ned til kysten. May og børnene standsede op for at lege i sandet og glæde sig over den kølige brise. Men det var ikke nok for mig. Jeg sprang i vandet og svømmede meget længere ud end jeg var klar over, og da jeg forsøgte at svømme tilbage, opdagede jeg at understrømmen havde grebet mig. Jeg kæmpede af al magt, men til ingen nytte.

Så blev jeg klar over hvilken knibe jeg var i, og at jeg var lige ved at drukne, og aldrig ville se mine kære igen i dette liv. Nogle få sekunder for tidligere begivenheder igennem mit sind. Atter bad jeg i en intens og ydmyg bøn om at blive reddet fra en tilstand jeg selv havde bragt mig i ved ikke at rette mig efter advarslen på kysten i form af et rødt flag.

Jeg råbte så højt jeg kunne om hjælp, og til trods for brændingens brølen og den tågede atmosfære blev mit råb om hjælp hørt af en livredder, som nåede mig i en robåd, da mine kræfter næsten var opbrugt.

Vi nåede bredden og efter at have udtrykt min taknemmelighed for livredderens hurtighed, satte jeg mig ned i sandet for at meditere og takke min Himmelske Fader. Jeg tror at jeg havde en ny fødsel den dag, nemlig hvad det betyder at være i live, med en umodståelig indre følelse af at prøve at leve et værdifuldt liv.

Måske betyder det at blive „født på ny” at få endnu en mulighed for at forny sine betræbelser for at leve op til noget. Jeg har følt det på denne måde mange gange i mit liv, når jeg har fået en kaldelse til at tjene Herren. Jeg følte det på denne måde, da jeg blev kaldet som apostol ved oktober-konferencens sidste år. Jeg føler det i dag, som om en „ny fødsel” er under opsejling.

Jeg føler ofte samvittighedsnag ved den tanke, at jeg måske ikke har tænkt godt om mennesker — og måske også at de ikke har tænkt godt om mig. Der er nogle ting, som folk foretager sig, som jeg er imod, men jeg prøver ikke at have disse dårlige følelser over for de mennesker som gør disse ting.

Hvis mit liv skulle slutte nu, eller hvis det ikke skulle lykkes mig ved genfødslen at blive „født på ny” — ville jeg være taknemmelig for det som jeg har haft ud af det.

Jeg er umådelig taknemmelig for Præsident McKay's forstående hjerte, jeg elsker ham højt. Vor hengivenhed og vor forbindelse med hinanden går år tilbage.

Når jeg tænker på dette nu husker jeg hans uventede besøg ved et nadvermøde, da jeg tjente som biskop. Han sagde at han var kommet på eget initiativ, fordi han havde hørt om den succes vi havde med hensyn til at holde på vor ungdom. Hans besøg vil aldrig blive glemt af dem der var til stede, og for mig var det den virkelige begyndelse til en taknemmelighed for en stor mand, en virkelig Guds Profet, som er inspireret og stadig

står ved roret.

Hans opringninger og breve til mig, medens jeg præsiderede over Den europæiske Mission, viste altid en dyb interesse og bragte altid sikkerhed med sig. Jeg husker en opringning, som kom kl. 2 om natten, medens jeg lå sovnløs i min seng i Norge. Jeg trængte til en eller andens slags sikkerhed på grund af noget der var sket som jeg ikke kunne forsoner mig med i de ting der vedrørte den omfattende mission. Præsident McKays stemme på selve det tidspunkt var som et lys fra himlen.

Og fornylig er jeg taknemmelig for hans kaldelse til at tage mig af og være en „vagtpost på tårnet“, med henblik på Missouri — et helligt og indviet land i vor Himmelske Faders store sidste-dages værk.

Jeg har mange gange haft en følelse af nær tilknytning til Præsident McKay. Jeg lagde min kind mod hans og følte væden fra tårerne som strømmede ned. Jeg er i høj grad taknemmelig for hans tillid og vil aldrig forråde den.

Jeg påskønner den tillid, som mine brødre har vist mig. Jeg har ubegrænset respekt for deres hengivenhed og mod ved administreringen af Kirkens sager.

Dette værk er Herrens værk, mine brødre og søstre, og vi behøver ikke frygte dets triumferende resultat. Der er en Profet som præsidere, gennem hvem Gud taler, hvad jeg har været vidne til ved så mange lejligheder.

Det får mig til at tænke på Herrens ord til Profeten Joseph Smith på nederlagets tid. Og hvad der den gang var rigtigt er lige så rigtigt i dag. Her er ordene i Herrens råd:

„Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurre, ej heller kan de tilintetgøres.

Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender Han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, Han har sagt; derfor er Hans stier rette, og Hans kurs er et og samme evige kredsløb.

Kom i hu, kom i hu, at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskenes gerning.“ (L. & P. 3:1-3)

Der er en anden erklæring fra Herren, som giver

sikkerhed, og som kom på en meget vanskelig tid, da de hellige var tvunget til at forlade det indviede land Jackson County i Missouri, som af Herren var bestemt som et tilflugtssted, hvor de skulle modtage deres arv, og hvor det var bestemt at til Herrens tid skulle byen Det ny Jerusalem bygges.

Profeten Joseph Smith bad brændende til Herren angående grundene til denne hindring. Profeten sendte også et brev til de forvildede og sorgfulde hellige, hvori han erkender den store lidelse de hellige i Missouri har måttet udstå, og hvorledes de uskyldige betalte for de skyldiges synd, inden for medlemmernes række. Han skriver videre:

„Det er med vanskelighed at jeg kan holde mine følelser tilbage, når jeg ved, at I brødre, som jeg har haft så mange lykkelige timer sammen med — medens vi sad som på himmelske steder hos Kristus Jesus; og også havde det vidnesbyrd som jeg føler og altid har følt om jeres motivers renhed — er blevet drevet bort og er som fremmede og pilgrimme på jorden, udsat for sult, kulde, nøgenhed, farer, sværd — jeg siger, når jeg tænker på dette, er det med vanskelighed, at jeg kan afholde mig fra at beklage mig og knurre imod denne forvaltning; men jeg er klar over, at dette ikke er rigtigt, og må Gud tilstå, at der til trods for jeres store sorger og lidelser ikke må være noget, der kan skille os fra Kristi kærlighed.“ (D.H.C. 1:454)

Det er i det svar, som Herren gav Profeten Joseph Smith, at vi finder ordene om sikkerhed. Jeg citerer:

„Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud.

Zion skal ikke flyttes fra sit sted, selv om dets børn bliver spredt.

De, der bliver tilbage og er rene af hjertet, skal vende tilbage og komme til deres arv, de og deres børn, med frydesang og evig glæde for at opbygge Zions øde steder.“ (L. & P. 101:16-19.)

○

Statistisk rapport viser fremgang

Til oplysning for Kirkens medlemmer:

Det Første Præsidentskab udsendte følgende statistiske rapport angående Kirkens medlemstal ved slutningen af året 1967

Antal Zions stave ved slutningen af 1967	448
Antal warder	3,544
Antal uafhængige grene i stave	622
Antal warder og uafhængige grene i stave ved slutningen af året	4,166
Antal grene i missioner ved slutningen af året	1,987
Antal fuldtids-missioner ved slutningen af året	79
I stavene	2,144,766
I missionerne	469,574
Samlet medlemstal	2,614,340
Kirkens fremgang i 1967:	
Børn velsignet i stave og missioner	56,387
Børn døbt i stave og missioner	53,591
Voksne døbt i stave og missioner	62,280
Sociale statistikker	
(baseret på 1967 — tallene fra stavene):	
Fødselstal pr. 1000	27,55
Antal personer viet pr. 1000	16,11
Dødelighed pr. 1000	5,05

Præstedømmet:

Medlemmer, som holder Det aronske Præstedømme, 31. dec. 1967	
Diakoner	118,149
Lærere	83,583
Præster	121,842
Samlet antal som holder Det aronske Præstedømme	323,574
Medlemmer, som holder Det melkisedeiske Præstedømme, 31. dec. 1967:	
Ældster	216,354
Halvfjerdser	22,962
Højpræster	72,150
Samlet antal, som holder Det melkisedeiske Præstedømme	311,466
Samlet antal medlemmer, som holder Det aronske eller Det melkisedeiske Præstedømme ..	634,040
En forøgelse på 36,360 i årets løb	

Hjælpeorganisationerne:

Hjælpeforeningen (Medlemtal)	298,825
Søndagsskolen (Gennemsnitlig tilstedede)	777,354
Gensidig Uddannelsesforening, mænd (Indskrevne) Gensidig Uddannelsesforening, kvinder (Indskrevne)	313,956
Primary (Børn indskrevne)	473,480

Velfærdsplanen:

Antal personer hjulpet i årets løb	112,055
Antal anbragt i lønninge stillinger	6,809
Arbejdsdage ydet til Velfærdsplanen	130,966
Antal dage lånte redskaber benyttedes	7,300

Genealogisk Forening:

Navne klargjort i 1967 til tempelordinanser	1,986,335
Genealogiske optegnelser microfilmet i 16 lande i løbet af året resulterede i 699,587 100-fods ruller microfilm til brug for Kirken, hvad der svarer til 3,000,000 trykte bøger på 300 sider hver.	

Templerne:

Antal ordinanser udført i 1967 i de 13 templer, der er i gang:	
For de levende	54,826
For de døde	4,510,940
Samlet antal ordinanser	4,565,766

Kirkens skolesystem:

Samlet antal indskrevne i 1967 i Kirkens skoler, herunder institutter og seminarier	186,328
---	---------

Nadververs for august

Senior-Søndagsskolen

Jesus sagde: „Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig.“ (Luk. 22:19.)

Junior-Søndagsskolen

Jesus sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte.“ (Matt. 22:37.)

Jeg vil aldrig glemme den belæring, min fader gav os drenge ude i engen, da vi efter at have kørt ni læs hø ind i laden igen kørte ud for at hente det tiende; vi kørte lige over til det sted, hvor vi havde hentet de andre læs, men så var det, min fader sagde: „Hør her, drenge! kør lige nordpå — det hø der er bedre!“ Og jeg svarede: „Vi tager det i den orden, det kommer.“ Sådan syntes jeg, det var bedst.

Men dette her var rajgræs og i hvert fald ikke særlig godt. „Nej, drenge, I kører op nordpå, hvor rajgræsset er blandet med engrottehaler. Der skal tiende-læsset tages fra.“

„Jamen, vi behøver da ikke at tage det bedste.“

„Jo, drenge, det bedste er ikke for godt til Herren.“

Det var en bedre forelæsnings end nogen af alle de prædikener om tiende, jeg nogensinde har hørt. Hølæssets værdi var ikke ret stor, men min faders sindelag fik stor indflydelse på os.

Præsident David O. McKay
(True to the Faith, pp. 115—116.)

Clovis Grens tro belønnet

AF VIRGIL N. KOVALENKO

En søndag morgen fremsatte præsident Gary B. Lundberg i Clovis Gren i Ny Mexico et problem for Præstedømmet.

„Brødre”, sagde han, „vi er i vanskeligheder. Vi har bygget på den anden fase af kirkebygningen i måneder. Vi har bedt brødrene i Præstedømmet komme og hjælpe, og de har gjort det og gjort det godt. Nu er vore bygge-missionærer blevet forflyttet, og vor byggeleder er blevet afløst. Men vi har stadig meget at gøre. Vi har næsten 5000 kvadratmeter plæne der skal tilsås, og for at kunne gøre det, vil det være nødvendigt at pløje hele grunden. Jeg ved, hvor svært det har været for vore familier at lade deres mænd gå hver weekend for at arbejde på bygningen, men rent ud sagt ved jeg ikke hvorledes vi skal få arbejdet gjort tids nok til at indvie denne bygning så snart som vi gerne vil. Er der nogen der kan foreslå noget?”

Brødrene i værelset sad ganske stille, hver af dem tænkte på de timer, de havde tilbragt borte fra familien, og også på hvor stærkt de ønskede at gøre bygningen færdig. Sagen blev drøftet, og hvert forslag blev grundigt diskuteret. Det blev foreslået, at kalde alle Præstedømmets medlemmer til at arbejde hele dagen den følgende lørdag. Men nogle af medlemmerne bemærkede, at den foreslåede lørdag var Luftvåbnets Dag, og mange af grenens medlemmer ville være nødt til at arbejde på en nærliggende luftbase.

Så talte 2. rådgiveren i grenens præsidentskab: „Hvorfor giver vi ikke grenen fri fra byggearbejdet i en uge — lader familierne have en weekend sammen og derefter kalder dem alle til at arbejde?” Han tilføjede at den weekend, der fulgte efter Luftvåbnets Dag, ville være en tredages helligdag, og måske ville det være en god tid til arbejdsprojektet.

Efter at alle forslagene var blevet diskuteret sammenfattede præsident Lundberg sagen: „Vi vil foreslå en henvendelse til hele grenen, ikke blot til brødrene. Vi vil gøre det til en familie-arbejdsdag og lave en middag til fordel for byggefondet. Søstrene kan sørge for middagen, og vi vil servere den udenfor på parkeringspladsen.”

Præsident Lundberg bad så grenens medlemmer om at være med til en faste- og bønnetid, der skulle vare fra fredag morgen den 27. maj til lørdag morgen den 28. maj. Forslaget blev enstemmigt vedtaget, både ved Præstedømmets møde og ved nadvermødet.

Nu syntes de problemer, som grenen stod overfor, at mangedobles. Der var vejret at tage i betragtning. Denne del af Ny Mexico er bestandig plaget af storme, der sommetider blæser op til 75 km i timen. Det ville være umuligt at tilså og gøde blot et lille areal under sådanne forhold, langt mindre 5000 kvadratmeter. Det havde ikke regnet i ugevis, og jorden var stenhård af blæsten og solen.

Grenens medlemmer opsendte bønner hvori de brændende bad om, at medlemmerne ville blive velsignet i deres ønske om regn, og at lørdagen alligevel ville blive behagelig at arbejde i.

Om onsdagen forud for arbejdsdagen var himlen strålende blå og skyfri. To af brøderne forberedte sig til at gennembløde arealet om eftermiddagen og tidligt om aftenen. Men snart begyndte mørke skyer at dække himlen. Efter et særlig stærkt tordenskrald begyndte regnen at vælte ned i strømme. Det regnede hele natten, hele torsdagen og hele torsdag nat. Fredag morgen bragte løfter om mere regn.

Da præsident Lundberg gik på arbejde om fredagen så han op mod den skyede himmel og bad: „Vi takker dig, men vi har fået nok for øjeblikket. Vi behøver ikke mere, før græsset er sået. Vi har brug for fredagen til at lade vandet gennembløde jorden.“ Den eftermiddag og aften flammede lynene over himlen fra den ene side til den anden, men Clovis var tør. Vinden friskede op, og kombinationen af varme og blæst fik meget af det stillestående vand til at fordampe. Den aften opsendte Clovis grenens medlemmer mange bønner, bønner med taksigelse så vel som bønner om, at lørdagen ville blive solrig og stille.

Lørdag morgen var adskillige brødre med hakker, riger, skovle og andre redskaber ved kirkebygningen klokken 5.30. Solen var allerede ved at komme op, og der var ingen vind! Grenens medlemmer blev ved at komme. Ef-

terhånden som de kom, blev udstyret sat i sving. Børnene begyndte at luge ukrudt og samle sten og affald. En plov og en traktor, andre maskiner og trillebøer begyndte at bevæge sig over grunden. Søstrene havde også travlt, de forberedte grensmiddagen. Ved middagstid bad præsident Lundberg alle dem, der arbejdede, om at samles i Junior-Søndagsskolens lokale, hvor han talte om naturkræfternes usædvanlige adfærd. Han bad så alle om at knæle ned, medens han opsendte en taksigelsesbøn. Mere end 150 medlemmer knælede ned i ydmyg taknemmelighed, med en enestående enighed i hjerte og sjæl.

En grensmiddag har aldrig smagt så dejligt. Så vendte arbejderne tilbage til deres arbejde, og det var uundgåeligt, at en vis afslappelse begyndte at nedsætte tempoet. Et pludseligt vindstød ramte arbejderne som for at advare dem om, at de ikke havde megen tid. Næsten samtidigt kiggede de alle op mod himlen og så de mørke skyer samles igen. Der var kun en lille stump af jorden tilbage at tilså og gøde, at rive igennem og tromle. Dette blev hurtigt gjort, og arealet og bygningen blev lige så hurtigt ryddet og gjort rent. Arbejdsdagen var forbi.

Den aften var der planlagt et dåbsmøde. To soldater, som havde arbejdet hele dagen, var nu rede til at slutte sig til Kirken. Medens mødet foregik, begyndte vinden at blæse og regnen at falde.

Bagefter sagde medlemmer af Kirken, som boede i nærheden af bygningen, at det var den mærkeligste byge de nogensinde havde set i Clovis. Skyerne syntes at svæve over kirkens område og så briste som en sidste velsignelse over de Helliges arbejde. Medlemmer, som boede på den anden side af byen, fortalte at de ikke fik nogen regn på det tidspunkt.

Kulminationen på alle grensmedlemmernes drømme og bønner nåedes nøjagtig fire måneder senere, da præsident Verl F. Scott fra de Vestlige Staters Mission i september 1966 holdt indvielsesbønnen i bygningen under en distriktkonference i Clovis Gren.

Tomme boghylder

AF FLORENCE B. PINNOCK

En pen uden blæk, et ildsted uden brændsel og et par tomme boghylder — de er ingen nytte til. Der er ikke noget, der ser mere håbløst ud end en boghylde med to bogstatter på og næppe en eneste bog inden for synsvidde — det skulle da lige være, hvis den er fyldt med nipst!

Er du nogen sinde kommet ind i et hus, hvor du — uden at kende noget til ejerne — har ønsket, at de var dine venner, blot ved at se den overflod af velvalgte bøger i hver eneste stue? En hus bliver et hjem, når det bruges, og en del af den gavn, det gør, kommer gennem den rolle, bøgerne spiller. En ovn eller et komfur er midlet til at tilfredsstille menneskets fysiske hunger, men en væg fuld af bøger tjener til opfyldelse af hans mentale behov.

En lille dreng sagde engang: „Jeg ville ønske, at jeg en dag kunne have en million bøger. Det første, min fader nogen sinde gav mig, var en bog. Lige så snart, jeg var født, købte han en bog, viste min moder den og sagde: „Den er til vor søn.“ Hvilken arv at give en søn! Den kan føre ham hvor som helst hans hjerte og tanker ønsker det.

Forældre bør tage deres børn ved hånden og lede

dem til kundskabens kilder. Har I givet jer tid til at præsentere hvert af jeres børn for det lokale folkebibliotek? Hvis I har gjort det med forudseenhed og begejstring, vil der blive dannet en vane med at lunte ind på bibliotekerne. Der er en særlig atmosfære, især i børneafdelingen, der er en kombination af juleaften, fødselsdag og en rigtig god ven. Luk øjnene og forestil jer denne atmosfære og føl glæden, når en voksen fulgte jer hen på biblioteket og sagde, at I ikke ville blive hentet for midt på eftermiddagen. Hvor var det dejligt at se på de lange rækker af bøger, vælge 2—3 stykker ud og så sætte sig hen i en stol ved et lille bord og tage på en lang rejse ud i den vide verden. Måske kiggede man en gang eller to på den dame, der sad bag skranken, og om hvem I tænkte, at hun bestemt havde det bedste arbejde i verden. Hun holdt nemlig også meget af bøger.

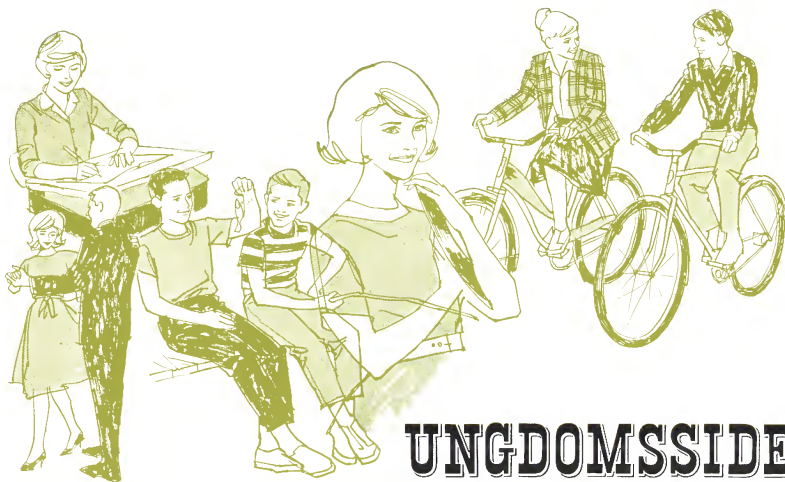
Bøger er levende skabninger, d. v. s., hvis man gør dem til det. De er noget, man elsker, forsvarer, glæder sig over, undersøger, studerer og tilegner sig. Bøger kan gives til børn som fine belønninger. En omhyggeligt udvalgt bog kan være en stærkt personlig gave.

I bøger kan man finde 24 karats holdbart guld. Blot ved at vende et blad er det muligt at være i Grækenland, i Chile eller i Alaska. En bog har magt til at tage os med til en verden, hvor man selv er den største videnskabsmand, den mest begavede kunstner, den bedste kok, en yndefuld balletdanser eller ski-ekspert, uden at man så meget som behøver at forlade sin stol. Man kan udforske denne jord sammen med Kolumbus, Knud Rasmussen eller Byrd. Man kan på fantasians vinger svinge sig sammen med en forfatter frem til år 2500 og nyde videnskabens underer; eller man kan glemme fremtiden, gå tilbage gennem Historien og måske finde meningen med det hele. Ved at læse får man overblik over tingene „fra toppen af bjergene“, og „nuet“ er hvorsomhelst bogen fører dig hen.

Fremsyn, mod og trøst gives en fra de trykte sider. Lær at tænke, medens øjnene farer hen over ordene, og forbind dine egne tanker med de skrevne. Prøv at læse med en blyant i hånden for at holde tankerne ved indholdet, så kan det endda være, du tager en bid af viskelæderet, efterhånden som spændingen stiger.

Læsning er en ven af forandring. At vide, hvad andre tænker og gør, kan hjælpe en til at tilpasse sig i den kameleonske verden. Læsning vil også give en den kundskab, man har brug for for at kunne træffe mere korrekte afgørelser. Vær ikke bange for nye tanker og idéer og læs mere end én side af et emne, således at du selv kan danne dig en ærlig mening.

Studium og læsning hjælper os at berede os for „altid“. Det er en lykkeligere måde at blive ældre på. Friske, nye idéer holder sindet levende og velegnet til at tænke, drage fornuftslutninger og lære noget. Daglig læsning har en stabiliserende virkning på et menneske; det forsyner med noget at tale om. Det er umuligt at give noget videre, man ikke selv har. Saml på andres tanker. En læser bliver et ydende, interessant, oplyst og udfordrende menneske.

UNGDOMSSIDERNE

Kære hr. X. Jeg behøver hjælp til et meget alvorligt problem. Hele mit liv har jeg ønsket at rejse på mission, men nu vil min veninde og jeg gerne giftes. Jeg er første års studerende på universitetet.

Svar: Du har tidligere fået et personligt svar på dit brev, men vi syntes, at du og andre unge mennesker kunne have interesse i et svar, der blev givet af en missionsør til hans yngre broder, som havde det samme spørgsmål. Læs det og overvej det omhyggeligt.

Kære Bob:

I dit brev skriver du, at du behøver et råd, og da jeg ikke anser mig selv for at være nogen dygtig rådgiver, forstår jeg udmærket den situation du befinder dig i. Jeg sagde „situation” i stedet for „problem”, fordi du ikke har noget problem i ordets egentlige forstand. Den pige du går sammen med, er den, der har problemet, fordi det er hende, der skal afgøre om hun kan acceptere dine standarder eller ikke.

Bob, Kirkens standarder er de højeste i verden, fordi det er den sande Kirke. Mor og far har givet os den rigtige opdragelse, og vi ved, hvad der er rigtigt og forkert. Hør nu her Bob, du ved at det er rigtigt at sætte Herren først, og du ved, at det er rigtigt at rejse på mission. Derfor har du faktisk ikke noget problem, så vidt jeg kan se.

Har du nogensinde talt rigtigt ud med denne pige, og forklaret hende, hvordan din stilling er i Kirken? Du må give et eksempel. Fortæl hende, at du forbereder dig til at gå på mission, og at du vil være borte i to eller to et halvt år; lad hende så tage sin beslutning.

Bob, jeg tror at dine bønner er blevet hørt, på den måde, at du har valget mellem at gøre det rigtige og det

forkerte. Hvis vi beder om kundskab, vil Herren give os problemer at løse, og resultatet bliver at vi opnår visdom. Ingen pige er værd at ofre en mission på, og én, der forstår Evangeliet ville aldrig ønske eller tillade at du gør det. Prøv at tænke lidt fremad, og se om du ikke kommer til den overbevisning, at dette er sandt. I øjeblikket kan du måske ikke helt forstå at du skal træffe sådan et valg, men når du engang kommer på mission, vil du forstå hvor vidunderligt og hvor vigtigt det er.

Find nu ud af hvor meget du og Kirken virkelig betyder for denne pige. Er hun moden nok til at se fremad og indse at alting vil blive bedre for jer begge, hvis du har tro nok til at tjene Herren? Fortsæt med at bede og tal med Mor om dette. Ligemeget hvor sort det kan se ud nu, så vil tingene gå helt af sig selv, når du søger Herrens rige først.

Hvis du ønsker at få mere at vide, så skriv og spørg. Det er hvad brødre er til for.

Kærlig hilsen
Paul.

„GUF . . .

En ung kvinde, der lå meget syg på hospitalet, sagde „Sikke noget, at jeg, der elsker livet så højt, nu er bestemt til at dø!“ Som kontrast til dette er der mere end en halv million unge mænd og kvinder i Gensidig Uddannelses Forening, som siger „Er det ikke vidunderligt, at vi, som elsker livet så højt, er bestemt til at leve.“ Med dette udsagn mener de, at de vil have lejlighed til at få mange glæder i dette liv og til sidst et evigt liv sammen med deres Fader i himlen.

De opnår disse velsignelser ved at tage del i Kirkens programmer og ved at stille deres tid og evner til rådighed for andre og ved at være sammen med mennesker med de samme høje idealer og standarder som de selv.

Mange finder glæde ved at planlægge, forberede, og præsentere noget, eller ved at tage del i Guld og Grønt Bal. Hundrevis af disse baller har fundet sted hvert år. Det er morsomt at overvære et Guld og Grønt Bal. Der ser man selskabstøj blive båret af søde unge piger. De føres ind i salen, som er blevet pyntet og omdannet til en festsal. Loftet og væggene er draperet. Der er forfriskende lemonade og sodavand til at slukke tørsten hos de dansende.

Et ønskehjul er fyldt med slikkerier. Blomsterkronblade, lavet af konfektestykker i lyse farver, får tussindfrydsbuketterne midt på bordene til at virke levende. I midten af alt dette danser de unge mænd og kvinder i GUF til rytmefyldt musik, mens de nyder hvert eneste minut.

En anden form for aktivitet, hvor de unge finder glæde, er . . . når dommerens fløjte har lyd, når tilskuerne har råbt hurra, når de afsluttende kampe i GUF's basketball turnering skal til at begynde. Men dette er

egentlig ikke begyndelsen . . . det hele begynder mange måneder i forvejen, når ca. 40.000 unge mænd hver uge spiller konkurrence-basketball i bydistrikterne, stavene og grenene. De løber hurtigt fra den ene ende af gulvet til den anden ende . . . på et sekund skifter bolden hænder, bliver driblet og sendes afsted igen, for til sidst at havne i kurven. Når bolden hopper igennem kurven, hylder tilskuerne deres favoritter med hurra-åb.

GUF optræner unge mænd og kvinder til konkurrencesport og til de kulturelle aktiviteter, med det hovedformål at give dem glæder og erfaring i deres liv.

Herren har sagt „udvikl jeres talenter . . . og de vil blive foreget“. Disse talenter er så talrige og så forskellige, som de mennesker, der tager del i dem. For nogen er det at kunne synge, at optræde, at tale, at spille, at danse; for andre er det at læse, at sy, at være tilskuer. Ligegyldigt hvad det er, så er målet at opnå lykke i det liv, som de elsker så højt.

Hvilken gerning er ædlere end den at øve en god indflydelse på såvel den lille som den store menighed, der er forsamlet for at tilbede i Herrens navn. GUF optræner talere og giver dem lejlighed til at anvende denne træning i praksis. Der er nogle mennesker i verden, som under sig over den talefærdighed og de individuelle tanker, der udtrykkes af medlemmerne i Gensidig Uddannelses Forening. Dette mirakel er opnået ved ungdommens standhaftighed og ambitioner. En god taleleder i byen eller i grenen står altid ved siden af, parat til at give ungdommen vejledning, træning, kundskab, og først og fremmest rig lejlighed til at udvikle disse talenter.

Hvad musik angår, så virker GUF for et inspirerende

for dem der ønsker at leve”

program, hvori ungdommens stemmer høres over hele verden. Det er ikke kun i stemmen dette inspirerende program udføres, men også i betydningsfulde værker udført af trænede hænder på pianoets klaviatur, og hvor læber rører metal, eller hvor fingre rører strengene, for at bringe liv i mesterværkerne. Dette gøres ved GUF's musik-festival. Selv den mindste gren har en, to eller et helt dusin unge, som kan eller ønsker at udføre musik, som ønsker at blive hørt... og de vil blive anerkendt og hilst med bifald fra tilhørerne for deres talent. Glæde ved musik... virkelig glæde og på samme tid føle sig nærmere knyttet til en kærlig Fader i himlen... for Han har sagt, „De retfærdiges sang er som en bøn til mig.“ (L&P 25:12)

De dramatiske færdigheder i GUF appellerer til en skabende forfatter og til skuespilleren. Forfatteren kan skabe et ti minutter langt Roadshow, der skal vises i hans gren, eller han kan finde en situation, der kan udvikle sig til et skuespil på 1, 2 eller 3 akter, som kan vises for publikum i GUF. Intet talent går til spilde. Selv om GUF-drama-ledere ikke påstår at være eksperter, er de født med evner, foruden deres egne drømme, når de arbejder, beder, studerer, og udvælger og leder skuespillene, der skal vises for publikum i Kirken. To somme i træk har GUF præsenteret en en-times musical „Promised Valley“, i det udendørs Temple View Theater i Salt Lake City. Denne dramatiske produktion spillede tidligere for en tilhørerskare på mere end en million mennesker i 1961-62. Det er allerede blevet spillet for mere end 300.000 besøgende i Salt Lake City i de forløbne to somme. Deltagerne har for det meste kun haft de dramatiske evner, som de har erhvervet sig i GUF.

Ligesom de unge mænd har deres atletikprogram, således er de unge kvinder også engageret i sport... nogle kun for morskabs skyld, andre for at vinde medaljer og trofæer. Energiske programmer i boldspil af mange slags har styrket ungdommen fysisk, mentalt, socialt og åndeligt. GUF-lejrprogram for piger er måske uden lige i hele verden. De ligger i lejr for glædens skyld, og fordi de forøger deres færdigheder i udendørs liv, i at beundre naturen, og samtidig lærer hvordan de skal behandle deres medmennesker godt og retfærdigt.

GUF-pigerne i en stav skaffede penge ved at vaske biler, bage kager og småkager, ved at passe børn, rense mursten fra nedrevne huse, ved at sælge stegte kyllinger til deres familier og venner... alt sammen for at skaffe den fornødne sum til at købe en primitiv lejrgrund for. Det var for tre år siden. Nu tager de hvert år til deres egen lejr, hvor de kan blive velbevandede i UKGUF Lejr program, som har fået stor betydning verden over.

GUF er den „muntre vej“ for dem, der elsker livet og ønsker at leve i tid og evighed. ○

En søn af Folket

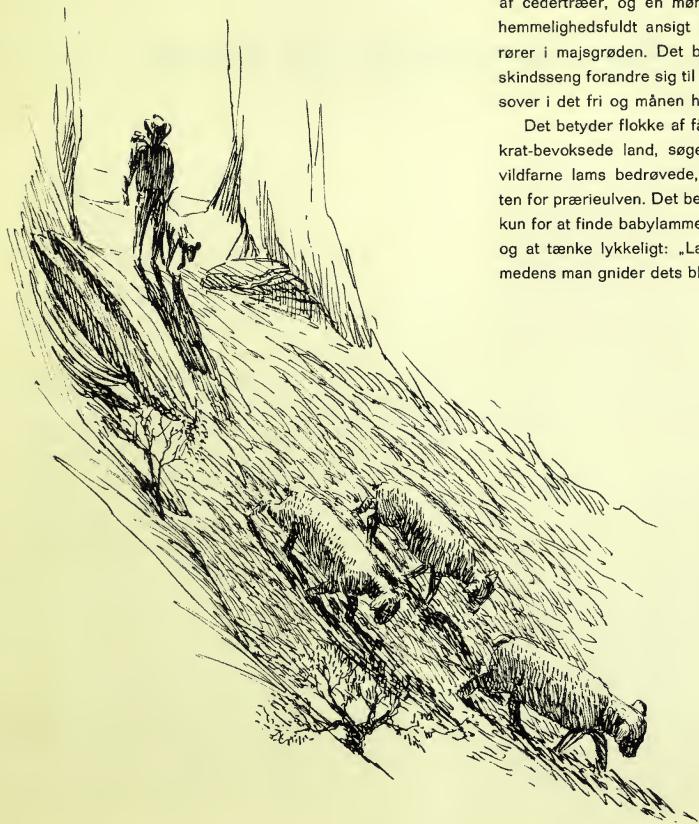
AF DON SMITH

I en ørken langt borte i Arizona levede der en lille Navajo indianerdreng. Han var født den 5. september 1949 i en meget simpel hogan (en hytte eller jord-dækket hule, som bruges af Navajo-indianerne).

Lad mig fortælle jer, hvad det vil sige at være denne Navajo-indianer, hvad det vil sige at være et barn af det gule sands land, hvad det betyder at være en søn af „dineh“ — folket.

Mit hjem . . . en hogan ved foden af den høje, røde klippe, der er skåret af oppe ved himlen; venner kommer og hjælper til med at bygge vores hogan: sekskantet, dækket med mudder, rå bjælker og røghul i taget. Det betyder, at den færdige hytte bliver velsignet med det hellige majs-måltid, der smager, som når en yndig røst synger . . . alt dette med tæppeforhæng for døren, der vender imod den opgående sol. Det betyder at sommerhjemmet ligger i ly af cedertræer, og en mørkhudet indianerkvinde med et hemmelighedsfuldt ansigt holder vagt, koger fårekød og rører i majsgrøden. Det betyder, at man føler sin fåre-skindsseng forandre sig til et tæppe af lykke, medens man sover i det fri og månen hænger lavt.

Det betyder flokke af får, der vandrer over det salviekrat-bevoksede land, søgende efter græs . . . det er det vildfarne lams bedrøvede, frygtsomme brægen og frygten for prærieulven. Det betyder, at man løber efter lyden, kun for at finde babylammet siddende fast mellem klipper, og at tænke lykkeligt: „Lam er nogle små fæhoveder!“, medens man gnider dets bløde uld mod sin hage . . . og så

drive fårene hjem under larmen fra en blikdåse fyldt med sten.

Det betyder, at man forvilder sig i en mystik drøm under himmelens kraftige blå hvælving, lader denne skønhed hviske skønhed til sit hjerte og male denne hvisken om skønhed på klipperne og i ørkensandet... med leende tanker og jublende hjerte at male den skønhedshvisken i sandet. Det er at vide og føle, at man er indianer, og at være glad... for at vide, at tiden ikke kan forandre indianere.

Det betyder mit folk — at se moderen sidde i skyggen af hogan-hjemmet og væve, få tæppet til at vokse med rappe fingre... at se på hendes tykke sorte hårknude, bundet med snore af hvid uld... at føle længsel efter at berøre de magre, brune kinder. Det betyder at iagttage faderen hamre sine drømme ind i sølvringe, at tro på folkets gode medicin og holde sine fødder lige på den smukke vej.

Det betyder de gamle mænd med hængende skuldre og rynkede kobberansigter — gamle mænd med tyndt, gråt hår, siddende i skyggen af forlængst henfarnne dage, i den lange time, da fortiden bliver fremtid... gamle mænd med fødder, der træder i gårdsdagens spor, og som ikke kender nye veje... gamle mænd, der sidder sammen og taler, taler om de andre tider, maler billeder med ord, mens deres kolde blod løber sig varmt under fortællingen. Det betyder denne tanke hos den ungdom, der hører

dem: „De gamle dage var gode, men de kommer aldrig tilbage.“ Vi skal ikke se tilbage med de gamle mænd. At leve i fortiden er noget kedeligt noget.

Det betyder at være omgivet af en hvid verden af hvide mennesker og prøve at se det gode i den hvide verden. Det betyder det chok at opdage, at verden idag ikke er en indianerverden. Det betyder, at indianerne river sig selv løs fra fortiden af idag for at indtræde i mange dages, nye tings imorgen. Det betyder, at indianerne går frem gennem den dør, der er åbnet af de hvide mænd til en skole i røde murstenshuse og fremmede mennesker og at se, at fra denne skole når nye måder at tænke og handle på ud til folket for at bygge rede hos de unge... at se det nye og det gamle mødes for at bringe forandring af de gamle veje. Det betyder, at finde et forstående sind i denne verden af røde murstenshuse og opdage, at dybere inde slår et forstående hjerte.

Det betyder at male Evangeliet i deres hjerter, at finde det folk, der holder sig til jernstangen, finde den frugt, som de kan være med at spise, og at vide og tro, at tiden er kommet.

Dette er, hvad det vil sige at være en Navajo-indianer, en søn af folket. Dette billede har givet mig en drøm, der vil leve, en drøm, der får mig til at skælve i mit indre og brændende ønske at undervise mit folk om Evangeliet. Jeg er interesseret og villig til at male Evangeliet i deres hjerter, så verden kan se det. ○

Hvem

er

min slægt?

Det spørgsmål, som rejses i overskriften til denne artikel, har fået mange til at forsøge på at definere hvem vor slægt er. I den hensigt at drøfte dette i denne måned vil vi følge den tanke, som Profeten Joseph Smith gav udtryk for, da han sagde:

„De hellige har ikke alt for megen tid til at frelse og forløse deres døde og indsamle deres levende slægtninge, så de også kan blive frelst, før jorden vil blive ramt og slagen og den fastslåede ødelæggelse kommer over jorden.“

(Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 398)

Vor forståelse af denne udtalelse har været, at vore afdøde slægtninge er alle dem, som er beslægtet til os med blodets bånd, eller dem, til hvem vi er blevet beseglet ved Det hellige Præstedømme i et af Herrens templer.

I tidligere lektier har vi drøftet brugen af anetavlen og familieskemaet. Vi vil nu fremdrage nogle veje og midler som kan hjælpe os til at få positive resultater, når vi skal udarbejde disse to former for familieoptegnelser.

Lad os lige give en kort oversigt over, hvad vi har udført indtil nu for at nå vort mål. Vi skulle have en anetavle, som begynder med os selv og hvor vor fader og vor moder er opført tillige med så mange linier på fædrene og mødrene side, som vi kan samle nøjagtigt. For det andet skal der udfyldes et familieskema for hvert sæt bedste- og oldeforældre og deres børn, som vises på anetavlen. Vi skal ligeledes have et skema med vore egne forældre og med alle de brødre og søstre vi har, sammen med vore forældre.

Noget af det første vi bør gøre, når vi prøver at udfylde vor anetavle eller udfylde familieskemaer, er at skrive navnene på vore levende slægtninge, som vi kender, tillige med deres adresser. Bliv ikke overrasket, hvis du op-

dager, at du ikke kan skrive en nøjagtig liste over navnene på dine slægtninge, heller ikke deres adresser. Det er der meget få af os, som kan. Vi går ofte ud fra, at fordi nogle af vore slægtninge ikke er medlemmer af Kirken, vil de ikke være interesseret i at samle familieoplysninger, og heller ikke have oplysninger som vil være værdifulde for os, når vi skal komplettere de nødvendige oplysninger vi ønsker. Denne antagelse er ikke rigtig, for det har vist sig at være forkert i så mange familier. De samme slægtninge, som vi tror ikke er, og måske ikke er, interesseret i dette arbejde, har måske allerede samlet det sammen som du ønsker. Tænk på hvor megen tid, arbejde og penge der kan spares, hvis de personlige data du ønsker allerede er blevet samlet af familien.

En af de måder man kan få held med sig, er at besøge folk personligt. Ved personligt at besøge sine slægtninge har man den fordel at kunne stille netop det rigtige spørgsmål for at få det svar man ønsker. Ofte vil man opdage, at som samtalen skrider frem, vil man få stumper af oplysninger, som vil hjælpe til at samle de brudstykker af historier og legender, som man måske har hørt om sine forfædre. Sørg for at lave en rapport over besøget, så man kan henvise til den og derved hjælpe en til at huske, hvad hver enkelt slægtning var i stand til at give en under besøget. Det vil hjælpe til at undgå at skulle gøre skridtet om igen ved fremtidigt efterforskningsarbejde. Et forslag, som vi gerne vil fremsætte her, er at du efter at have besøgt dine slægtninge tager dig tid til at sende dem et lille takkebrev og fortæller dem hvor meget du sætter pris på dem, og udtrykker din taknemmelighed for den hjælp de gav dig.

Det er godt at holde sig for øje, at fordi nogle af vore slægtninge ikke er medlemmer af Kirken, gør de måske ikke efterforskningsarbejde af samme grund som vi gør det. Når vi derfor skriver breve, specielt til vore slægtninge, som ikke er medlemmer, bør vi ikke understrege den side af vort genealogiske arbejde, som har med templet at gøre, men den genealogiske værdi det har for familien. Når alt kommer til alt bruger vi kun efterforskningsarbejdet som et redskab til vort tempelarbejde, men de to ting er ikke indbyrdes beslægtede. Genealogisk efterforskningsarbejde i sig selv er ikke et af Evangeliets grundprincipper. Efterforskning bliver kun brugt til at give oplysninger, så de vigtige Evangelie-ordinanser kan blive udført ved stedfortrædere i vore templer til op-

højelse og evigt liv for vore afdøde slægtninge. Udvis klogskab, når du ønsker at få genealogiske oplysninger, og vær fremfor alt taknemmelig for al den hjælp du modtager fra dine slægtninge, enten de er medlemmer af Kirken eller ej.

Der er så mange måder hvorpå vi kan komme i forbindelse med slægtninge, som vi ikke kender. Aviserne er blevet brugt med stor fordel i alle dele af verden. Hvis du ved et bestemt sted, hvor din familie kan have boet eller hvor de kan have boet igennem flere generationer, kan du prøve at sætte en artikel eller annonce i den lokale avis på dette sted, og bede om, at enhver af det navn, du søger efter, skriver og sætter sig i forbindelse med dig. Dette har været midlet til at bringe medlemmer af den samme familie sammen, folk som aldrig har vidst, at der eksisterede andre grene af familien. Dette er en af de enkleste former for genealogisk efterforskning. Der findes så mange historier og kendsgerninger, gamle breve, avisudklip og minder indenfor familiegrupperne, at man mange gange kan danne komplette familielinier uden så meget som at gå uden for familiekredsen.

En anden fordel ved først at sætte sig i forbindelse med familiemedlemmer under vort arbejde, er at prøve at undgå dobbeltarbejde, som kan være kostbart. Det sker ikke så sjældent, at man modtager skemaer til behandling i Genealogical Society, og kort efter modtager de samme skemaer fra et andet medlem af familien. Det er meget nedslående, men det er resultatet af at de enkelte familiemedlemmer undlader at sætte sig i forbindelse med hinanden, før de begynder efterforskningen.

En anden metode vi bør bruge for at finde noget om vore andre familiemedlemmer, er Anetavle-Henvisnings-tjenesten. Dette program er tilgængeligt for alle. Ved at udfylde den forespørgselsblanket, som leveres af Genealogical Society, kan man modtage bestemte oplysninger om hvorvidt nogen arbejder på ens familielinie eller ikke. Ganske vist er disse oplysninger måske ikke blevet registreret hos os på den tid man spørger, men man bør forespørge mindst hvert halve år. Hvis andre medlemmer af ens familie er registreret på kontoret, vil man få navne og adresser på familiemedlemmer fra mange steder i verden. Registrerings- og forespørgselsblanketter fra Anetavle-Henvisningstjenesten tillige med en lille instruktionsbog kan fås hos de lokale præstedømmeledere eller fra Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse. ○

Flere medlemmer har spurgt mig, om jeg mener at Lucifer, Morgenrødens Søn, er tilfreds med sin faldne tilstand, eller han er uheldig?

Må jeg begynde med at sige, at som sønner og døtre af Gud den Evige Fader, med guddommeligt nedarvede egenskaber, er det umuligt for nogen af os at kende sandheden, åbenlyst at gøre oprør mod de skønne principper og så ikke være uheldig.

Skriften er det bedste sted, hvor vi kan lære den sandhed. „Og fordi han faldt fra himlen og blev ulyksalig for evigt, søgte han også at gøre den hele menneskeslægt uheldig.“ (2 Nephi 2:18). Over for dig og mig prøver han bestandigt at vise sin store værdi ved listigt at få vor opførsel til at blive påvirket af ham på forskellige måder. Nogle af disse måder er stolthed, penge, skinsyge og at søge at regere over andre. Disse fire meget grundlæggende lyster får mange af os til at handle imod vor ægte natur.

Den kostelige gave handlefrihed understøtter vor frihed til at vælge så vel som til at handle. Nephi er utvivlsomt en af de største forsvarende for sandheden og påvirker bestandigt vor opførsel. Hans prøver var store da han kæmpede mod naturelementerne, som han kontrollerede gennem den hellige ordens magt, men sine brødre Lamans og Lemuels stolthed og skinsyge kunne han kun kontrollere midlertidigt. Gang på gang tilkendegav han den kraft, som han modtog gennem sin retskafne levevis, på følgende måde: „Se, jeg er så påvirket af Guds Ånd, at mit legeme er svagt. Og det begav sig, da jeg nu havde talt disse ord, at de blev vrede på mig og ville kaste mig i havets dyb; og da de kom for at lægge hånd på mig, talte jeg til dem og sagde: Jeg byder jer i den almægtige Guds navn, at I ikke rører mig; thi jeg er så fyldt med Guds kraft, at den næsten fortærer mit kød, og den, der lægger hånd på mig, vil visne som tørre siv, og han skal være som intet for Guds kraft, thi Gud skal ramme ham.“ (1 Nephi 17:47-48)

Atter og atter var det nødvendigt, at Laman og Lemuel fik irttesættelse fra den himmelske magt, men alligevel havde de stadig ikke den rette opfattelse af det evige liv, men tillod kødets jordiske svaghed at herske.

De forstod udmærket princippet handlefrihed, men undlod ydmygt at underkaste sig de åbenbarede sandheder. Deres torn i kødet var Nephi, deres yngre broder, som Herren på grund af hans lydighed kaldte og opretholdt som deres leder.

Nogle af os har et meget stærkt vidnesbyrd, men udøver ikke den nødvendige ydmyghed, som bringer tilfredshed i sjælen. De mennesker i kødet, som fortsætter på denne måde, vil aldrig få den ønskede ophøjelse. „Derfor er menneskene fri efter

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker uheldige, ligesom han selv er.“ (2 Nephi 2:27)

Der er kun få af os, om overhovedet nogen, som ikke har en torn i vort kød, eller med andre ord en svaghed, som trænger til at rettes. Jo stærkere vore åndelige sanser bliver gennem et retskaffent liv, jo mere bliver vi klar over vore svagheder. Jo mere smelterens ild indvirker på os gennem vort ydmyge stadium, gennem bøn og faste, jo mere føler vi trang til omvendelse. Men jo mere vi på den anden side fjerner os fra Gud, jo sløvere bliver vore sanser og følgen er, at en følelse af, at alt er vel, eksisterer.

Et godt eksempel på de følelser man kan have, er Nephi efter at han har haft himmelske tilkendegivelser og er fuld af den Helligånd. „O, når jeg har set så store ting, og når Herren i sin nåde mod menneskenes børn har bevist mennesket så megen nåde, hvorfor skulle mit hjerte græde og min sjæl dvæle i sorgens dal, mit kød svinde hen og min styrke slappes, blot på grund af mine lidelser? Og hvorfor skulle jeg på grund af kødet overgive mig til synd? Ja, hvorfor skulle jeg give efter for fristelser, så at den onde skulle vinde indpas i mit hjerte for at forstyrre min fred og plage min sjæl? Hvorfor er jeg vred på mine fjender? Vågn op, min sjæll! Hæng ikke mere ved synd. Fryd dig, o mit hjerte, og giv ikke mere min sjæls fjende plads.“ (2 Nephi 4:26-28). Der er ingen tvivl om, at Nephis synder var hvide

som sne i sammenligning med vore, men at Ånden var så god imod ham fik ham til at lide ved den mindste skyldfølelse. Et andet eksempel er Profeten Joseph Smith, som beretter:

„Jeg var . . . udsat for alle slags fristelser; og da jeg kom i berøring med al slags selskab, begik jeg ofte mange tåbelige fejlgreb, der viste ungdommens svaghed og den menneskelige naturs ufuldkommenhed, og jeg må med bedrøvelse sige, at jeg ofte ledtes i adskillige fristelser, som er anstødelige i Guds øjne. Når jeg aflægger denne bekendelse, er der ingen, der behøver tro, at jeg gjorde mig skyldig i store og grove synder. Det var min natur imod at begå noget sådant.“ (Joseph Smith 2:28).

Begge disse mænd, som havde haft Syner, kendte Himlene og deres storhed og var lydige mod

Evangeliets principper, men da de var retfærdige mennesker, der var fyldt med den Helligånd, angrede de ikke desto mindre alt hvad der var imod Kristi formaning: „Vær derfor fuldkomne, ligesom min Fader i Himlen er fuldkommen.“

Hvilket vidunderligt mål for dig og mig, at himlene kan åbnes for os, ligesom for Nephi og Joseph, ved at vi lever et retskaffent liv og får vor sjæl så gennemført, at vi dybt føler vore mange ufuldkomneheder og dagligt lever således, at vi kan vaske dem hvide og opbygge en stærk barriere mellem os og Satan, løgnens og fristelsens fader, den ulyksalige som dagligt kæmper for vort kammeratskab, men aldrig må modtage det, fordi vi er vor Faders bogstavelige børn.

Don L. Christensen,
missionspræsident

Missionskonference

I dagene 25. og 26. maj afholdtes for første gang i Den danske Missions snart 118-årige historie en fælles konference for hele missionen.

Rammen om konferencen var den smukke nye kirkebygning på Møgelgårds alle i Søborg, og temaet var: „Se frem til Gud og lev.“

Konferencen indledtes lørdag kl. 14.30 med genealogisk møde (som afholdtes i kirken på Priorvej) under ledelse af Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse. Der blev givet instruktioner for skemaundersøgere og diskutert reglerne for udfyldelse af genealogiske skemaer. Tilstede 36.

Kl. 16.00 samledes G.U.F.-ledere fra hele missionen til instruktion angående FESTINORD, som i år afholdes i Oslo, og om rejsen dertil.

Lørdag aften var helliget G.U.F.-aktiviteter. Der fremførtes et road-show på hvert distrikt, og det, der skal repræsentere Danmark i Oslo, blev udtaget. Det blev i år Jydske Distrikt med et road-show fra Aalborg Gren. Der blev også fremført sange og musik, og deltagerne til musik-festivalen i Oslo blev udtaget. Senere vistest de formationsdansen, der skal fremføres ved danse-festivalen i Oslo, og mange af danserne var klædt i smukke egnsdrægter.

Lørdag aften sluttede med et stort bal, hvor man dansede såvel til orkester som til båndoptager, og der var musik for enhver smag. Salen var smukt pyntet, og ved små borde langs dansegulvets periferi serverede travle „tjenerne“ smørrebrød, læskedrikke og andre forfriskninger til de ca. 500, der var tilstede.

Søndagens første offentlige møder

var kvindernes møde og Præstedømmets møde, der begge begyndte kl. 8.30.

I Præstedømmets møde blev de hidtidige kvorumpræsidenter i kvorum 3 og 4 afløst, og nye blev opretholdt. Assistent til missionspræsidenten, ældste Terry Williams, og grenspræsident Knud B. Andersen, Fredericia, talte begge om MM-programmet, og efter en sangsol ved broder Freddie Christensen, København, og en tale af missionspræsidentens ældste søn, Steven Christensen, hørte vi fra en af de nye kvorumpræsidenter, broder Arthur Sørensen. Broder Egon Bolvig og broder Erik Andersen spillede „Romance“ af Tschaikowsky, og til sidst talte missionspræsident Don L. Christensen. Der var 202 bærere af Præstedømmet tilstede.

Kvindernes møde var under ledelse af Hjelpeforeningens Hovedbestyrelse, og hovedemnet for talerne var kredslørrindarbejdet. Der var 189 tilstede.

Konferencens formiddagsmøde blev ledet af distriktspræsident Verner Buur, Jydske Distrikt, og havde samlet ialt 662 saskende og venner. Efter nogle få afløsninger og opretholdelser forløb programmet med mange korte taler, hvis emner var: Konferencens tema, genealogi og G.U.F. Ind imellem sang „Danmarks Mormonkor“ to sange, ligeledes hørte vi en kvartet fra Esbjerg Gren og en solo ved broder Edmund Nielsen, Odense Gren.

Der var en dejlig ånd ved mødet, og det var vidunderligt at se den store nye kirke helt fyldt med mennesker.

Eftermiddagsmødet, der ledes af distriktspræsident Finn Lykkegaard Nielsen, København Distrikt, overværede af 643. Dette møde bød også på flere korte taler, der ligeledes omhandlede konfe-

rencens tema, vort forhold til vor næste, vort ansvar for vore afdøde slægtninge, samt FESTINORD.

Afvekslende med talerne sang „Danmarks Mormonkor“ fire smukke sange, og fem søstre fra København Distrikt sang „Daggryets stråler“.

Dagens sidste taler var missionspræsident Don L. Christensen, der talte om Kristi store offer, om den celestiale familie og om at forberede sig til gangang at indtræde i den; endvidere fortalte han om en tre timers samtale han havde haft med en dansk gejstlig på Aarhus-Kalundborg båden.

Konferencen var en oplevelse, man sent glemmer. H.O.N.

Den 4. april er ældste Terry Williams blevet kaldet som assistent til missionspræsidenten.

Ældste Williams er født den 16. december 1946 som søn af Garth og Verdell Williams, Mesa, Arizona, og ankom til Danmark den 18. januar 1966.

Han har arbejdet i Brønshøj, Hørsholm, Østerbro, Herning, Søborg og Fredericia, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Williams i det kald, der nu er pålagt ham.

Ny bogtrykker på missionskontoret

Den 15. januar er ældste Brian E. Clark blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.

Ældste Clark er født den 12. december 1946 i Salt Lake City, Utah, som søn af E. L. Clark og LaRue Clark. Han kom til Danmark den 1. marts 1966 og har arbejdet i Horsens, Taastrup og Hvidovre, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Clark i det vigtige kald, der nu er pålagt ham.

Udflugt for Det aronske Præstedømme

Den 11. maj foretog Det aronske Præstedømme i Randers Gren en udflugt til Bønnerup Strand på Djursland under ledelse af grenspræsident Orla Rode Nielsen.

Turen, der varede det meste af dagen,

formede sig som en kombineret fiske- og boldspilturn, idet man først fiskede fra molerne ved Bønnerup fiskerihavn et par timer, derefter spiste den medbragte mad og sluttede med et par timers boldspil på stranden.

Der var 14 deltagere, fordelt i tre biler. To af deltagerne var missionærer.

Ny missionssekretær

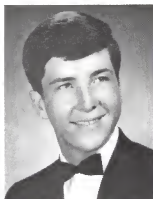
Den 9. maj er ældste Thomas G. Harlow blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission som efterfølger for ældste Gerald Argetsinger, der er rejst hjem til Amerika.

Ældste Harlow er født den 25. marts 1947 i Albert Lea, Minnesota, som søn af LeRoy F. og Asta Grønbech Harlow, nu Provo, Utah. Han kom til Danmark den 14. juni 1966 og har arbejdet i Herning, Helsingør, Randers og Amager, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Harlow i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

John Paul Ogden fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

Terry Kenneth Crow fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

Ronald L. Smith fra American Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Robert Bruce Woodruff fra Grassy Lake, Alberta, Canada, beskikket til at arbejde i Hellerup.

Thomas Ray Burt II fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

Dødsfald:

København Gren:

Den 20. maj døde søster Else Rørbye, 65 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 24. maj. Æret være søster Rørbys minde!

Nordsjælland Gren:

Den 22. maj døde søster Sarah Helene Hansen, Espergærde, 71 år gammel, og havn den 25. maj. Æret være søster Hansen bisat fra kirken på Priorvej i Københavns minde!

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:
Hans Christian Poulsen, Esbjerg, 75 år den 1. september.

Hilda Viktoria Andersen, Odinsvej 8, Lyngby, 85 år den 1. september.

Hanne Christiane Andersen, Skolebakken 16, Virum, 75 år den 2. september.

Jesper Christian Jensen, Skive, 65 år den 2. september.

Magda Thomsen, Aalborg, 75 år den 6. september.

Annine Albertine Luplau, København, 75 år den 14. september.

Dorthea Christensen, Hillerødgade 74, København, 90 år den 22. september.

Lars Christian Larsen, Aalborg, 80 år den 29. september.

Alice Madsen, Dronning Dagmars alle 16, København, 60 år den 3. oktober.

Dagmar Pedersen, Aalborg, 70 år den 7. oktober.

Christian Enevoldsen, Aarhus, 60 år den 10. oktober.

Harriet Andersen, Hillerød, 65 år den 21. oktober.

Gudrun Ingeborg Nielsen Dam, Aalborg, 60 år den 22. oktober.

Christel Petersen, Tirsbækvej 19, København, 65 år den 22. oktober.

Ester Christensen, Rektorparken 1, København, 60 år den 22. oktober.

Marie Haun, Aarhus, 80 år den 29. oktober.

Ordinationer**København Nordre Gren**

3. marts:

Allan Stig Petersen ordineret til diakon af broder Gary Larsen.

24. marts:

Johann Bernhard Radich ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen.

14. april:

Knud Peter Borgård ordineret til diakon af broder Flemming Hall.

21. april

Carl Andreas Nielsen ordineret til præst af broder Hans Billeskov Jansen.

Aalborg:

21. april

Ole Gorm Mortensen ordineret til diakon af ældste Douglas Thomsen.

København Gren:

5. maj:

Anders Peter Jensen ordineret til lærer af missionspræsident Don L. Christensen.

DÅB:**København Nordre Gren:**

2. marts:

Elisabeth Pia Hvistendahl, døbt af broder Harry Hvistendahl, håndspålggelse ved broder Kim Hvistendahl.

29. februar:

Alan Stig Petersen, døbt af ældste Steven Fales, håndspålggelse ved ældste James Miller.

2. marts:

Johann Bernhard Radich, døbt af ældste Joseph Roberts, håndspålggelse ved ældste Michael Andersen.

Michael Stenholm Paulsen, døbt af broder Paul Paulsen, håndspålggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.

Kirsten Thyra Mary Lassen Christensen, døbt af ældste James Andersen, håndspålggelse ved ældste Lee Hansen.

6. april:

Knud Peter Borgård, døbt af ældste Robert Tait, håndspålggelse ved samme.

Inge-Lise Karen Christensen Borgård, døbt af ældste Robert Tait, håndspålggelse ved samme.

13. april:

Kaj Peter Pedersen, døbt af ældste Steven Fales, håndspålggelse ved samme.

Ulla Karlsen Pedersen, døbt af ældste James Andersen, håndspålggelse ved ældste Lee Wooley Hansen.

Centrum Sjælland:

9. marts:

Niels Viktor Høgdahl Thomsen, døbt af broder Erik Høgdahl Thomsen, håndspålggelse ved broder Egon Auerbach.

København Gren:

18. april:

Britta Pedersen, døbt af ældste Allan Hymas, håndspålggelse ved ældste Michael Terry.

27. april:

Peter Wejvardt Jensen-Bech, døbt af broder Henning Aaager, håndspålggelse ved broder Jens Kristoffersen.

2. maj:

Inger Tage Suhr-Hansen, døbt af ældste Paul B. Jackson, håndspålggelse ved broder Sven-Erik Thomsen.

4. maj:

Gunhild Jørgensen, døbt af broder Theodor Jørgensen, håndspålggelse ved samme.

Missionær afløsninger:

20. Marts

Maloy Horace Hales fra Redmond, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

21. marts:

Quinton Floyd Mattson fra Portland, Oregon, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.

22. marts:

Lynn Harry Erickson fra East Ely, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Dan Phillip Jensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

19. april:

Steven W. Stucki fra Clearfield, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Ladd M. Jones fra Las Vegas, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Aabenraa.

Rodney L. Huntsman fra Lake Oswego, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Taastrup.

H. Rex Abeggen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kastrup.

Arly H. Pedersen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Blaine Larson fra St. George, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Michael B. Terry fra American Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vanløse.

Kirkens Første Præsidentskab har udsendt meddelelse om omorganiseringen af 14 missionsopgaver til medlemmer af De Tolvs Råd og andre Generalautoriteter, der skal assistere dem som supervisor'e for de respektive områder. De nye hverv gælder fra 1. juni. For denne omorganisering var der 12 missionsområder.

